de la autorul
BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
DE LA IDEE LA BANI

NAPOLEON HILL

SECRETUL BOGĂȚIILOR

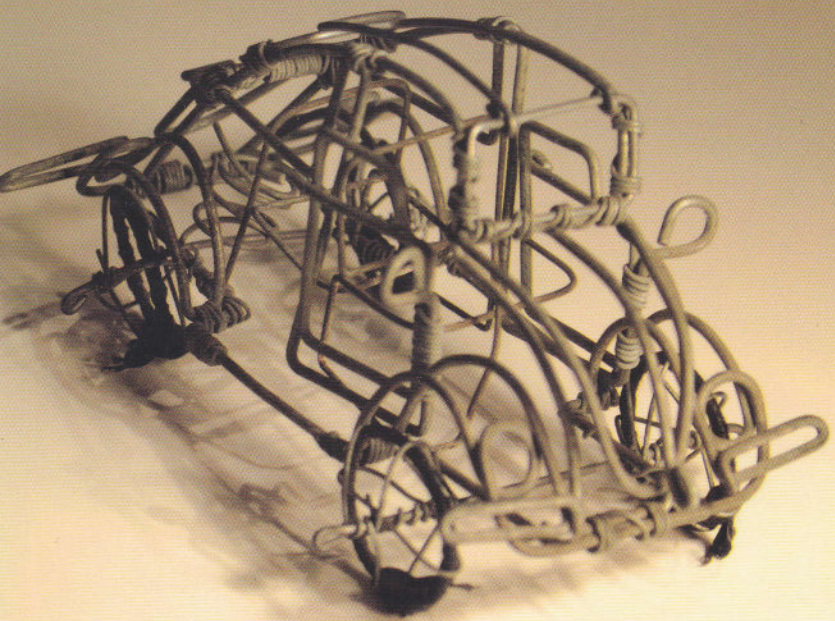

colecția
cărți cheie

Curtea Veche

Napoleon Hill s-a născut într-o cabană minusculă, undeva în statul american Virginia. Și-a început cariera la 13 ani, ca reporter la câteva ziare de provincie. A devenit în scurt timp una dintre cei mai influente personalități în domeniul psihologiei motivaționale, și unul dintre inițiatorii acesteia.

Influențat de Andrew Carnagie, considerat cândva unul dintre cei mai bogați oameni din lume, Hill organizează un experiment în care intervievează peste 500 de bărbați și femei, în majoritate milionari, pentru a-și crea și verifica teoria asupra succesului. Acest experiment a durat douăzeci de ani, iar rezultatele lui au fost publicate în cursuri și cărți de succes care au făcut din Napoleon Hill cel mai important specialist în filozofia succesului și cel mai cunoscut autor în domeniu, cu lucrări precum *Success Through a Positive Mental Attitude* (*Succesul și atitudinea*, Editura Curtea Veche, 2002) sau *Succeed and Grow Rich Through Persuasion* (*Puterea de convingere*, coautor W. Clement Stone, Editura Curtea Veche, 2002). Cel mai mare succes l-a avut cu cartea *Think and Grow Rich* (*De la idee la bani*, a cărei primă ediție în limba română a apărut la Editura Curtea Veche, în 1998), devenită, cu cele peste douăzeci de milioane de exemplare vândute în întreaga lume, o carte clasică a educației prin autocunoaștere și acțiune.

Napoleon Hill a fost editorul revistei *Hill's Golden Rule*. Apreciat de Franklin D. Roosevelt pentru viziunea filozofiei sale asupra succesului, Hill a fost consilier al președintelui american timp de trei ani. De-a lungul unui întreg deceniu, a conferențiat pe marginea *teoriei succesului*, ale cărei principii sunt în continuare promovate de Fundația Napoleon Hill.

NAPOLEON HILL

SECRETUL BOGĂȚIILOR

Cum să obții ceea ce-ți dorești

Traducere de
DANA ONOFREI

Curtea Veche

BUCUREȘTI, 2007

Cuvânt înainte

„Las moștenire poporului american cea mai mare parte a imensei mele averi, ce constă în filozofia realizării individuale, prin care mi-am acumulat toate bogățiile..."

Așa își începea testamentul Andrew Carnegie. Aceasta era ultima lui dorință. Aici ea alcătuiește preambulul unei povestiri care-ar putea provoca în viața cititorilor săi cea mai importantă cotitură.

Povestea începe într-o toamnă târzie a anului 1908, când Andrew Carnegie m-a sunat și m-a felicitat cu mult respect pentru judecata și integritatea de care dădusem dovadă și mi-a încredințat ceea ce el considera „o mare parte" a imensei sale averi, înțelegerea fiind aceea ca moștenirea sa să fie prezentată poporului american.

Scrierea povestirii are drept scop să *vă facă cunoscut dreptul de a vă bucura de această uriașă avere* și să vă informeze cu privire la condițiile în care vă puteți împărtăși din plin din ea.

Condițiile nu sunt nicidecum deosebite sau exclusiviste. Se află la îndemâna oricărui adult cu o inteligență medie. Nu este vorba despre nici un fel de „șmecherii"

sau de false speranțe, nici în legătură cu condițiile, nici legat de promisiune.

Așadar, pentru a vă putea da seama dacă promisiunea vă oferă ceva de care aveți nevoie sau vă doriți, vă voi spune clar în ce constă:

Este o descriere clară a formulei prin care puteți să beneficiați pe deplin de Secretul Bogățiilor — care-ar trebui să deschidă porțile soluțiilor la toate problemele dumneavoastră, care vă va ajuta să vă transformați vechile eșecuri în valori neprețuite și vă va conduce spre obținerea celor Douăsprezece Mari Bogății, printre care se numără și siguranța economică.

Este un inventar al bogățiilor pe care Andrew Carnegie le-a lăsat pentru a fi împărțite acelora pregătiți să le primească, însoțit de instrucțiuni detaliate cu ajutorul cărora le puteți obține și folosi.

Este o descriere a mijloacelor prin care puteți beneficia pe deplin de educația, de experiența și de competențele tehnice ale acelora de a căror cooperare s-ar putea să aveți nevoie pentru a vă atinge scopurile majore în viață; vă veți asigura astfel mijloacele practice prin care să puteți compensa dezavantajele unei educații necorespunzătoare, să vă atingeți cele mai înalte obiective și să obțineți un succes la fel de mare ca al acelora care au fost binecuvântați cu o bună educație școlară.

Vă oferă privilegiul utilizării filozofiei succesului, constituite în baza experiențelor de viață, prin încercare și eroare, a sute de oameni străluciți.

Este un plan definit, în baza căruia orice angajat poate să avanseze în carieră și să obțină un venit superior, *cu cooperarea deplină și consimțământul patronului.*

Este un plan definit, prin care toți cei care muncesc la un moment dat pentru alții pot să intre într-o afacere sau profesiune pe cont propriu, cu șanse de succes peste medie.

Este un plan definit, prin care orice om de afaceri își poate transforma clienții în parteneri fideli, iar prin cooperarea lor cordială își poate găsi noi clienți, care-i vor deveni fideli în același mod.

Este un plan definit, prin care agenții de vânzări ce vând produse sau servicii cum ar fi asigurările de viață pot să-și transforme cumpărătorii în lucrători binevoitori, care-i vor ajuta să găsească noi clienți.

Este un plan definit, prin care orice întreprinzător poate să-și găsească prieteni printre angajați, iar acest fapt poate să-i permită să-și facă afacerea mai profitabilă, atât pentru sine, cât și pentru angajații săi.

Aveți aici o declarație clară a promisiunilor noastre; condiția principală pentru a putea beneficia de acestea este să citiți cartea *de două ori*, rând cu rând, și să vă *gândiți bine la ceea ce citiți*!

Este bine de reținut încă de la început faptul că, atunci când vorbim despre „bogății", avem în vedere *toate bogățiile* — nu doar pe acelea reprezentate de conturile bancare și de lucrurile materiale.

Ne gândim la bogății precum libertatea, de care ne bucurăm mai mult decât oricare altă națiune. Ne gândim la bogățiile reprezentate de relațiile interumane, prin care orice cetățean american poate să-și exercite pe deplin privilegiul inițiativei private, în orice direcție ar alege. Astfel, atunci când vorbim despre „bogății", ne referim la o viață prosperă, aflată la îndemâna oricărui om din Statele Unite și care poate fi obținută cu un efort rezonabil.

De asemenea, vă rog să rețineți că nu vă vom oferi nici o sugestie privind natura bogățiilor la care ar trebui să năzuiți sau suma pe care să vă propuneți s-o obțineți.

Din fericire, a trăi în America înseamnă să ai acces la toate formele de bogăție, suficiente din punct de vedere al calității și al cantității pentru a-ți satisface orice dorin-

ță rezonabilă ai avea. Sperăm sincer că fiecare cititor va năzui la partea sa, nu doar dintre lucrurile care pot fi cumpărate cu bani, *ci și dintre acelea ce nu pot fi cumpărate cu bani*!

Nu ne vom asuma răspunderea de a vă spune cum să vă trăiți viața, însă știm, din observațiile făcute atât asupra americanilor bogați, cât și a celor săraci, că bogățiile materiale nu sunt o garanție a fericirii.

Nu am găsit încă o persoană cu adevărat fericită care, prin munca sa, să nu le aducă beneficii și altora. Și știm mulți oameni bogați în lucruri materiale care nu și-au aflat fericirea.

Prin aceste observații nu vrem să facem morală, ci să-i stimulăm pe aceia care, din cauza bogățiilor materiale existente în America din abundență, consideră firească posedarea lor și au pierdut din vedere lucrurile neprețuite ale vieții, ce pot fi dobândite doar odată cu bogățiile intangibile pe care le-am menționat.

1

Cele Douăsprezece Bogății ale vieții

La fel ca majoritatea oamenilor, cred că sunteți și dumneavoastră animat de acel imbold omenesc de a obține cele mai bune lucruri de la viață. Vă doriți siguranța economică pe care doar banii v-o pot asigura. Poate că vă doriți să aveți posibilitatea de a vă manifesta aptitudinile, astfel încât să vă bucurați de crearea propriilor bogății.

Unii caută modalități ușoare de îmbogățire, sperând să reușească fără să fie nevoiți să dea ceva în schimb. Și aceasta este o dorință destul de frecventă. Dar, în același timp, este o dorință pe care sper s-o modific în beneficiul dumneavoastră, având în vedere faptul că am învățat din experiență că nu poți obține nimic pe degeaba.

Există un singur drum sigur către bogății, iar acesta poate fi străbătut doar de aceia ce dețin Secretul Bogățiilor. Acest Secret este un procedeu miraculos, care-i ajută pe cei care-l stăpânesc să descuie ușile în spatele cărora se află soluțiile la problemele lor.

El deschide poarta sănătății.

El deschide poarta iubirii și a romantismului.

El deschide poarta prieteniei, dezvăluind acele trăsături de personalitate și de caracter ce ajută la legarea prieteniilor.

Dezvăluie metoda prin care orice adversitate, eșec, dezamăgire, eroare de judecată sau înfrângere din trecut pot fi transformate în bogății de o valoare inestimabilă.

Aduce din nou la lumină speranțele stinse și dezvăluie formula prin care cineva se poate „racorda" la marele rezervor al Inteligenței Infinite.

Îi ridică pe cei umili la statutul conferit de putere, faimă și noroc.

Întoarce acele ceasornicului și le readuce spiritul tinereții acelora care au îmbătrânit prea devreme.

Vă furnizează metoda prin care puteți să vă controlați complet mintea, lucru ce vă permite stăpânirea deplină a emoțiilor și a puterii de judecată.

Reduce handicapurile celor cu o educație școlară necorespunzătoare și le deschide accesul la aceeași sferă de oportunități în care se plasează cei cu o educație mai bună.

Și, în cele din urmă, deschide una după alta porțile către cele Douăsprezece Mari Bogății ale vieții, pe care le voi prezenta în continuare.

Nimeni nu poate auzi un lucru pe care încă nu are capacitatea să-l audă. Pregătirea vizează mai multe aspecte, printre care sinceritatea scopului, modestia inimii, recunoașterea deplină a adevărului că nimeni nu știe totul. Vă voi vorbi bazându-mă pe fapte reale și vă voi descrie multe principii, unele despre care poate că n-ați mai auzit, ele fiindu-le cunoscute doar acelora pregătiți să accepte Secretul Bogățiilor.

Sinele dublu

Înainte de a descrie cele Douăsprezece Mari Bogății, permiteți-mi să vă dezvălui câteva dintre bogățiile de care dispuneți deja — și de care s-ar putea să nu fiți conștienți.

Mai întâi, trebuie să recunoașteți că aveți mai multe personalități, deși vă puteți vedea ca pe o personalitate singulară. Orice persoană are cel puțin două personalități distincte, iar mulți oameni au chiar mai multe.

Există acel sine pe care-l recunoașteți atunci când vă priviți în oglindă. Este sinele dumneavoastră fizic. Însă acesta este doar casa în care locuiește un alt sine. De fapt, în această casă există cel puțin două individualități, aflate într-un conflict permanent.

Una este un tip de persoană *negativistă*, care gândește, se mișcă și trăiește într-o atmosferă de îndoială, teamă, lipsuri și boală. Acest sine negativist se așteaptă la eșecuri și rareori este dezamăgit. Își face apariția în anumite circumstanțe dificile ale vieții, pe care vreți să le respingeți, dar păreți forțat să le acceptați — sărăcie, lăcomie, superstiții, teamă, îndoieli, îngrijorare și boală.

„Celălalt sine" al dumneavoastră este un tip de persoană *pozitivă*, care gândește dinamic, în termeni pozitivi în legătură cu averea, sănătatea, dragostea și prietenia, realizările personale, viziunea creatoare, serviciile aduse celorlalți, care vă conduce fără greș la dobândirea acestor binecuvântări. Doar acest sine este capabil să recunoască și să-și însușească Secretul Bogățiilor.

Mai dispuneți și de multe alte valori neprețuite, de care se poate să nu fiți conștienți, bogății ascunse pe care nici nu le-ați recunoscut, nici nu le-ați folosit. Printre acestea se numără ceea ce am putea numi „centrul de vibrație" al dumneavoastră, un fel de stație radio de emisie-recepție a unei sensibilități intense, racordate la semenii dumneavoastră și la universul înconjurător. Această unitate puternică vă proiectează gândurile și sentimentele și recepționează continuu o mulțime de mesaje de mare importanță pentru succesul dumneavoastră în viață. Este un neobosit sistem de comunicație în dublu sens, de capacitate infinită.

Stația dumneavoastră radio funcționează automat și în mod continuu, atât când sunteți treaz, ca și atunci când dormiți. Și se află tot timpul sub controlul uneia sau a alteia dintre cele două personalități majore — cea negativistă sau cea pozitivă.

Atunci când controlul este deținut de personalitatea negativistă, receptorii dumneavoastră senzitivi înregistrează doar mesajele negative emise de nenumărate personalități negativiste. În mod natural, acest lucru conduce la o gândire de genul: „La ce bun?" și „Nu am avut nici o șansă"; poate că nu folosiți chiar aceste cuvinte, dar ele sunt oricum descurajatoare, dacă nu fatale pentru încrederea în sine și în ce privește folosirea propriilor energii pentru a obține ceea ce vă doriți. Dacă mesajele negative, primite atunci când personalitatea negativistă este cea care deține controlul stației de recepție, sunt acceptate și folosite drept ghid, ele vă vor conduce invariabil la circumstanțe de viață foarte diferite de cele pe care le-ați fi putut alege.

Însă atunci când cea care deține controlul este personalitatea pozitivă, ea direcționează către „centrul de acțiune" propriu doar acele mesaje stimulatoare, energizante, optimiste, de genul: „Pot să fac asta", pe care le puteți interpreta ca echivalente ale prosperității, sănătății, dragostei, speranței, credinței, liniștii sufletești și fericirii — valori ale vieții pe care le caută orice om normal.

Cel mai mare dar

Îmi doresc să vă dăruiesc Secretul Bogățiilor cu care să puteți ajunge la aceste bogății și la multe altele. Printre altele, Secretul plasează fiecare stație radio individuală sub controlul „celuilalt sine", personalitatea dumneavoastră pozitivă.

Vă voi dezvălui mijloacele prin care vă puteți bucura de binecuvântările Secretului Bogățiilor, dar trebuie să vă asumați responsabilitatea acestui lucru. Orice observator trebuie să recunoască *faptul că fiecare succes individual a putut fi obținut prin influența benefică a altui individ, exercitată printr-o anumită formă de participare.*

Îmi doresc să împart cu dumneavoastră cunoașterea cu ajutorul căreia puteți obține bogății — *toate bogățiile* — prin exprimarea *propriei inițiative personale*!

Acesta este cel mai mare dar posibil!

Și este singurul gen de dar la care ar trebui să se aștepte cei binecuvântați cu avantajele unei națiuni mărețe ca a noastră. Aici oamenii au la dispoziție orice formă a bogățiilor potențiale. Iar acestea există din abundență.

Presupun că și dumneavoastră vă doriți să ajungeți bogați.

Am căutat calea către bogății trecând prin încercări dureroase, înainte să aflu că există un drum scurt și sigur pe care aș putea să-l urmez — și am fost ghidat în parcurgerea lui așa cum sper să vă îndrum și eu pe dumneavoastră.

Mai întâi, să fim pregătiți să recunoaștem bogățiile din preajma noastră. Unii cred că bogățiile constau doar în bani! Dar bogățiile de durată, în sens mai larg, constau în multe valori, altele decât lucrurile materiale, și aș putea adăuga că, fără aceste alte valori intangibile, banii nu vă vor aduce fericirea pe care ați putea crede că o veți obține odată cu ei.

Există oameni foarte bogați ce și-au determinat viața să-i răsplătească așa cum și-au dorit, fiind pe deplin fericiți. Acestea sunt „bogățiile" despre care vorbesc și pe care le denumesc cele Douăsprezece Bogății ale vieții. Iar eu sunt cu adevărat dornic să le împart cu aceia pregătiți să le primească.

1. Atitudinea mintală pozitivă

Toate bogățiile, indiferent de natura lor, își fac apariția sub forma unei stări mintale; și să ne amintim că starea mintală este singurul lucru asupra căruia orice persoană are dreptul să dețină un control total și de necontestat.

Este foarte semnificativ faptul că Creatorul l-a înzestrat pe om doar cu puterea de a-și formula propriile gânduri și cu privilegiul de a le potrivi unui tipar la alegerea sa.

Atitudinea mintală este importantă, deoarece transformă creierul în echivalentul unui electromagnet care atrage gândurile, scopurile și obiectivele dominante ale cuiva, dar și neliniștile, îngrijorările și îndoielile.

O *Atitudine Mintală Pozitivă* (AMP) este punctul de pornire al tuturor bogățiilor, indiferent dacă sunt de natură materială sau intangibile.

Ea va atrage bogățiile prieteniei adevărate, dar și bogățiile pe care cineva le poate afla nutrind speranța unei realizări viitoare.

Furnizează bogățiile pe care cineva le poate afla în frumusețile naturii, cum ar fi nopțile cu lună, stelele care plutesc în ceruri, peisajele minunate și orizonturile îndepărtate.

Iar bogățiile pot fi găsite și în munca pe care cineva alege să o facă, prin care poate da expresie celor mai înalte aspirații ale sufletului omenesc.

Mai există și bogățiile furnizate de armonia relațiilor familiale, atunci când toți membrii familiei sunt animați de un spirit de cooperare prietenească.

Dar și bogățiile sănătății fizice, care reprezintă o adevărată comoară pentru cei care au găsit echilibrul dintre muncă și relaxare, venerație și dragoste și care au aflat înțelepciunea de a mânca pentru a trăi, și nu trăiesc pentru a mânca.

Și bogățiile determinate de lipsa oricărei temeri.

Și bogățiile entuziasmului, fie el manifest sau tăcut.

Și bogățiile cântecului sau râsului, ambele dezvăluind starea sufletească.

Și bogățiile autodisciplinei, prin care o persoană poate avea bucuria de afla că mintea poate și chiar va sluji oricărui scop dorit, dacă o controlăm și o canalizăm prin definirea clară a scopurilor.

Și bogățiile jocului, prin care o persoană poate lăsa la o parte greutățile vieții și redeveni copil.

Și bogățiile descoperirii „celuilalt sine" — acel sine care știe că nu există eșec permanent.

Și bogățiile credinței în Inteligența Infinită, în raport cu care orice minte omenească este o proiecție la scară redusă.

Și bogățiile meditației, conexiunea prin care oricine se poate racorda, după voia sa, la măreața sursă universală a Inteligenței Infinite.

Da, la toate acestea și la multe alte bogății avem acces în primul rând printr-o atitudine mintală pozitivă. Din acest motiv, nu trebuie să ne uimească faptul că atitudinea mintală pozitivă ocupă primul loc pe lista celor Douăsprezece Bogății.

2. Sănătatea

Sănătatea începe cu o „conștiință sănătoasă", rod al unei minți ce gândește în termeni pozitivi, de sănătate și nu de boală, la care se adaugă cumpătarea privind obiceiurile culinare și un echilibru corespunzător al activităților fizice.

3. Armonia relațiilor interumane

Armonia cu ceilalți începe de la împăcarea cu sine, deoarece este adevărat, așa cum a spus Shakespeare, că aceia care se învoiesc la îndemnurile sale se bucură de beneficii: „Dar mai ales fii sincer tu cu tine/

Urmează apoi, ca noaptea după zi/Că n-ai să poți pe nimeni vicleni."

4. Lipsa temerilor

Nici un om care se teme nu este liber! Teama este mesagerul răului; oriunde apare, cel care trăiește acest sentiment va descoperi și o cauză pe care trebuie s-o elimine pentru a putea deveni bogat cu adevărat.

Cele șapte temeri fundamentale care apar cel mai frecvent în mințile oamenilor sunt:

Teama de *sărăcie*
Teama de *critici*
Teama de *boală*
Teama *pierderii dragostei*
Teama *pierderii libertății*
Teama de *îmbătrânire*
Teama de *moarte.*

5. Speranța de realizare

Cea mai măreață dintre formele fericirii este urmarea speranței de a transpune în realitate dorințe încă nerealizate. Vai de omul care nu poate privi viitorul cu speranța că va deveni cel care ar vrea să fie sau cu încrederea că-și va realiza scopurile pe care încă nu a reușit să le atingă.

6. Capacitatea de a crede

Credința este legătura dintre conștiința oamenilor și marele rezervor universal al Inteligenței Infinite. Este solul fertil al grădinii minții omenești, unde pot fi cultivate toate bogățiile vieții. Este „elixirul etern" ce le dă impulsurilor gândirii puterea creatoare și forța de acțiune.

Credința reprezintă baza tuturor așa-numitelor miracole și a altor mistere ce nu pot fi explicate logic sau științific.

Credința este „reacția chimică" spirituală care, combinată cu rugăciunea, îi dă cuiva acces direct și imediat la Inteligența Infinită.

Credința este puterea ce transformă energiile comune ale gândirii în echivalentul lor spiritual. Și este singura putere prin care Forța Cosmică a Inteligenței Infinite poate fi însușită și folosită de oameni.

7. Disponibilitatea de a-ți împărtăși binecuvântările

Cel care nu a învățat arta binecuvântată a împărtășirii nu a aflat adevărata cale a fericirii, pentru că ea vine doar odată cu faptul de a împărți cu ceilalți. Și să ne amintim o dată pentru totdeauna că toate bogățiile pot fi înfrumusețate și multiplicate prin simplul proces al împărțirii lor cu aceia cărora le sunt de folos. Și, de asemenea, să nu uităm că spațiul pe care îl ocupă cineva în inimile semenilor săi este determinat întocmai de serviciile pe care acesta le-a făcut împărțind din lucrurile cu care a fost binecuvântat.

Bogățiile neîmpărtășite, indiferent dacă sunt materiale sau intangibile, se ofilesc și mor precum un trandafir despărțit de tulpină, deoarece una dintre primele legi ale naturii este aceea că lipsa de acțiune și nefolosirea duc la decădere și moarte, iar această lege se aplică atât posesiunilor materiale ale oamenilor, cât și celulelor vii, prezente în fiecare corp fizic.

8. Strădania iubirii

Nu există om mai bogat ca acela care a aflat strădania iubirii și este angajat activ în punerea ei în practică, deoarece strădania este cea mai înaltă expresie umană a dorinței. Strădania este legătura dintre cererea și oferta tuturor nevoilor umane, predecesorul oricărui progres omenesc, mediul în care imaginația omului dă aripi acțiunii. Iar toate strădaniile iubirii sunt sfinte, pentru că îi aduc aceluia ce le practică bucuria exprimării de sine.

9. Mintea deschisă

Toleranța, aflată printre cele mai înalte atribute ale culturii, este proprie doar acelei persoane ce-și păstrează oricând mintea deschisă pentru orice subiect. Și doar acela cu o minte deschisă va deveni cu adevărat educat și va fi astfel pregătit să profite de cele mai mari bogății ale vieții.

10. Autodisciplina

Acela care nu se poate stăpâni pe sine nu va putea stăpâni niciodată nimic. Acela care este propriul său stăpân poate deveni stăpânul destinului său pământesc, „stăpân al propriei sorți, căpetenie a sufletului său". Și cea mai înaltă formă de autodisciplină constă în smerenia inimii omului care a obținut mari bogății sau este copleșit de ceea ce denumim în mod obișnuit „succes".

11. Capacitatea de a înțelege oamenii

Cel bogat în înțelegerea oamenilor recunoaște întotdeauna că toți oamenii sunt fundamental asemănători, odată ce au evoluat din același trunchi; toate activitățile omenești sunt inspirate de unul sau mai multe dintre cele nouă motive de bază ale vieții, și anume:

Emoția *dragostei*
Emoția *sexului*
Dorința de *câștig material*
Dorința de *autoconservare*
Dorința de *libertate a spiritului și a trupului*
Dorința de *autoexprimare*
Dorința de perpetuare a *vieții după moarte*
Emoția *mâniei*
Emoția *fricii.*

Iar cel ce vrea să-i înțeleagă pe ceilalți trebuie să se înțeleagă mai întâi pe sine.

Capacitatea de a-i înțelege pe ceilalți anulează multe dintre cauzele frecvente ale neînțelegerilor dintre oameni. Reprezintă fundamentul prieteniei, al armoniei și al cooperării între oameni. Este principiul de importanță majoră în toate tipurile de conducere bazate pe cooperare prietenească. Iar unii cred că este un demers de o importanță majoră pentru înțelegerea Creatorului tuturor lucrurilor.

12. Siguranța economică

Ultima, dar nu cea mai lipsită de importanță, este reprezentată de partea tangibilă a celor Douăsprezece Bogății.

La siguranța economică nu se ajunge doar având bani. Ea poate fi obținută și prin serviciile pe care cineva le oferă, deoarece serviciile folositoare pot acoperi toate formele nevoilor omenești, cu sau fără a folosi banii.

Un om de afaceri milionar are siguranță economică nu pentru că el controlează o mare avere în bani, ci din simplul motiv că oferă locuri de muncă profitabile bărbaților și femeilor și astfel furnizează bunuri și servicii valoroase unui număr mare de persoane. Serviciile pe care le oferă atrag banii pe care-i controlează, acesta fiind modul prin care trebuie obținută siguranța economică trainică.

Vă voi informa ceva mai încolo despre principiile prin care pot fi obținuți banii, ca și toate celelalte forme de bogăție, dar mai întâi trebuie să fiți pregătiți să aplicați aceste principii.

Mintea dumneavoastră trebuie să fie pregătită să accepte bogățiile, așa cum solul trebuie să fie pregătit pentru plantarea semințelor.

Când cineva este pregătit pentru un anumit lucru, acesta va apărea cu siguranță!

Aceasta nu înseamnă că lucrul de care are nevoie cineva va apărea fără a fi provocat, dar există o mare dife-

rență între *„nevoile"* cuiva și *disponibilitatea* sa de a primi ceva. A nu face distincție între aceste două aspecte înseamnă să ratați beneficiile majore pe care mă străduiesc să le transmit.

Fiți, deci, răbdători și lăsați-mă să vă conduc spre *disponibilitatea* de a primi bogățiile pe care vi le doriți. Vă voi conduce *în felul meu*!

Stilul meu vi se va părea ciudat la început, dar nu trebuie să vă lăsați descurajați, pentru că toate ideile noi par ciudate. Dacă vă îndoiți de pragmatismul stilului meu, încurajați-vă cu ideea că acesta mi-a adus bogății din abundență.

Progresul a fost întotdeauna încetinit de faptul că oamenii opun rezistență ideilor noi.

Când Samuel Morse și-a făcut cunoscut sistemul de comunicare prin telegraf, lumea l-a luat în derâdere. Sistemul său nu era unul ortodox. Era ceva nou, așa că trezea suspiciune și îndoială.

Lumea l-a tratat cu dispreț și pe Marconi, atunci când a anunțat perfecționarea unei variante îmbunătățite a sistemului lui Morse; un sistem de comunicare fără fir.

Thomas A. Edison a fost considerat ridicol atunci când a anunțat realizarea becului electric incandescent, iar primul constructor de automobile a trăit aceeași experiență atunci când a oferit lumii un vehicul cu autopropulsie, care să înlocuiască calul și cabrioleta.

Atunci când Wilbur și Orville Wright au anunțat o demonstrație a unei mașinării zburătoare, lumea a fost atât de puțin interesată, încât ziariștii au refuzat să fie martori la demonstrația funcționării acesteia.

A urmat apoi descoperirea radioului modern, unul dintre „miracolele" ingeniozității omenești, destinat să apropie întreaga lume. Mințile „nepregătite" l-au acceptat ca pe o jucărie de amuzat copiii și nimic mai mult.

Am menționat aceste lucruri pentru a vă reaminti dumneavoastră, celor care căutați bogățiile prin modalități noi, că nu trebuie să fiți descurajați de noutatea căii alese. Urmați-mă, însușiți-vă filozofia mea și fiți siguri că va funcționa și în cazul dumneavoastră, așa cum a funcționat și pentru mine.

Ca ghid al dumneavoastră către găsirea bogățiilor, îmi voi primi răsplata pentru eforturile mele proporțional cu beneficiile pe care le veți obține. Acest lucru este garantat de legea eternă a compensației. Probabil că răsplata mea nu va veni direct de la dumneavoastră, cei ce vă însușiți filozofia mea, dar va veni într-o formă sau alta, pentru că face parte din marele Plan Cosmic, în virtutea căruia nici un serviciu folositor adus de o persoană nu va rămâne nerăsplătit pe măsură. „Faceți ceva", a spus Emerson, „și veți avea puterea."

În afară de ceea ce voi primi pentru silința mea de a vă sluji pe dumneavoastră, este vorba de obligația mea față de lume pentru binecuvântările pe care mi le-a acordat. Nu aș fi obținut bogățiile pe care le am azi fără ajutorul multor altora. Am observat că toți cei care obțin bogății de durată au urcat scara prosperității cu mâinile întinse; una întinsă înainte, pentru a primi ajutorul celor care au ajuns în vârf, iar cealaltă întinsă în spate, pentru a-i ajuta pe cei care încă mai urcă.

Iar aici permiteți-mi să vă avertizez că și dumneavoastră, cei care vă aflați pe calea înavuțirii, trebuie să aveți mâinile întinse, dând și primind ajutor, deoarece este lucru știut că nimeni nu poate obține un succes sau bogății de durată fără a-i ajuta pe cei aflați în căutarea bunurilor visate. Ca să primești mai întâi trebuie *să dai*!

Mesajul meu este acela că eu pot să *vă dau*!

Acum, că știm care sunt adevăratele bogății ale vieții, vă voi dezvălui următoarea etapă pe care trebuie s-o parcurgeți în procesul „pregătirii" minții dumneavoastră pentru a primi bogățiile.

Am recunoscut că mi-am obținut bogățiile cu ajutorul altora.

Unii dintre aceștia sunt persoane bine cunoscute tuturor celor care îmi vor auzi povestea. Este vorba despre oameni care au slujit ca lideri în pregătirea unui anumit drum pentru noi, ceilalți, și pe care îl vom denumi „Drumul american al vieții".

Unii dintre aceștia vă sunt necunoscuți, așadar, nu le veți recunoaște numele.

Printre acești necunoscuți se numără opt prieteni de-ai mei, care au făcut enorm de mult pentru mine, pregătindu-mi mintea să accepte bogățiile. Eu îi numesc cei Opt Prinți. Ei mă slujesc când sunt treaz și mă slujesc în timp ce dorm.

Deși nu i-am întâlnit niciodată față în față pe acești Prinți, așa cum i-am întâlnit pe alții care m-au ajutat, ei mi-au vegheat bogățiile; m-au protejat împotriva fricii, a invidiei, a lăcomiei, a îndoielilor, a nesiguranței și a amânărilor. M-au inspirat să-mi urmez propria inițiativă, mi-au menținut activă imaginația și mi-au dat claritatea *definirii scopului* și credința de a-l atinge.

Aceștia au fost adevărații „pregătitori" ai minții mele, constructorii *atitudinii mele mintale pozitive*!

Pot acum să vi-i recomand, ca să vă facă și dumneavoastră același serviciu?

2
Cei Opt Prinți

Dacă vreți, puteți să le dați Prinților oricare altă denumire. Poate pe aceea de Mentori. Sau de Principii. Sau de Consilieri. Sau de Gardieni ai Spiritului Bun.

Indiferent de nume, Prinții m-au ajutat printr-o tehnică simplă și ușor de adaptat.

În fiecare seară, ca ultim punct pe lista activităților zilnice, eu și Prinții ținem o masă rotundă. Scopul principal este acela de a-mi permite să-mi exprim, și astfel să întăresc, recunoștința pentru serviciile pe care mi le-au adus de-a lungul zilei.

Conferința se desfășoară ca și cum Prinții ar exista în carne și oase. Este o perioadă pentru meditație, revizuire și mulțumire, prin contactul realizat de puterea gândirii.

Aici veți face primul test al capacității de a vă „pregăti" mintea în vederea acceptării bogățiilor. Atunci când intervine șocul, amintiți-vă doar ce s-a întâmplat atunci când Morse și Marconi sau Edison ori frații Wright au anunțat perfecționarea unor noi modalități, mai bune, de a aduce servicii. Vă va ajuta să rezistați șocului.

Iar acum, să facem o ședință cu Prinții:

RECUNOȘTINȚĂ!

„Astăzi a fost frumos.

Ziua de azi mi-a adus sănătatea sufletului și a minții.

Mi-a dat mâncare și îmbrăcăminte.

Mi-a dat încă o dată posibilitatea de a sluji alți oameni.

Mi-a adus liniștea sufletească și eliberarea de toate temerile.

Pentru aceste binecuvântări, vă sunt recunoscător, Prinți Călăuzitori. Vă sunt recunoscător deopotrivă tuturor, pentru că m-ați ajutat să descurc ițele încurcate ale vieții mele trecute, eliberându-mi astfel mintea, sufletul și trupul de toate cauzele și efectele fricii și ale dezbinării.

Prinț al Prosperității Materiale, îți sunt recunoscător că mi-ai ținut mintea racordată la conștiința opulenței și a belșugului și ai eliberat-o de teama de sărăcie și lipsuri.

Prinț al Sănătății, îți sunt recunoscător că mi-ai ținut mintea racordată la conștiința sănătății, furnizând astfel mijloacele prin care fiecare celulă a corpului meu și fiecare organ să fie alimentat cu un flux de energie cosmică, suficient de mare pentru a-i acoperi nevoile, realizând un contact direct cu Inteligența Infinită, suficient pentru distribuirea și aplicarea acestei energii în locurile unde este necesară.

Prinț al Păcii Minții, îți sunt recunoscător pentru că mi-ai păstrat mintea liberă de orice inhibiție și autolimitări, prin aceasta furnizându-i corpului și minții mele odihnă deplină.

Prinț al Speranței, îți sunt recunoscător pentru îndeplinirea dorințelor zilei de astăzi și pentru promisiunea că-mi voi atinge scopurile zilei de mâine.

Prinț al Credinței, îți sunt recunoscător pentru călăuzirea acordată; pentru că m-ai inspirat să fac ceea ce-mi era de folos, dar și pentru că m-ai întors de la acele lu-

cruri care, odată făcute, s-ar fi dovedit dureroase pentru mine. Ai dat putere gândurilor mele, avânt acțiunilor mele și înțelepciunea ce mi-a permis să înțeleg legile naturii, ca și judecata ce m-a făcut capabil să mă adaptez la ele în spiritul armoniei.

Prinț al Iubirii, îți sunt recunoscător că m-ai inspirat să-mi împart bogățiile cu aceia cu care m-am întâlnit astăzi; pentru că mi-ai arătat că doar atât cât voi jerfi voi putea păstra. Și-ți sunt recunoscător, de asemenea, pentru conștiința iubirii cu care m-ai înzestrat, pentru că ea mi-a îndulcit viața și a făcut plăcute relațiile cu cei din jur.

Prinț al Romantismului, îți sunt recunoscător că mi-ai dat spiritul tinereții, în ciuda trecerii vremii.

Prinț al Înțelepciunii, eterna mea recunoștință pentru transformarea în valori neprețuite și de durată a tuturor eșecurilor trecute, a tuturor înfrângerilor, a erorilor de judecată și de acțiune, a tuturor neliniștilor, greșelilor, dezamăgirilor și adversităților de orice natură; aceste valori constau în bunăvoința și abilitatea mea de a-i inspira pe cei din jur să fie stăpâni pe ei înșiși și să-și folosească puterea spiritului pentru a obține bogățiile vieții, furnizându-mi astfel privilegiul de a împărți toate binecuvântările mele cu cei pregătiți să le primească și, prin aceasta, îmbogățind și înmulțind binecuvântările mele proprii prin beneficiile aduse celorlalți.

Îți sunt de asemenea recunoscător pentru că mi-ai dezvăluit adevărul că nici o experiență omenească nu trebuie să devină un lucru inutil; că toate experiențele pot fi transformate în servicii folositoare; că singura putere peste care dețin controlul este puterea gândului; că puterea gândului poate fi transformată în fericire prin voință; că nu există limitări ale puterii gândului meu, în afara acelora create de propria mea minte."

Cea mai mare valoare a mea o reprezintă norocul de a fi recunoscut existența celor Opt Prinți, pentru că ei sunt cei care mi-au pregătit mintea să primească avantajele celor Douăsprezece Bogății.

Comunicarea zilnică cu Prinții a devenit un obicei care asigură durabilitatea acestor bogății, indiferent de circumstanțele vieții.

Prinții slujesc drept mediu prin care îmi păstrez mintea fixată *asupra lucrurilor pe care le doresc* și departe de cele pe care nu le doresc.

Ei slujesc asemeni unei amulete pe care poți să te bizui, ca un rozariu al puterii, prin care pot realiza, folosind puterea gândului, cu „fiecare oră o perlă, cu fiecare perlă o binecuvântare".

Ei mă fac permanent imun la toate formele atitudinii mintale negative; distrug apoi atât semințele gândirii negative, cât și încolțirea acelor semințe în solul minții mele.

Ei m-au ajutat să-mi țin mintea concentrată asupra scopurilor majore ale vieții și să dau o expresie deplină realizării acestui scop.

Ei m-au ajutat să trăiesc în pace cu mine însumi, cu cei din jur și în armonie cu propria mea conștiință.

M-au ajutat să-mi închid ușile minții în fața tuturor gândurilor neplăcute ale eșecurilor și înfrângerilor trecute. Mai mult decât atât, m-au ajutat să convertesc în active de o valoare inestimabilă toate pasivele din trecut.

Prinții mi-au dezvăluit existența „celuilalt sine", care gândește, se mișcă, plănuiește, dorește și acționează sub imboldul puterii și nu recunoaște imposibilitatea vreunei realități.

Și mi-au dovedit de nenumărate ori că orice adversitate poartă semințele unui beneficiu echivalent. Astfel, atunci când sunt copleșit de probleme, lucru care i se în-

tâmplă oricui, nu mă tem de ele, ci încep imediat să caut „sămânța beneficiului corespunzător", pe care s-o însămânțez într-o explozie înfloritoare de oportunități.

Prinții mi-au dat stăpânirea asupra celui mai teribil adversar — eu însumi. Mi-au arătat ce este bine pentru corpul și sufletul meu și m-au condus inevitabil la sursa și furnizorul tuturor lucrurilor bune.

M-au învățat adevărul că fericirea constă nu în deținerea de lucruri, ci în privilegiul exprimării de sine prin folosirea bunurilor materiale.

Și m-au învățat că este o mai mare binecuvântare să aduci servicii folositoare, decât să accepți serviciile celorlalți.

Observați că nu le-am cerut nimic Prinților, dedicând întreaga ceremonie exprimării mulțumirii mele pentru bogățiile pe care deja mi le-au acordat.

Prinții știu de ce anume am nevoie și cum să-mi dea aceste lucruri!

Ei bine, da, ei îmi dau toate acestea cu asupra de măsură!

Prinții m-au învățat să gândesc prin prisma a ceea ce pot *da* și să uit ceea ce vreau să *primesc* în schimb. M-au învățat apoi să abordez corespunzător *modul de a trăi dezinteresat*: acel stil de viață ce-i dezvăluie cuiva puterile care-i vin din interior și care poate fi, după dorință, soluția tuturor problemelor personale și cheia obținerii tuturor lucrurilor materiale necesare.

M-au învățat să fiu calm și să-mi ascult vocea interioară!

Mi-au dat *credința* să nu țin cont de rațiune și să accept călăuzirea interioară, având încredere deplină că mica voce interioară este superioară puterii propriei mele rațiuni.

Crezul Vieții mele a fost inspirat de Prinți.

Permiteți-mi să vi-l împărtășesc, astfel încât să-l puteți adopta drept propriul dumneavoastră Crez.

Crezul omului fericit

Am aflat fericirea, ajutându-i pe ceilalți s-o găsească.

Sunt sănătos, pentru că duc o viață cumpătată sub toate aspectele și mănânc doar produsele pe care natura le solicită pentru întreținerea trupului.

Nu am nici un fel de temeri.

Nu urăsc pe nimeni, nu invidiez pe nimeni, ci iubesc toată omenirea.

Sunt implicat într-o muncă pe care o iubesc și în care amestec cu generozitate jocul. Astfel, nu obosesc niciodată.

Îmi exprim zilnic mulțumirea, nu pentru obținerea a mai multe bogății, ci pentru înțelepciunea cu care acum recunosc, îmbrățișez și folosesc din belșug bogății aflate sub stăpânirea mea.

Nu rostesc nici un nume decât doar pentru a-l cinsti.

Nu cer nici o favoare de la nimeni, cu excepția privilegiului de a-mi împărți bogățiile cu aceia care le vor primi.

Sunt în relații bune cu conștiința mea. Astfel, ea mă îndrumă corect în tot ceea ce întreprind.

Nu am nici un dușman, deoarece nu rănesc pe nimeni, indiferent de motiv, dar beneficiez de pe urma tuturor acelora cu care intru în legătură, învățându-i calea de a obține bogății durabile.

Dețin mai multe bogății materiale decât îmi sunt necesare, deoarece nu sunt lacom și râvnesc doar la lucrurile materiale pe care le pot folosi pe parcursul vieții mele.

Dețin o proprietate imensă, scutită de taxe, deoarece există în principal în mintea mea, constând în bogății

nemateriale ce nu pot fi evaluate sau însușite decât de cei care adoptă stilul meu de viață. Am creat această vastă proprietate, respectând legile naturii și adaptându-mi obiceiurile la acestea.

Folosirea Secretului Bogățiilor

Să ne continuăm povestea cu descrierea filozofiei pe care trebuie să o adopte cineva pentru a-și însuși cele Douăsprezece Bogății. Am descris o metodă de pregătire a minții pentru ca ea să poată primi bogățiile. Dar acesta este doar începutul poveștii. Trebuie să mai explic cum poate cineva să intre în posesia acestor bogății și să le folosească cu maximă eficiență.

Povestea merge înapoi cu mai bine de o jumătate de secol și își află începutul în viața lui Andrew Carnegie, un mare filantrop și un produs tipic al sistemului american.

Dl Carnegie a obținut cele Douăsprezece Bogății; iar dintre acestea, partea financiară era atât de vastă, încât pe parcursul vieții lui nu a reușit să o doneze în întregime, astfel că mare parte a trecut asupra acelora care sunt încă angajați în utilizarea ei în beneficiul omenirii.

A fost și el binecuvântat cu serviciile celor Opt Prinți. Prințul Înțelepciunii l-a slujit atât de bine, încât a fost inspirat nu numai să restituie toate bogățiile materiale, dar și să le furnizeze oamenilor o filozofie de viață completă, prin care și aceștia să poată obține, la rândul lor, bogății.

Această filozofie constă în 17 principii ce se conformează cu strictețe modelului Constituției Statelor Unite și sistemului american al liberei inițiative.

Dl Carnegie explică motivul pentru care a inspirat organizarea unei filozofii a realizării individuale, spunând:

„Mi-am obținut banii prin eforturile altor oameni și li-i voi înapoia oamenilor pe cât de repede voi putea găsi modalitățile de a face acest lucru *fără a le inspira dorința de a obține ceva pe nimic.* Dar cea mai mare parte a bogățiilor mele constă în cunoașterea cu ajutorul căreia am achiziționat atât bogățiile tangibile, cât și pe cele intangibile. Prin urmare, dorința mea este ca această cunoaștere să fie organizată într-o filozofie, astfel încât ea să se afle la îndemâna oricărei persoane ce caută o oportunitate de autodeterminare în ansamblul economiei americane."

Aceasta este filozofia pe care trebuie s-o adoptați și s-o aplicați dacă sperați să acceptați bogățiile pe care vreau le împart cu dumneavoastră.

Înainte de a descrie principiile acestei filozofii, aș dori să fac un scurt rezumat al impactului ei asupra a diverși oameni în mai mult de jumătate dintre țările de pe globul pământesc.

A fost tradusă în patru dintre cele mai importante dialecte indiene și este la dispoziția a mai mult de două milioane de oameni din India.

A fost tradusă în portugheză pentru a putea fi utilizată de populația braziliană, unde a slujit mai mult de un milion și jumătate de persoane.

A fost publicată într-o ediție specială pentru a fi distribuită pe întreg teritoriul Imperiului Britanic, fiind în slujba a mai mult de două milioane de persoane.

Au beneficiat de avantajele ei una sau mai multe persoane practic din fiecare oraș și sat, în total, aproximativ douăzeci de milioane de oameni din Statele Unite.

Și poate să devină foarte bine unul dintre mijloacele de creare a unui spirit mai bun de cooperare prietenească între toți oamenii lumii, din moment ce nu este fondată pe un crez sau pe o anumită marcă, ci reprezintă

fundamentul tuturor succeselor de durată și al realizărilor omenești din toate domeniile.

Susține toate religiile, cu toate că nu ține de nici una dintre ele!

Este atât de universală prin natura ei, încât îi va conduce inevitabil pe oameni spre succes, indiferent de meseria lor.

Dar mult mai importantă decât oricare dintre aceste dovezi este ideea că filozofia este atât de simplă, încât puteți începe exact din locul unde vă aflați pentru a o pune la treabă în folosul dumneavoastră.

Astfel, ajungem la descrierea secretului tuturor bogățiilor!

Cele 17 principii vă vor servi ca o hartă demnă de încredere, ce conduce direct la sursa tuturor bogățiilor, indiferent dacă sunt materiale sau nu. Urmați harta și nu veți putea pierde drumul, dar fiți pregătiți să vă conformați tuturor instrucțiunilor și să vă asumați toate responsabilitățile care vin odată cu deținerea unor mari bogății. Și, mai presus de toate, amintiți-vă că bogățiile de durată trebuie să fie împărțite cu alții; acesta este un preț pe care fiecare trebuie să-l plătească pentru orice dobândește.

Secretul Bogățiilor nu va fi dezvăluit prin nici unul dintre aceste 17 principii, deoarece secretul constă în combinarea tuturor acestora.

Aceste principii reprezintă 17 uși prin care o persoană trebuie să treacă pentru a ajunge în camera interioară, unde este încuiată sursa tuturor bogățiilor. Secretul va deschide ușa acestei camere și ea se va afla în mâinile dumneavoastră atunci când veți fi pregătiți să o acceptați. Pregătirea va consta în asimilarea și aplicarea primelor cinci dintre cele 17 principii, pe care le voi descrie pe larg.

3
Definirea scopului

Este impresionant să recunoști faptul că toți marii conducători, orice drum al vieții ar fi urmat și indiferent de perioada istorică, au ajuns la conducere prin punerea în practică a capacităților lor urmând un *Scop Major Definit*.

Nu este mai puțin impresionant faptul că aceia catalogați drept ratați nu au un astfel de scop, ci se învârtesc în cerc, ca o corabie fără cârmă, întorcându-se mereu la linia de start cu mâna goală.

Unii dintre acești „ratați" pleacă la drum cu un scop major definit, de la care dezertează în momentul în care se lovesc de o înfrângere temporară sau de o opoziție dificilă. Renunță și lasă totul baltă, fără să știe că există o filozofie a succesului la fel de sigură și de bine definită precum regulile matematice și fără să bănuiască faptul că această înfrângere temporară nu este decât un test sub forma căruia se deghizează o binecuvântare, dacă nu este acceptată ca o înfrângere finală.

Una dintre marile tragedii ale civilizației o reprezintă faptul că 98% dintre oameni pornesc în viață fără ca măcar să aibă imaginea a ceva ce ar putea fi definit aproximativ ca scop major!

Primul test al dlui Carnegie, la care i-a supus pe toți lucrătorii ce aveau perspectiva de a fi promovați în poziții superioare, a fost acela de a determina în ce măsură erau aceștia doritori *să meargă până-n pânzele albe.* Cel de-al doilea test consta în a determina dacă aveau sau nu mintea fixată asupra unui scop definit, luându-se în calcul inclusiv pregătirea necesară atingerii acestuia.

„Când i-am solicitat dlui Carnegie prima mea promovare", a spus Charles M. Schwab, „el a zâmbit larg și a răspuns: «*Dacă ai inima fixată asupra a ceea ce îți dorești, atunci nu pot face nimic ca să te împiedic să obții ceea ce vrei.*»"

Dl Schwab știa ce voia! A vrut cea mai importantă slujbă sub controlul dlui Carnegie.

Iar dl Carnegie a fost cel care l-a ajutat s-o obțină.

Unul dintre cele mai ciudate lucruri în ce-i privește pe oamenii care acționează în direcția îndeplinirii propriului scop este bunăvoința cu care ceilalți se dau la o parte pentru ca ei să aibă cale liberă, ajutându-i de fiecare dată să-și atingă țelurile.

S-a născut o filozofie

Povestea din spatele elaborării acestei filozofii are conotații determinante, în strânsă legătură cu importanța acordată de Andrew Carnegie stabilirii unui scop.

El dezvoltase deja o mare afacere în industria oțelului și acumulase o mare avere în bani atunci când și-a reorientat interesul privind folosirea și plasarea propriei averi. Recunoscând faptul că cea mai mare parte a bogățiilor sale consta în știința cu care și-a acumulat bogățiile materiale și în înțelegerea relațiilor interumane, scopul său major în viață a devenit acela de a inspira pe cineva să elaboreze o filozofie care să poată transmite această știință tuturor acelora care ar putea să-și dorească acele bogății.

Era înaintat în vârstă și știa că pentru o asemenea slujbă era nevoie de un om tânăr, care să aibă timp și să fie dispus să petreacă douăzeci de ani sau mai bine cu cercetarea cauzelor realizării individuale.

Când l-am întâlnit pe dl Carnegie, pur și simplu printr-o șansă (mă dusesem să-i iau un interviu despre realizările sale pentru o revistă), el testase deja mai mult de două sute cincizeci de persoane despre care bănuise că posedă această capacitate. Se obișnuise să examineze caracterele oamenilor cu o privire pătrunzătoare și trebuie să se fi întrebat dacă eu aș fi putut avea calitățile pe care le căuta de atâta vreme, așa că pentru a mă testa a pus la cale un plan ingenios.

A început cu relatarea unei povestiri a realizărilor sale. Apoi a sugerat că lumea avea nevoie de o filozofie practică a realizării individuale, care i-ar permite unui muncitor modest să acumuleze bogății, în orice cantitate sau formă și-ar dori.

Și-a dezvoltat ideea timp de trei zile și trei nopți, descriind cum ar putea porni cineva la elaborarea unei astfel de filozofii. Atunci când și-a terminat povestirea, dl Carnegie era pregătit să aplice testul, pentru a hotărî dacă a găsit sau nu omul pe care s-ar fi putut bizui să-i ducă ideea la bun sfârșit.

„Cunoști acum ideea mea despre o nouă filozofie", a spus el, „și vreau să-ți pun o întrebare în legătură cu aceasta, la care vreau să-mi răspunzi simplu, prin «da» sau «nu». Întrebarea este:

Dacă ți-aș acorda posibilitatea de a elabora prima filozofie din lume privind realizarea individuală și te-aș prezenta oamenilor care pot și care vor colabora cu tine la acest proiect, ți-ar surâde această oportunitate? O vei urmări până la îndeplinire, dacă ți-ar fi dată ție?"

Mi-am dres glasul, bâlbâindu-mă câteva secunde, apoi am răspuns printr-o propoziție scurtă, dar hotărâtoare.

„Da", am exclamat, „nu numai că o să preiau acest proiect, dar îl voi și finaliza!"

A fost un răspuns hotărâtor! A fost singurul lucru pe care îl căuta dl Carnegie: *definirea scopului.*

Mulți ani mai târziu, am aflat că atunci când punea întrebarea, dl Carnegie ținea în mână un cronometru și îți îngăduia exact șaizeci de secunde pentru a răspunde. Dacă răspunsul era dat în mai mult timp, oportunitatea era suspendată. Răspunsul mi-a luat exact douăzeci și nouă de secunde.

Dl Carnegie a explicat motivul cronometrării.

„Știu din experiență", a spus el, „că pe un om care nu poate să ia rapid o decizie, odată ce dispune de toate elementele necesare, nu te poți bizui că va duce la bun sfârșit o hotărâre, oricare ar fi ea. Am descoperit de asemenea că aceia care iau prompt decizii au de obicei capacitatea de a acționa în baza unui scop bine definit și în alte circumstanțe."

Primul obstacol al testului fusese trecut cu succes, dar mai urma încă unul.

„Foarte bine", a spus domnul Carnegie, „deții una dintre cele două calități importante ce-i vor fi necesare acelei persoane care va elabora filozofia pe care am descris-o. Acum voi afla dacă o ai și pe cea de-a doua.

Dacă îți dau șansa de a elabora filozofia, ești gata să-ți dedici douăzeci de ani, căutând cauzele succesului și ale eșecului fără să fii plătit, ducându-ți viața ca și până acum?"

Această întrebare a fost șocantă, deoarece am bănuit, firește, că urma să fiu finanțat din imensa avere a dlui Carnegie.

Totuși, mi-am revenit rapid din șoc, întrebându-l pe dl Carnegie de ce nu era dispus să-mi furnizeze banii necesari unei întreprinderi atât de importante.

„Nu este vorba că nu sunt dispus să te plătesc", a răspuns dl Carnegie, „dar vreau să știu dacă ai acea

capacitate înnăscută a bunăvoinței *de a face un efort în plus*, aducând servicii înainte de a încerca să-ți iei răsplata pentru munca depusă."

A explicat apoi că oamenii de succes, pe toate căile vieții, sunt și au fost dintotdeauna persoane ce și-au format obiceiul să aducă mai multe servicii decât erau plătiți. El a atras de asemenea atenția asupra faptului că avantajele bănești, indiferent dacă le sunt acordate indivizilor sau grupurilor de indivizi, aduc adesea mai multă pagubă decât bunăstare.

Și mi-a reamintit că-mi fusese acordată șansa pe care refuzase să o dea la mai mult de două sute cincizeci de persoane, dintre care unele mult mai în vârstă și mai experimentate decât mine — și a încheiat spunând:

„Dacă vei materializa cea mai mare parte din șansa pe care ți-am oferit-o, probabil că o vei transforma în bogății de o natură într-atât de fabuloasă, încât, prin comparație, starea mea materială ar părea precară, deoarece ai posibilitatea să pătrunzi cele mai ascuțite minți ale acestei națiuni, să profiți de experiența celor mai mari lideri ai antreprenoriatului din America și asta te va face capabil să-ți propagi influența benefică asupra întregii lumi civilizate, îmbogățindu-i astfel pe cei care nu s-au născut încă."

Șansa a fost acceptată!

Am primit prima lecție privind *definirea scopului* și bunăvoința *de a face un efort în plus*.

Douăzeci de ani mai târziu, aproape bătuți pe muchie, filozofia pe care dl Carnegie o desemnase drept cea mai valoroasă dintre bogățiile sale era completă și prezentată lumii într-o ediție în opt volume.

„Ce om și-ar petrece douăzeci de ani fără să fie plătit pentru munca sa?" poate să întrebe cineva. „Care a fost recompensa lui pentru această muncă?"

Un răspuns complet la această întrebare ar fi imposibil, pentru că nici măcar acel om nu cunoaște valoarea totală a beneficiilor obținute. Mai mult decât atât, unele dintre aceste beneficii sunt atât de flexibile prin natura lor, că vor continua să-l ajute tot restul vieții.

Dar, pentru satisfacția celor care măsoară bogățiile doar în funcție de valoarea lor materială, pot spune că o singură carte, rezultat al cunoștințelor dobândite din aplicarea principiului *de a face un efort în plus*, a înregistrat deja un profit estimat la peste trei milioane de dolari. *Timpul real consumat pentru scrierea acestei cărți a fost de patru luni.*

Definirea scopului și obiceiul *de a face un efort în plus* constituie o forță care zdruncină chiar și imaginația celor mai fantezişti oameni, deși acestea sunt doar două dintre cele 17 principii ale realizării individuale.

Cele două principii au fost asociate în contextul de față cu un singur scop — indicarea modului în care principiile acestei filozofii sunt legate unele de altele precum verigile unui lanț și a manierei în care combinarea lor conduce la dezvoltarea unei puteri uimitoare, ce nu poate fi atinsă prin aplicarea doar a unuia singur dintre ele.

Puterea definirii scopului

Ajungem acum la analiza puterii *definirii scopului* și a principiilor psihologice din care derivă aceasta.

Prima premisă:

Punctul de pornire al oricărei realizări individuale complete este adoptarea unui scop bine definit și a unui plan definit de atingere a acestuia.

A doua premisă:

Orice realizare este rezultatul unui motiv sau al unei combinații de motive, între care există nouă motive fun-

damentale ce guvernează toate acțiunile voluntare. (Aceste motive au fost descrise anterior, în Capitolul 1).

A treia premisă:

Orice idee, plan sau scop dominant păstrate în minte prin repetarea gândului și transformate în emoție de dorința arzătoare de a le realiza sunt preluate de subconștient și puse în aplicare, fiind aduse la punctul culminant firesc prin orice mijloace normale aflate la dispoziție.

A patra premisă:

Orice dorință, plan sau scop dominant păstrate în conștiință și sprijinite de credința absolută în realizarea lor sunt preluate imediat și puse în aplicare de subconștient și *nu se cunoaște nici un caz în care o asemenea dorință să nu se fi îndeplinit.*

A cincea premisă:

Puterea gândului este singurul lucru asupra căruia orice persoană deține un control complet, indiscutabil; acesta este un fapt uluitor, pentru că exprimă relația strânsă între mintea omului și Mintea Universală a Inteligenței Infinite, veriga de legătură dintre cele două fiind *Credința.*

A șasea premisă:

Subconștientul este poarta către Inteligența Infinită, iar aceasta din urmă răspunde la cererile unei persoane exact pe măsura *Credinței* sale! La subconștient se poate ajunge prin credință și el poate primi instrucțiuni ca și cum ar fi o persoană sau o entitate completă în sine.

A șaptea premisă:

Un scop definit, sprijinit pe credința absolută este o formă de înțelepciune, iar înțelepciunea în acțiune produce rezultate pozitive.

Beneficiile majore ale definirii scopului

Definirea scopului dezvoltă încrederea în sine, inițiativa personală, imaginația, entuziasmul, autodisciplina și concentrarea efortului, iar toate acestea sunt condiții prealabile ale atingerii succesului material.

Aceasta îl face pe om să-și contabilizeze timpul și să-și planifice activitățile zilnice, îndreptându-se astfel către atingerea *Scopului Major* al vieții sale.

Îl face mai atent la recunoașterea oportunităților legate de Scopul său Major și îi inspiră curajul de a pune în aplicare aceste oportunități atunci când apar.

Duce la cooperarea între oameni.

Pregătește calea exercitării depline a acelei stări mintale denumite *Credință, printr-o atitudine mintală pozitivă* și prin eliberarea acesteia de limitările determinate de frică, îndoială și nehotărâre.

Furnizează o *conștiință a succesului*, în lipsa căreia nimeni nu poate obține un succes de durată, indiferent de misiune.

Alungă obiceiul distrugător al amânării.

În cele din urmă, conduce direct la dezvoltarea și perpetuarea primeia dintre cele Douăsprezece Bogății, *o atitudine mintală pozitivă*.

Acestea sunt principalele caracteristici ale *definirii scopului*, deși ea presupune încă multe alte calități și utilizări și este legată direct de fiecare dintre cele Douăsprezece Bogății, deoarece acestea pot fi obținute doar prin urmărirea unui singur scop.

Comparați, pe rând, principiul *definirii scopului* cu fiecare dintre cele Douăsprezece Bogății și observați cât de importantă este această definire pentru obținerea fiecărei bogății în parte.

Treceți apoi în revistă oamenii cu realizări remarcabile, pe care i-a dat țara noastră, și observați cum fiecare

dintre ei, prin străduințele personale, a urmărit un scop major.

Thomas A. Edison și-a concentrat întregul efort asupra invențiilor științifice.

Andrew Carnegie s-a specializat în producerea și comercializarea oțelului.

F.W. Woolworth și-a focalizat atenția asupra dezvoltării magazinelor cu mărfuri la preț redus, numite Five and Ten Cent Store.

Specialitatea lui Philip D. Armour a fost aceea de împachetare și distribuire a cărnii.

James J. Hill s-a concentrat asupra construirii și întreținerii marelui sistem transcontinental de cale ferată.

Alexander Graham Bell a excelat în cercetarea științifică, legată de dezvoltarea telefonului modern.

Marshall Field a construit și a condus cel mai mare magazin de vânzare cu amănuntul din lume.

Cyrus H. K. Curtis și-a dedicat întreaga viață dezvoltării publicației *Saturday Evening Post*.

Jefferson, Washington, Lincoln, Patrick Henry și Thomas Paine și-au dedicat o mare parte din viața și bogățiile lor luptei îndelungi pentru libertatea tuturor oamenilor.

Sunt oameni care au urmat un singur scop, toți, fără excepție!

Și lista poate fi extinsă până la a cuprinde numele fiecărui mare lider american ce a contribuit la stabilirea modului american de viață, așa cum îl știm astăzi și de care beneficiem.

Cum să îndeplinești un Scop Major Definit

Procedeul folosit în dezvoltarea unui Scop Major Definit este simplu, dar important, și anume:

(a) Scrieți o definiție completă, clară și precisă a *Scopului dumneavoastră Major în viață,* semnați-o și înregistrați-o în memorie.

Repetați-o apoi cu voce tare cel puțin o dată pe zi, chiar mai des, dacă este posibil. Repetați-o la nesfârșit, aducând astfel în sprijinul propriului scop întreaga dumneavoastră credință în Inteligența Infinită.

(b) Transcrieți un plan clar, precis prin care intenționați să începeți să vă îndepliniți *Scopul Major Definit.* În acest plan, stabiliți un interval de timp maxim permis pentru atingerea scopului și descrieți cu precizie ce intenționați să dați în schimbul realizării propriului scop, ținând cont de faptul că nu puteți primi ceva pe degeaba și că totul are un preț ce trebuie plătit în avans, sub o formă sau alta.

(c) Întocmiți-vă un plan suficient de flexibil pentru a vă permite să faceți oricând schimbările pe care sunteți inspirați să le faceți. Amintiți-vă că Inteligența Infinită, prezentă în fiecare atom al materiei și în fiecare ființă sau lucru, vă poate dărui un plan superior tuturor acelora pe care le puteți crea dumneavoastră înșivă. Fiți permanent pregătiți să recunoașteți și să adoptați orice plan superior care vă poate apărea în minte.

(d) Păstrați doar pentru dumneavoastră *Scopul Major* și planurile pentru atingerea acestuia, cu excepția cazului în care veți primi instrucțiuni suplimentare pentru îndeplinirea planului în descrierea principiului Minții Călăuzitoare, prezentat în continuare.

Nu faceți greșeala de a presupune că principiile descrise aici nu sunt adevărate din cauză că nu înțelegeți aceste instrucțiuni. Urmați instrucțiunile din rezumat; urmați-le cu încredere și amintiți-vă că, acționând în acest mod, reproduceți felul în care au procedat cei mai mari lideri ai națiunii americane.

Instrucțiunile nu necesită un efort prea mare.

Nu necesită un anumit timp sau o abilitate deosebită, pe care o persoană medie să nu o dețină.

Iar ele sunt în armonie totală cu filozofia tuturor religiilor autentice.

Decideți *acum* ce vă doriți de la viață și ce trebuie să dați în schimb. Hotărâți-vă *încotro* mergeți și *cum* veți ajunge acolo. Porniți apoi de pe poziția pe care vă aflați *acum*. Începeți cu orice mijloace aveți la îndemână pentru a vă atinge scopul. Veți descoperi că, pe măsură ce le veți folosi, vi se vor descoperi alte mijloace, mai bune.

Aceasta a fost experiența tuturor oamenilor pe care lumea i-a recunoscut drept persoane de succes. Mulți dintre ei au început de pe poziții modeste, animați de o *dorință înflăcărată de a atinge un scop bine definit*.

Există atâta magie durabilă într-o astfel de dorință!

Și, în cele din urmă, amintiți-vă:

„Arătătorul scrie; iar în cuvintele așternute pe hârtie:
Nici Duhul tău ori a ta Evlavie
Nu-l vor face să șteargă măcar jumătate de rând,
Și nici lacrimile nu vor spăla un cuvânt."

Ziua de ieri s-a dus pentru totdeauna! Mâine nu va veni niciodată, dar Astăzi este Mâinele de ieri, aflat la îndemâna dumneavoastră. Ce faceți cu această zi?

Vă voi prezenta un principiu ce reprezintă piatra de temelie a tuturor marilor realizări; principiul responsabil pentru stilul minunat de viață al americanilor; pentru sistemul liberei inițiative; pentru bogățiile și pentru libertatea noastră. Dar mai întâi să ne asigurăm că *știți ce vă doriți de la viață*.

Ideile ce conduc la succes încep cu definirea scopului

Este bine știut faptul că ideile sunt singurele active care nu au o valoare fixă. Și la fel de bine știut este și acela că ideile reprezintă începutul tuturor realizărilor.

Ideile formează fundația tuturor bogățiilor, punctul de pornire al tuturor invențiilor. Ele au îmblânzit aerul de deasupra noastră și apa oceanelor ce ne înconjoară; ne permit să producem și să folosim energiile invizibile ale universului.

Toate ideile debutează ca rezultat al *definirii scopului.*

Fonograful nu era mai mult decât o idee abstractă până când Edison nu a elaborat-o, definindu-și un scop pe care l-a supus părții subconștiente a creierului său, de unde a fost proiectat în marele rezervor al Inteligenței Infinite, primind înapoi un plan realizabil. Iar acest plan s-a transformat într-un aparat care a funcționat.

Această filozofie a realizării individuale a debutat în mintea lui Andrew Carnegie sub forma unei idei. Acesta și-a sprijinit ideea definindu-și scopul, iar acum filozofia sa este disponibilă și aduce beneficii pentru milioane de oameni din întreaga lume civilizată.

Mai mult, ideea sa are șanse peste medie de a deveni una dintre cele mai mari forțe transformatoare ale lumii, deoarece astăzi este utilizată de un număr din ce în ce mai mare de oameni ca mijloc de orientare într-o lume a isteriei nebune.

Marele continent nord-american, cunoscut ca „Lumea Nouă", a fost descoperit și supus influenței civilizației ca rezultat al unei idei născute în mintea unui marinar modest, idee sprijinită de *definirea scopului.* Și sunt aproape vremurile în care acea idee, născută cu mai mult de patru sute de ani în urmă, va ridica națiunea noastră la poziția de cea mai luminată frontieră a civilizației.

Orice idee păstrată în minte, accentuată, de temut sau venerată începe să ia imediat cea mai convenabilă și potrivită formă fizică disponibilă.

De aceea, lucrul în care oamenii cred, despre care discută și de care se tem, indiferent dacă este bun sau rău, își face apariția într-un mod foarte precis, într-o for-

mă sau alta. Îngăduiți-le celor care se luptă pentru a se elibera de limitările impuse de sărăcie și de mizerie să nu uite acest mare adevăr, pentru că el este valabil atât la nivel individual, cât și pentru o națiune întreagă.

Autosugestia — veriga de legătură

Să ne orientăm acum atenția către principiul de funcționare prin care gândurile, ideile, planurile, speranțele și scopurile plasate în conștiință își găsesc drumul către subconștient, unde sunt adunate și purtate către o concluzie logică, în virtutea unei legi a naturii pe care o voi descrie mai târziu.

Pentru a recunoaște acest principiu și a-l înțelege, trebuie să recunoaștem de asemenea motivul pentru care *definirea scopului* este începutul tuturor realizărilor.

Transferarea gândului din conștient în subconștient poate fi grăbită printr-un proces simplu de „ascensiune" sau de stimulare a vibrațiilor gândului prin credință, prin teamă sau prin oricare altă emoție extrem de intensă, cum ar fi entuziasmul ori o dorință arzătoare, bazată pe *definirea scopului*.

Gândurile sprijinite de credință au prioritate față de toate celelalte în ce privește determinarea, viteza cu care se îndreaptă către subconștient și viteza cu care se acționează asupra lor. Viteza cu care acționează puterea credinței a dat naștere opiniei multor oameni cum că anumite fenomene sunt rezultatul unor „miracole".

Psihologii și oamenii de știință afirmă că nu există fenomene miraculoase, susținând că tot ceea ce se întâmplă este rezultat al unei cauze determinate, chiar dacă această cauză nu poate fi explicată. Fie cum o fi, dar este cunoscut faptul că persoana capabilă să-și elibereze mintea de toate limitările autoimpuse printr-o atitudine mintală cunoscută drept credință găsește, în general, o soluție la toate problemele sale, indiferent de natura lor.

Psihologii recunosc de asemenea faptul că Inteligența Infinită, chiar dacă nu reprezintă cheia tuturor enigmelor, poartă, fără îndoială, către o concluzie logică orice idee, scop, obiectiv sau dorință clar definită, care este supusă subconștientului prin atitudinea mintală specifică unei credințe depline.

Totuși, Inteligența Infinită nu a încercat niciodată să modifice, să schimbe sau să transforme în altceva gândurile conectate la ea și nu este cunoscut nici un caz în care să fi acționat asupra unei simple dorințe ori asupra unor idei, gânduri sau scopuri nedefinite. Fixați-vă bine în minte acest adevăr și veți deține o putere suficient de mare pentru a vă rezolva problemele zilnice cu mult mai puțin efort decât majoritatea oamenilor care se supun neliniștilor trezite de problemele lor.

Așa-numitele „presimțiri" sunt adesea semnale care indică faptul că Inteligența Infinită se străduiește să atingă și să influențeze conștientul, dar veți observa că acestea apar de obicei ca răspuns la o anumită idee, plan, scop sau dorință ori la anumite temeri care au fost preluate de subconștient.

Toate „presimțirile" ar trebui tratate cu înțelepciune și examinate cu atenție, pentru că sunt purtătoare, în întregime sau în parte, ale unor informații de valoare extremă pentru individul care le receptează. Aceste „presimțiri" își fac deseori apariția la mai multe ore, zile sau săptămâni după ce gândul care le-a inspirat a ajuns la rezervorul Inteligenței Infinite. Între timp, de multe ori, individul a uitat gândul inițial care le-a inspirat.

Acesta este un subiect grav, profund, despre care până și cei mai înțelepți oameni cunosc foarte puțin. El se transformă într-o revelație despre sine doar în urma unui proces de meditație și de gândire.

Înțelegeți principiul de funcționare a minții descris aici și veți găsi soluția clară la întrebarea de ce medita-

ția îi aduce uneori unei persoane ceea ce își dorește, iar alteori, lucruri pe care nu și le dorește.

Acest tip de atitudine mintală este obținut doar prin pregătire și autodisciplină, cu ajutorul unei formule pe care o voi descrie mai târziu.

Chestiunile omenești, indiferent dacă țin de gândirea colectivă sau de gândirea individuală, iau o formă potrivită cu tiparul exact al acestor gânduri — iată unul dintre cele mai profunde adevăruri ale lumii.

Oamenii realizați au atins succesul doar pentru că au deprins obiceiul de a gândi în termeni de succes.

Definirea scopului poate, și ar trebui, să ocupe în totalitate mintea unei persoane, *astfel încât aceasta să nu mai aibă timp ori spațiu disponibil în minte pentru a se gândi la eșec.*

Un alt adevăr profund este acela că individul care a fost înfrânt și și-a recunoscut eșecul, schimbând poziția „velelor" minții lui, poate transforma vântul potrivnic într-o putere egală ca volum, care îl va purta mai departe spre succes, întocmai precum

„O corabie spre est, alta spre vest navighează,
Doar a vântului suflare pe-amândouă le conduce.
Dar a velelor fixare și nu vântul de pe mare
Este cea ce poruncește încotro ele se vor duce."

Acelora care se mândresc că sunt ceea ce oamenii numesc „persoane imperturbabile", oameni de afaceri „cu simț practic", această analiză a principiului *definirii scopului* li se poate părea abstractă sau lipsită de pragmatism.

Există o putere mai mare decât aceea a gândirii conștiente și deseori aceasta nu poate fi percepută de mintea limitată a oamenilor. Acceptarea acestui adevăr este esențială pentru încununarea cu succes a oricărui scop definit, bazat pe dorința de a obține realizări importante.

Este recunoscut faptul că marii filozofi ai tuturor timpurilor, de la Platon și Socrate până la Emerson și moderni, precum și marii oameni de stat ai zilelor noastre, de la George Washington la Abraham Lincoln, s-au întors către „sinele interior" în vreme de restriște.

Credința noastră nestrămutată este aceea că nimeni nu a obținut vreodată un succes de durată, și nici nu-l va obține, fără să recunoască și să folosească puterea spirituală a Infinitului, fiind călăuzit de „sinele interior".

Fiecare împrejurare din viața cuiva este rezultatul unei cauze determinate, indiferent dacă ea va aduce eșecul sau succesul.

Cele mai multe împrejurări din viața oricărui om sunt rezultatul cauzelor asupra cărora a avut sau ar fi putut să aibă controlul.

Acest adevăr evident trădează importanța principiului *definirii scopului*. Dacă împrejurările din viața unui om nu sunt acelea pe care și le-a dorit, el le poate schimba schimbându-și atitudinea mintală și formându-și alte noi obiceiuri de a gândi, mai potrivite.

Cum conduce către succes definirea scopului

Dintre toți marii industriași americani care au contribuit la dezvoltarea sistemului nostru industrial, cel mai spectaculos este Walter Chrysler.

Povestea lui ar trebui să dea speranță oricărui tânăr ce aspiră la faimă și avere: ea slujește drept dovadă a puterii pe care o poate obține cineva prin *definirea scopului*.

Chrysler a început ca mecanic într-un magazin de cale ferată din Salt Lake City, Utah. Din propriile sale economii, a adunat o sumă ceva mai mare de patru mii de dolari, pe care intenționa să-i folosească pentru a se lansa în afaceri.

Privind sârguincios în jurul său, a decis că industria de automobile era o afacere în ascensiune, așa că s-a hotărât să intre în acest domeniu.

Debutul lui în această afacere a fost inedit și dramatic.

Prima sa mișcare i-a șocat pe prietenii lui și a uimit familia, pentru că și-a investit *toate economiile* într-un automobil. Când și-a adus vehiculul în Salt Lake City, și-a șocat din nou prietenii, dezmembrându-l piesă cu piesă, până când toate componentele zăceau împrăștiate peste tot în magazin.

A început apoi să-l asambleze din nou.

A repetat această operațiune de atâtea ori, încât vreo câțiva dintre prietenii lui credeau că și-a pierdut mințile. Și asta pentru că nu-i înțelegeau scopul. Vedeau ce face cu automobilul, însă faptul respectiv părea să nu aibă vreun un scop sau vreun rost; ceea ce nu puteau vedea ei era planul care începuse să se contureze în mintea lui Walter Chrysler.

El își făcea mintea „conștientă de automobil"! O satura cu *definirea scopului*! Observa cu atenție fiecare detaliu al vehiculului. Atunci când a terminat cu demontarea vehiculului și cu reconstruirea lui, îi cunoștea toate punctele tari și toate punctele slabe.

În urma acelei experiențe a început să proiecteze automobile ce înglobau toate punctele tari ale mașinii pe care o cumpărase și cărora le lipseau punctele slabe. Și-a făcut slujba atât de bine, încât atunci când automobilele Chrysler au început să intre pe piață, au devenit senzația întregii industrii de automobile.

Obținerea faimei și a averii a fost rapidă și precisă, deoarece știa unde o să ajungă înainte de a porni și s-a pregătit cu scrupulozitate pentru călătorie.

Observați-i pe acești oameni mânați de *definirea scopului*, oriunde îi întâlniți, și veți fi impresionați de ușurința cu care atrag cooperarea prietenească a altora, înfrâng rezistența și obțin ceea ce caută.

Analizați-l cu atenție pe Walter Chrysler și observați cu câtă precizie a adunat el cele Douăsprezece Bogății ale vieții.

A început prin dezvoltarea celei mai importante dintre toate bogățiile, o *atitudine mintală pozitivă.*

Aceasta i-a furnizat un câmp fertil, unde să semene și să facă să germineze sămânța Scopului său Major Bine Definit — construirea unui motor performant pentru mașini.

Apoi, una după alta, a obținut și celelalte bogății: sănătate fizică, relații armonioase, eliberarea de teamă, speranța de realizare, capacitatea de a crede, disponibilitatea de a împărți binecuvântările obținute, efortul dragostei, o minte deschisă la toate subiectele, autodisciplină, capacitatea de a înțelege oamenii și, în cele din urmă, siguranța financiară.

Unul dintre dintre cele mai ciudate lucruri privind succesul lui Walter Chrysler constă în simplitatea cu care l-a obținut. Nu dispunea de un capital de pornire apreciabil. Educația îi era limitată. Nu avea susținători bogați, care să-l lanseze în afaceri.

Dar avea o idee practică și suficientă inițiativă personală pentru a începe să o dezvolte, chiar din poziția în care se afla. Pare un fapt aproape miraculos de ce a avut nevoie Walter Chrysler pentru a-și transforma în realitate Scopul Major Bine Definit; iar aceste elemente i-au stat la dispoziție imediat ce a fost pregătit pentru ele — o împrejurare deloc neobișnuită pentru oamenii animați de *definirea scopului.*

Un scop de două milioane de dolari

La scurt timp după ce a fost publicată cartea *De la idee la bani** (o interpretare într-un volum a unei părți din filozofia lui Andrew Carnegie privind realizarea individuală), editorul a început să primească comenzi te-

legrafice pentru această carte de la librăriile de pe lângă Des Moines, Iowa.

Comenzile solicitau trimiterea cărții prin curierat rapid. Cauza cererii neașteptate privind această carte a fost un mister până când, câteva săptămâni mai târziu, editorul a primit o scrisoare de la Edward P. Chase, un consultant în domeniul asigurărilor de viață, reprezentant al Sun Life Assurance Company, în care acesta spunea:

„Vă scriu pentru a-mi exprima aprecierea plină de recunoștință cu privire la cartea dumneavoastră, *De la idee la bani*. Am urmat sfaturile din carte în detaliu. Ca rezultat, mi-a venit o idee prin care am reușit vânzarea unei polițe de două milioane de dolari. Este cea mai mare vânzare de acest tip care a fost făcută vreodată în Des Moines de un singur individ."

Propoziția-cheie în scrisoarea dlui Chase este cea de-a doua: „Am urmat sfaturile din carte în detaliu."

S-a concentrat asupra ideii de *definire a scopului*, iar aceasta l-a ajutat să câștige într-o oră mai mulți bani decât câștigă cei mai mulți agenți de asigurări de viață în cinci ani de efort susținut.

Într-o frază succintă, dl Chase a relatat întreaga poveste a tranzacției de afaceri, care l-a ridicat de la poziția unui agent de vânzări obișnuit la calitatea de membru al râvnitei Mese Rotunde a Milionarilor în Dolari.

Atunci când a ajuns să vândă o poliță de asigurare de două milioane de dolari, ducea cu sine o formă de *definire a scopului*, sprijinită de credință. Dl Chase nu a citit pur și simplu cartea, așa cum au făcut probabil milioane de oameni, punând-o apoi deoparte cu cinism sau cu neîncredere, animați de gândul că principiile descrise ar putea funcționa în cazul altora, dar nu al lor.

---

* Apărută la Curtea Veche Publishing. București, 2000. (*N. red.*)

A citit-o cu mintea deschisă, într-o stare de așteptare, recunoscând puterea ideilor conținute, însușindu-și-le și punându-le în practică prin *definirea scopului*.

Undeva, pe parcursul cărții, mintea dlui Chase a stabilit o legătură cu mintea autorului, iar acest contact i-a stimulat mintea într-un mod atât de precis și de intens, încât s-a născut o idee. Această idee era aceea de a vinde o poliță de asigurare de viață cu o valoare mai mare decât ar fi sperat cineva vreodată. Vinderea poliței a devenit imediat Scopul Major Definit al vieții sale. S-a lăsat purtat de acest scop fără ezitare sau întârziere — și iată! Și-a atins scopul în mai puțin de o oră.

Omul motivat de *definirea scopului* și care-și urmărește scopul cu toată forța spirituală a ființei sale se poate transforma dintr-un individ nehotărât în unul realizat. Nu are nici o importanță dacă vinde polițe de asigurare de viață sau sapă șanțuri.

Când este proaspătă în mintea unui om, o idee clară, puternică poate schimba atât de mult biochimia acelei minți, încât aceasta să dobândească acele calități spirituale care nu recunosc posibilitatea unui eșec sau a unei înfrângeri.

Cea mai mare slăbiciune a majorității oamenilor este aceea că recunosc obstacolele pe care trebuie să le depășească fără să fie însă conștienți de puterea spirituală pe care o au sub control și prin care aceste obstacole pot fi îndepărtate cu ajutorul voinței.

Drumul spre perfecțiune

Bogățiile — adevăratele bogății ale vieții — se înmulțesc pe măsura beneficiilor de care se bucură aceia cu care sunt împărțite. Știu că acest lucru este adevărat, deoarece m-am îmbogățit împărțind cu ceilalți. Nu am profitat niciodată de pe urma nimănui, sub nici o formă, singurul meu profit fiind acela că am primit în

schimb, dintr-o parte sau alta, beneficii de zece ori mai mari decât contribuția mea.

Unul dintre cele mai mari adevăruri pe care le-am descoperit vreodată este acela că modul cel mai sigur de a-ți rezolva o problemă personală este să găsești pe cineva care se confruntă cu o problemă și mai dificilă și să-l ajuți să o rezolve prin metoda practicării obiceiului *de a face un efort în plus.*

Este o formulă simplă, dar plină de farmec și de magie și nu dă greș niciodată.

Totuși, nu puteți să vă însușiți formula, acceptând pur și simplu mărturia mea drept temei al validității ei. Trebuie s-o adoptați și s-o aplicați în felul dumneavoastră. Nu veți mai avea nevoie de nici o mărturie despre soliditatea ei.

Veți afla că sunteți înconjurat de o mulțime de oportunități.

Ajutându-i pe alții să-și găsească drumul, *îl veți găsi pe al dumneavoastră*!

Puteți începe organizând un Club al Camarazilor, împreună cu vecinii sau cu colegii de serviciu, asumându-vă rolul de lider și de îndrumător al grupului.

Aici veți învăța un alt mare adevăr, și anume că cel mai bun mod de a vă însuși principiile filozofiei realizării individuale este acela de a-i învăța pe alții. Atunci când o persoană începe să predea un anumit lucru, va începe de asemenea să învețe mai multe despre ceea ce predă.

Acum sunteți un învățăcel al acestei filozofii, dar puteți deveni un maestru al acesteia, predând-o altora. Astfel, veți fi recompensat dinainte.

Dacă sunteți muncitor într-o întreprindere, marea dumneavoastră șansă de a vă realiza constă în a-i ajuta pe ceilalți să stabilească relații armonioase și pline de înțelegere. Deși temeinicia acestui fapt nu a fost evidenția-

tă niciodată, el a fost verificat pe deplin de experiențele oamenilor în diverse împrejurări.

Mediul de lucru nu are nevoie de agitatori, ci de *pacificatori*. Este nevoie, de asemenea, de o filozofie puternică, capabilă să-i ghideze pe adepții săi — o filozofie de care să beneficieze atât conducerea, cât și muncitorii. Principiile acestei filozofii se potrivesc perfect acestui țel.

Liderul muncitorilor care-și ghidează adepții cu ajutorul acestei filozofii va beneficia de *încrederea acestora și de o cooperare totală din partea patronilor*. Nu este evident acest lucru? Promisiunea recompensei nu este suficient de atrăgătoare pentru a justifica adoptarea acestei filozofii?

Într-o organizație muncitorească, condusă de principiile acestei filozofii toți cei implicați vor obține beneficii. Fricțiunile vor fi înlocuite de armonia relațiilor interumane. Agitatorii și exploatatorii vor fi eliminați automat. Fondurile organizației muncitorești pot fi utilizate pentru educarea membrilor săi, și nu pentru intrigi politice.

Astfel, profiturile ce urmează a fi distribuite sub formă de salarii vor fi mai mari — profituri pe care conducerea întreprinderii ar prefera să le dea muncitorilor, în loc să fie forțată să le folosească drept fond de apărare împotriva distrugerilor provocate de agitatori.

În fiecare întreprindere este nevoie de un astfel de Club al Camarazilor.

În marile întreprinderi există încăperi speciale pentru astfel de cluburi.

Printre membrii cluburilor ar trebui să se numere atât muncitori, cât și persoane din conducere, fiind vorba de întâlniri comune, bazate pe principii cu care toată lumea poate fi de acord. Iar acest acord poate să însemne acordul de la masa de lucru sau acordul de la strung.

Am subliniat acest domeniu particular al oportunităților, deoarece recunosc faptul că prăpastia existentă între conducerea întreprinderii și muncitori reprezintă *problema economică numărul unu a acestei națiuni.*

Dacă nu ați adoptat deja un Scop Major Bine Definit în viață, aveți acum ocazia să o faceți. Puteți începe chiar de unde vă aflați în prezent, predându-le această filozofie acelora care au nevoie de ea.

A venit momentul în care nu numai că este folositor ca un individ să-și ajute vecinul să-și rezolve problemele personale, dar este imperativ ca fiecare dintre noi să recurgem la acest fapt ca mijloc de autoconservare.

Dacă locuința vecinului a luat foc, vă veți oferi voluntar să-l ajutați să stingă incendiul, chiar dacă relația dumneavoastră cu el nu este tocmai una de prietenie, pentru că bunul-simț vă va convinge că acesta este un mijloc de a vă salva propria casă.

Recomandând armonia între conducerea întreprinderii și muncitori, nu mă gândesc doar la interesele conducerii, pentru că îmi dau seama că, în lipsa armoniei, în curând *nu vor mai exista nici conducătorii, dar nici muncitorii pe care-i știm astăzi.*

Pe de altă parte, omul cu o filozofie de viață sănătoasă va fi înconjurat de o mulțime de oportunități, care nu ar fi existat acum un deceniu.

Omul care încearcă să-și trăiască viața fără un Scop Major Bine Definit se va confrunta cu dificultăți mult mai mari decât cele pe care le poate înfrunta un om obișnuit.

Oportunitățile mai profitabile ale lumii de astăzi și de mâine le vor fi accesibile acelora care se pregătesc să devină lideri în profesiunea pe care și-au ales-o.

Iar în orice domeniu calitatea de lider necesită o fundație bazată pe o filozofie sănătoasă. Au apus pentru totdeauna vremurile conducerii „la nimereală". Competența, cunoștințele și înțelegerea naturii umane vor fi

foarte necesare în lumea aflată în schimbare pe care o întrezărim acum.

Șefii de echipă și supervizorii din domeniul industrial trebuie să-și asume noi responsabilități în viitor. Ei nu trebuie să dețină doar aptitudinile tehnice, specifice muncii pe care o depun, fapt esențial pentru o activitate eficientă, ci vor trebui să aibă îndemânarea de a aduce armonia între lucrătorii de care sunt responsabili.

Copiii de astăzi vor deveni conducătorii societății de mâine. Ce vom face în acest sens? Aceasta este o problemă de importanță majoră, iar cea mai mare parte a poverii rezolvării acestei probleme cade pe umerii profesorilor din școlile publice.

Menționez aceste fapte evidente drept dovadă a faptului că viitorul va aduce oportunități pentru o muncă utilă, pe care nu le-am cunoscut înainte; oportunități născute din necesitate, într-o lume care s-a schimbat atât de rapid, încât unii oameni nu reușesc să recunoască amploarea și natura schimbărilor care au avut loc.

Faceți inventarul, dumneavoastră, cei care nu aveți un Scop Major Bine Definit, pentru a vedea unde vă aflați în această lume schimbată; pregătiți-vă pentru noi oportunități și profitați de cea mai mare parte dintre ele.

Scopuri alese personal

Dacă aș avea privilegiul să procedez astfel, aș putea, fără îndoială, să aleg în locul dumneavoastră un Scop Major Bine Definit care să se potrivească perfect calificării și nevoilor dumneavoastră și aș putea crea un plan prin care să vă puteți atinge scopul; dar vă pot ajuta mult mai mult învățându-vă cum să faceți dumneavoastră însivă acest lucru.

La un moment dat, ideea pe care o căutați vă va fi dezvăluită. Prin această experiență au trecut cei mai mulți adepți ai acestei filozofii. Atunci când se va ivi

ideea, o veți recunoaște cu siguranță, pentru că ar trebui să aibă o asemenea forță, încât să nu o puteți ignora. Puteți fi siguri de asta, dacă sunteți sincer în căutările dumneavoastră.

Una dintre trăsăturile cele mai imprevizibile ale acestei filozofii este aceea că inspiră apariția unor idei noi, dezvăluie existența unor oportunități de a avansa care anterior au fost trecute cu vederea și inspiră o persoană să-și ducă mai departe inițiativa personală, folosind și punând în practică tot mai multe dintre aceste oportunități.

Această trăsătură a filozofiei nu este rezultatul șansei. Ea a fost menită să producă un anumit efect, din moment ce este evident că o oportunitate pe care și-o creează un om, sau o idee care i-a fost inspirată de propriile-i gânduri, este mult mai benefică decât una împrumutată de la alții, pentru că acest procedeu prin care un om creează idei folositoare îl va conduce fără greș la descoperirea sursei care îi furnizează idei suplimentare, atunci când are nevoie de ele.

Cu toate că este un mare beneficiu ca o persoană să aibă acces la sursa de la care poate primi inspirația necesară pentru a-și crea propriile idei, iar încrederea în sine reprezintă un activ inestimabil, se poate ivi situația ca această persoană să aibă nevoie de accesul la resursele altor minți. Și cu siguranță aceia care aspiră să se înscrie în cele mai înalte categorii ale realizării personale se vor confrunta cu o asemenea situație.

Vă voi prezenta în curând mijloacele prin care poate fi obținută puterea personală prin concentrarea minții mai multor persoane, focalizate pe obținerea unor rezultate definite.

Prin aceleași mijloace a inaugurat Andrew Carnegie marea epocă a oțelului și i-a dat Americii cea mai măreață industrie a sa, deși avea puțină educație și nu a dispus de un capital însemnat cu care să pornească la drum.

Prin aceleași mijloace a devenit și Thomas A. Edison cel mai mare inventator al tuturor timpurilor, deși nu avea cunoștințe de fizică, matematică, chimie sau electronică ori din alte ramuri științifice, în condițiile în care fiecare era esențială pentru munca sa de inventator.

Ar trebui să vă dea speranță faptul că lipsa de educație, lipsa de capital și lipsa de competențe științifice nu ar trebui să vă descurajeze să vă stabiliți, ca țintă a vieții, orice scop v-ați dori, pentru că filozofia despre care vorbim vă furnizează o modalitate prin care orice țintă rațională poate fi atinsă de orice persoană medie.

Singurul lucru pe care nu-l poate face este să aleagă ținta în locul dumneavoastră!

Dar odată ce v-ați stabilit propria țintă, această filozofie vă poate ghida cu precizie spre atingerea ei. Este o promisiune fără rezerve.

Nu vă putem spune ce să vă doriți sau la cât de mult succes să sperați, dar stă în puterea noastră și chiar vă vom dezvălui formula prin care poate fi atins succesul.

Principala dumneavoastră responsabilitate în acest moment este să aflați ce vă doriți de la viață, încotro vă îndreptați și ce veți face când veți ajunge acolo. Este o responsabilitate pe care nimeni în afară de dumneavoastră nu și-o poate asuma și pe care 98% dintre oameni nu și-o asumă niciodată. *Acesta este motivul principal pentru care doar 2% dintre oameni pot fi considerați persoane de succes.*

Puterea dorințelor arzătoare

Succesul începe cu *definirea scopului*!

Dacă vi se pare că exagerăm cu sublinierea acestui fapt, nu procedăm astfel decât din cauza tendinței comune a 98% dintre oameni de a tot amâna lucrurile, fapt ce-i determină să treacă prin viață fără să-și aleagă un Scop Major Bine Definit.

Orientarea către un scop unic este un activ neprețuit — neprețuit pentru că atât de puțini oameni îl dețin.

Este totuși un activ la care oricine are o a doua șansă.

Hotărâți ce vă doriți în viață, decideți să acceptați doar acel lucru și nimic altceva — și iată! veți intra în posesia unuia dintre cele mai neprețuite active aflate la dispoziția ființelor umane.

Dar dorința dumneavoastră nu trebuie să fie o simplă dorință sau speranță!

Trebuie să fie o *dorință arzătoare* și trebuie să devină în mod categoric o dorință obsesivă, astfel încât să vă doriți să plătiți orice preț pentru îndeplinirea sa. Prețul poate fi mai mare sau mai mic, dar trebuie să vă pregătiți mintea să-l plătească, indiferent la cât s-ar ridica.

Din clipa în care vă veți alege Scopul Major Bine Definit al vieții dumneavoastră, veți observa că lucrurile devin stranii, pentru că vi se vor dezvălui de la sine căi și mijoace de a-l îndeplini.

Vă vor apărea în cale oportunități neașteptate.

Veți începe să colaborați cu diverse persoane și vă veți descoperi prieteni apăruți ca prin farmec. Temerile și îndoielile vor începe să dispară, fiind înlocuite de încrederea în sine.

Celor neinițiați acest lucru li se poate părea o promisiune fantezistă, dar nu și acelora care au pus capăt nehotărârii și și-au ales un scop bine definit în viață. Nu vorbesc doar din experiența altora, ci și din propria mea experiență. M-am transformat dintr-un ratat deprimat într-o persoană de succes, obținându-mi astfel dreptul de a vă da astăzi asigurări legate de lucrurile la care vă puteți aștepta dacă urmați harta furnizată de această filozofie.

Ajungând la momentul de inspirație în care vă alegeți Scopul Major Definit, nu vă descurajați dacă veți fi catalogat drept „visător" de rudele sau de prietenii din preajmă.

Amintiți-vă că visătorii au fost predecesorii tuturor progreselor omenirii.

Așadar, nu lăsați pe nimeni să vă descurajeze să visați, dar asigurați-vă că vă susțineți visurile acționând în baza *definirii scopului*. Șansele dumneavoastră de succes sunt la fel de mari ca și ale acelora de mai înainte. În multe privințe, șansele dumneavoastră sunt chiar mai mari, pentru că acum aveți acces la cunoașterea principiilor realizării individuale, pe care milioane de persoane de succes din trecut și le-au însușit cu mare greutate.

A știut ce-și dorea

Lloyd Collier s-a născut la o fermă de lângă Whiteville, Carolina de Nord, într-o familie ale cărei posibilități financiare i-au limitat șansele de a urma o școală, fiind forțat să înceapă să-și construiască propriul său drum de la o vârstă fragedă.

La începutul adolescenței, s-a îmbolnăvit, corpul fiindu-i paralizat de la brâu în jos, stare care l-ar fi îndreptățit să stea la colțul străzii cu o cutie de conserve în mână și câteva creioane.

Câțiva oameni de afaceri din Whiteville au strâns o sumă modestă și l-au trimis pe Lloyd la o școală unde a învățat să repare ceasuri. La întoarcere, și-a amenajat masa de lucru în spatele unei mici prăvălii, într-un spațiu fără chirie și a început să practice meșteșugul de ceasornicar.

În ciuda stării deplorabile în care se afla, nu și-a pierdut niciodată nici încrederea în sine, nici buna dispoziție, două trăsături de caracter care i-au atras curând prieteni și o mulțime de clienți.

Lloyd a fost influențat de cartea *De la idee la bani*. Aceasta l-a impresionat atât de mult, încât s-a pus serios pe treabă pentru a aplica formula de succes a lui Andrew Carnegie, descrisă în carte.

Primul său pas a fost acela de a-și copia *țelul său major bine definit*. Și l-a fixat apoi în memorie, repetându-l zilnic de mai multe ori. Lloyd a reușit într-adevăr să dețină astfel cel mai distins magazin de bijuterii din Whiteville, s-a căsătorit cu cea mai drăguță fată din oraș, a devenit proprietarul celei mai frumoase case și a avut o familie fericită, în sânul căreia și-a crescut și și-a educat copiii.

O adevărată bunăstare pentru un bărbat care nu-și putea folosi picioarele, care a început de la zero, fără să dispună de capital.

Dar a reușit! Și-a atins toate obiectivele incluse în țelul său major bine definit. Mai mult, a reușit toate acestea cât era încă suficient de tânăr ca să se poată bucura multă vreme de bine-meritatele binecuvântări.

Lloyd se deplasează într-un scaun cu rotile și conduce o mașină special construită pentru el, fiind capabil să urce și să coboare din vehicul fără ajutorul cuiva. Magazinul său de bijuterii este administrat de persoane de încredere, soția sa ținând registrele contabile. Dacă i-ați vizita magazinul, de cum ați intra, v-ar întâmpina plin de entuziasm din scaunul său cu rotile. Și ați avea sentimentul clar că vă aflați în prezența unui bărbat a cărui suferință fizică nu are nimic de-a face cu un handicap.

Lloyd Collier are un obicei pe care l-ar putea adopta mulți oameni cu probleme fizice mult mai puțin grave decât ale lui. În fiecare zi, adresează o rugăciune de mulțumire pentru binecuvântările de care se bucură în ciuda handicapului său fizic și își duce viața ținând legătura cu prietenii săi fără a căuta compătimirea cuiva. În schimb, caută ocazii de a-și împărți binecuvântările cu aceia care sunt mai nefericiți decât el, fiind încredințat că doar împărțind se poate îmbogăți și mai mult și-și poate spori propriile-i binecuvântări.

În Lloyd Collier recunoaștem diferența enormă dintre omul de la colțul străzii, cu o cutie de conserve și o mână de creioane și bărbatul care și-a câștigat independența financiară și și-a găsit liniștea sufletească. Diferența constă, în principal, în atitudinea mintală. Lloyd a descoperit AMP (atitudinea mintală pozitivă) și cu ajutorul acesteia și-a găsit calea către tot ce-a căutat.

De fiecare dată când veți simți că vă autocompătimiți sau că lăsați AMN (atitudinea mintală negativă) să vă doboare, faceți un drum până la Whiteville, Carolina de Nord, vizitați-l câteva ore pe Lloyd Collier și vă veți întoarce cu o AMP întipărită în ființa dumneavoastră.

Oamenii înțelepți împart cu generozitate cea mai mare parte a bogățiilor lor. Nu se grăbesc să facă confidențe și au grijă să nu spună ceva nepotrivit. Iar atunci când vorbesc despre țelurile și planurile lor, în general fac acest lucru mai degrabă prin intermediul *acțiunilor* decât al cuvintelor.

Oamenii înțelepți ascultă mult și vorbesc cu prudență, deoarece știu că un om poate învăța oricând ceva valoros atunci când ascultă, în timp ce poate să nu învețe nimic atunci când vorbește, fără a mai lua în calcul faptul că este o prostie să *vorbești prea mult*!

Există întotdeauna un moment potrivit pentru ca un om să vorbească și există un moment potrivit pentru ca el să tacă. Atunci când un om înțelept nu știe dacă să vorbească sau să tacă, își acordă beneficiul îndoielii, păstrând tăcerea.

Schimbul de gânduri prin intermediul vorbirii este unul dintre cele mai importante mijloace prin care oamenii acumulează cunoștințe folositoare, construiesc planuri pentru a-și atinge Scopul Major Bine Definit și găsesc modalități și mijloace de a duce la îndeplinire aceste planuri. Iar discuțiile de la „masa rotundă" reprezintă o trăsătură remarcabilă printre oamenii din cele mai înalte categorii ale realizării personale. Dar

acestea sunt foarte diferite de discuțiile zadarnice, în care unii oameni își deschid mintea față de toți aceia care doresc să aibă acces la ea.

Vă voi dezvălui curând o metodă sigură prin care puteți schimba idei cu alte persoane, asigurându-vă că veți *obține* la fel de mult pe cât veți *da* sau chiar mai mult. Prin această metodă nu numai că veți putea să vorbiți deschis despre cele mai îndrăgite planuri, dar vă va fi și de folos să procedați astfel.

Vă voi dezvălui o răscruce importantă, după care puteți renunța la calea lăturalnică spre succes pe care o urmați și să vă continuați drumul pe autostradă! Drumul va fi marcat cu claritate și nu veți putea să vă rătăciți.

Răscrucea de care vorbesc este punctul în care oamenii din cele mai înalte categorii ale realizării personale trebuie să se despartă de mulți dintre vechii lor asociați și confidenți și să se alăture acelora care sunt pregătiți să-i ajute în călătoria spre bogății.

4

Obiceiul de a face un efort în plus

Un principiu important al succesului pe oricare drum al vieții și în oricare meserie este disponibilitatea *de a face un efort în plus;* aceasta înseamnă să aduci servicii mai multe și mai bune decât cele pentru care ești plătit și să faci aceasta fiind animat de o *atitudine mintală pozitivă.*

Căutați oriunde vreți pentru a găsi măcar un singur argument rațional împotriva acestui principiu și nu îl veți găsi; și nu veți găsi nici măcar un singur exemplu de succes de durată care să nu fi fost obținut măcar în parte prin aplicarea acestui principiu.

Principiul nu este creația omului. Este parte a măiestriei Naturii, deoarece este evident faptul că, pentru a supraviețui, orice creatură vie a cărei inteligență nu se ridică la înălțimea celei omenești este forțată să-l aplice.

Dacă vrea, omul poate să ignore acest principiu, dar făcând acest lucru, nu se mai poate bucura de roadele succesului de durată.

Observați cum aplică Natura acest principiu la roadele pământului, fermierul fiind forțat *să facă un efort în plus* și să desțelenească pământul, să-l are și să planteze

sămânța în perioada potrivită a anului, fără să primească nimic în avans pentru aceste lucrări.

Dar observați că dacă fermierul muncește în armonie cu legile Naturii și depune efortul necesar, natura preia munca de acolo de unde fermierul și-a încheiat-o pe a lui, face să încolțească semințele plantate și le transformă în recolte.

Și observați cu atenție acest fapt semnificativ: pentru fiecare bob de grâu sau de porumb pe care fermierul îl plantează în pământ, Natura îi dă în schimb poate o sută de boabe, făcându-l astfel să beneficieze de legea *recompenselor sporite.*

Natura *face un efort în plus* producând suficient pentru propriile-i nevoi, dar și un surplus care să acopere cazurile neprevăzute și distrugerile; de pildă, fructele pomilor, florile din care se dezvoltă poamele, broaștele din heleștee și peștii din mări.

Natura *face un efort în plus,* producând destul din fiecare vietate, astfel încât să asigure perpetuarea speciilor, ținând seama și de cazurile neprevăzute de orice fel. Dacă nu s-ar întâmpla astfel, speciile tuturor vietăților ar dispărea curând.

Unii cred că animalele junglei și păsările cerului trăiesc fără să muncească, dar oamenii inteligenți știu că nu este așa. Este adevărat că Natura furnizează surse de aprovizionare cu hrană tuturor viețuitoarelor, dar fiecare creatură trebuie să trudească înainte să ia din această hrană.

Vedem astfel că Natura descurajează obiceiul dobândit de unii oameni de a încerca să obțină ceva fără să dea nimic în schimb.

Beneficiile obiceiului *de a face un efort în plus* sunt determinate și ușor de înțeles. Să examinăm unele dintre ele și să ne convingem:

Obiceiul îl face pe individ să se bucure de *atenția favorabilă* a acelora care au posibilitatea și îi vor și furniza ocazii de a progresa.

Face indispensabilă o persoană în cadrul diferitelor relații pe care le are cu semenii, aceasta devenind astfel capabilă să aibă acces la o compensație peste medie pentru serviciile pe care le-a adus.

Conduce la dezvoltarea mintală, la competența fizică și la perfecționarea multor aspecte ale oricărei forme de ocupație, sporind astfel capacitatea de câștig a persoanei.

Protejează persoana respectivă împotriva pierderii serviciului, atunci când locurile de muncă nu sunt suficiente și o plasează în poziția de a alege slujba care i se potrivește.

Îi permite cuiva să profite de legea opoziției, din moment ce *majoritatea oamenilor nu au acest obicei.*

Conduce la dezvoltarea unei atitudini mintale pozitive, plăcute, esențială pentru un succes de durată.

Tinde să dezvolte o imaginație subtilă, ageră, deoarece este un obicei care inspiră continuu o persoană să caute modalități noi și mai bune de a aduce servicii.

Dezvoltă calitatea importantă a inițiativei personale.

Dezvoltă încrederea în sine și curajul.

Slujește la stabilirea încrederii celorlalți în integritatea persoanei.

Ajută la controlarea obiceiului distrugător al amânării.

Dezvoltă *definirea scopului,* protejând persoana împotriva obiceiului des întâlnit al lipsei de țintă.

Dai mai mult, primești mai mult

Există încă un motiv, mai important, de a ne forma obiceiul *de a face un efort în plus. Acesta ne furnizează singurul motiv logic pentru a solicita o compensație sporită.*

Dacă o persoană nu face nimic în plus pe lângă serviciul pentru care este recompensată, atunci își va primi în mod evident întreaga răsplată care i se cuvine.

Pentru a-și păstra slujba sau sursa de venit, o persoană trebuie să furnizeze serviciile pentru care este plătită, indiferent de felul în care procedează.

Va avea însă întotdeauna privilegiul de a face un serviciu în plus ca mijloc de a atrage o bunăvoință sporită și de a furniza un motiv temeinic pentru solicitarea unei răsplăți mai mari, a unei poziții mai bune sau a ambelor.

Oricine ocupă o poziție bazată pe un salariu are ocazia să progreseze prin aplicarea acestui principiu; și este important să remarcăm faptul că sistemul american al liberei inițiative funcționează în baza faptului că fiecărui lucrător din industrie i se oferă un stimulent corespunzător pentru a aplica acest principiu.

Orice practică sau filozofie care-l lipsește pe om de privilegiul *de a face un efort în plus* este nesănătoasă și condamnată la eșec, deoarece este evident faptul că acest principiu este un punct de pornire de o importanță majoră, în virtutea căruia un individ poate fi recompensat pentru abilitățile, experiența și educația sa deosebită; este singurul principiu care oferă posibilitatea autodeterminării, indiferent de ocupația, profesia sau vocația individului.

În America, oricine își poate câștiga traiul și fără să aibă obiceiul *de a face un efort în plus*. Și mulți chiar asta fac, dar siguranța economică și viața îmbelșugată promise de mărețul mod de viață american le sunt accesibile doar acelora care integrează acest principiu în filozofia lor de viață și și-au format obiceiul de a-și trăi viața de zi cu zi ghidându-se după el.

Orice regulă cunoscută, dictată de logică și de bunul-simț forțează pe oricine să accepte evidența acestei idei. Chiar și o analiză superficială a oamenilor din cele

mai înalte categorii ale realizării personale va dovedi că este adevărat.

Liderii sistemului american solicită cu neînduplecare ca fiecărui muncitor să-i fie protejat dreptul de a adopta și de a aplica principiul *de a face un efort în plus*, deoarece ei recunosc, din proprie experiență, că viitoarea conducere a industriei depinde de aceia care sunt dispuși să urmeze acest principiu.

Este un fapt bine cunoscut că Andrew Carnegie a creat mai mulți conducători de succes decât oricare alt mare industriaș american. Majoritatea proveneau din rândul muncitorilor necalificați, mulți dintre ei acumulând averi uriașe, mult mai mari decât ar fi putut obține fără îndrumarea dlui Carnegie.

Primul test la care dl Carnegie i-a supus pe muncitorii pe care a vrut să-i promoveze a fost acela de a determina în ce măsură era dispus fiecare *să facă un efort în plus*.

Cu ajutorul acestui test l-a descoperit pe Charles M. Schwab. Când i-a atras atenția pentru prima dată dlui Carnegie, dl Schwab lucra cu ziua într-una dintre oțelării. O observație atentă a dezvăluit faptul că dl Schwab lucra mai mult și mai bine decât i se cerea în schimbul salariului plătit. Mai mult, făcea toate acestea cu bună dispoziție, fapt care îl făcea popular printre colegii săi de serviciu.

A fost promovat dintr-o poziție într-alta, până când a ajuns să fie președintele fabuloasei United States Steel Corporation, cu un salariu de 75 000 de dolari pe an!

Nici toată ingeniozitatea din lume și nici intrigile pe care le poate țese un om pentru a câștiga ceva fără să dea nimic în schimb nu l-ar fi făcut pe Charles M. Schwab, muncitorul cu ziua, să câștige 75 000 de dolari în toată viața lui, dacă nu ar fi fost dispus să-și formeze și să respecte obiceiul *de a face un efort în plus*.

Cu anumite ocazii, dl Carnegie nu numai că i-a plătit dlui Schwab salariul, care era destul de generos, ci i-a dat bonusuri de până la un milion de dolari.

Când dl Carnegie a fost întrebat de ce i-a acordat dlui Schwab un bonus atât de mare comparativ cu salariul său, el a dat un răspuns la care ar trebui să mediteze fiecare muncitor, indiferent de slujba sau de salariul lui: „I-am dat salariul corespunzător muncii pe care o depune", a spus dl Carnegie, „iar bonusul îi răsplătește disponibilitatea *de a face un efort în plus*, fiind astfel un exemplu pentru colegii săi de muncă."

Gândiți-vă la acest lucru! Un salariu de 75 000 de dolari pe an, acordat unui ins care a început ca muncitor cu ziua, și un bonus de peste zece ori mai mare decât această sumă, ca recompensă pentru bunăvoința lui de a se arăta dispus să facă mai mult decât munca pentru care era plătit.

Obiceiul *de a face un efort în plus* este într-adevăr răsplătit, pentru că de fiecare dată când un om procedează astfel, beneficiarul serviciilor sale îi rămâne îndatorat.

Nimeni nu este constrâns să practice obiceiul *de a face un efort în plus* și rareori i se cere cuiva să muncească mai mult decât este plătit. Prin urmare, practicarea acestui obicei necesită o inițiativă personală.

Însă Constituția Statelor Unite îi garantează acest privilegiu oricărui cetățean, iar sistemul american asigură recompense și bonusuri pentru aceia care au acest obicei și face imposibilă situația ca un om să-și formeze acest obicei fără să primească o recompensă corespunzătoare.

Compensația poate veni sub diferite forme. Creșterea răsplății bănești este o certitudine. Promovarea este inevitabilă. Condițiile de muncă mai bune și relațiile interumane prietenoase sunt un lucru sigur. Iar acestea

conduc la siguranța economică la care un om poate ajunge prin propriile sale merite.

Mai există un beneficiu pe care-l va câștiga cel care are obiceiul *de a face un efort în plus: persoana respectivă își menține conștiința împăcată și spiritul animat*! Prin urmare, acest obicei clădește mai mult decât oricare altul un caracter puternic.

Dacă aveți copii, fete sau băieți, aflați încă în creștere, de dragul lor, țineți bine minte acest lucru! Învățați-l pe copil despre beneficiile pe care i le aduce faptul de a munci mai mult și mai bine decât majoritatea și veți contribui astfel la formarea caracterului acelui copil, fapt ce-l va ajuta pentru tot restul vieții.

Filozofia lui Andrew Carnegie este în primul rând o filozofie economică. Dar este mai mult decât atât! Este de asemenea o etică a relațiilor interumane. Conduce la armonie, înțelegere și simpatie față de cei slabi și lipsiți de șansă. Ne învață cum să ne protejăm semenii și, în același timp, ne răsplătește pentru că am procedat astfel.

Obiceiul *de a face un efort în plus* este doar unul dintre cele 17 principii ale acestei filozofii, recomandate acelora care caută bogățiile, dar haideți să analizăm legătura sa directă cu fiecare dintre cele Douăsprezece Bogății.

În primul rând, acest obicei este legat inseparabil de dezvoltarea celei mai importante dintre cele Douăsprezece Bogății, *atitudinea mintală pozitivă*. Când un om devine stăpânul propriilor sale emoții și învață arta binecuvântată a autoexprimării prin intermediul serviciilor aduse celorlalți, înaintează repede spre dezvoltarea unei atitudini mintale pozitive.

Atunci când atitudinea mintală pozitivă este cea care formează tiparul de gândire specific, celelalte Bogății se înscriu în acest tipar tot așa de firesc și de inevitabil pre-

cum noaptea urmează zilei. Devenind conștienți de acest adevăr, veți înțelege de ce obiceiul *de a face un efort în plus* aduce beneficii mai presus de acumularea bogățiilor materiale. Veți înțelege de asemenea de ce acestui principiu i-a fost acordat primul loc în cadrul filozofiei realizării individuale.

Un om prea bun ca să-l pierzi

Putem observa acum că sfatul de a munci mai mult și mai bine decât ești plătit este paradoxal, deoarece *este imposibil ca o persoană să aducă astfel de servicii fără să primească o compensație pe măsură.* Compensația poate veni sub diverse forme și din surse diferite, unele dintre ele ciudate și neașteptate, dar va apărea cu siguranță.

Muncitorul care muncește astfel poate că nu va primi întotdeauna o compensație corespunzătoare chiar de la persoana pentru care a muncit, dar acest obicei îi va atrage multe ocazii de a progresa, printre care noi locuri de muncă mai bune. Astfel, va fi răsplătit indirect.

Ralph Waldo Emerson cunoștea acest adevăr atunci când a spus (în eseul său despre Compensație): „Dacă veți sluji un stăpân nerecunoscător, slujiți-l și mai bine. Faceți-vi-l dator pe Dumnezeu. Fiecare faptă își are răsplata sa. Cu cât răsplata întârzie mai mult, cu atât mai bine; *dobânda compusă la dobânda compusă este rata și folosul acestui fond.*"

Folosind din nou termeni ce par paradoxali, amintiți-vă că cel mai profitabil timp pe care un om îl dedică muncii este acela pentru care nu primește o compensație financiară directă sau imediată. În acest sens, trebuie să ne reamintim că există două forme de recompensare a acelora care lucrează în schimbul unui salariu. Un aspect îl reprezintă banii primiți. *Celălalt aspect este reprezentat de aptitudinile pe care le dobândește prin experiența*

acumulată; o formă de recompensare care adesea depășește remunerația bănească, deoarece aptitudinile și experiența reprezintă cel mai important capital al unui muncitor, cu ajutorul căruia poate fi promovat într-o poziție cu un salariu mai mare și cu responsabilități crescute.

Atitudinea unui om care are obiceiul *să facă un efort în plus* este aceasta: *el cunoaște adevărul că este recompensat* pentru că se pregătește pentru o poziție mai înaltă și o plată mai mare!

Nici un muncitor nu poate fi înșelat în ce privește acest activ, indiferent cât de egoist sau de lacom ar fi angajatorul său. El este „dobânda compusă la dobânda compusă", menționată de Emerson.

Acest activ i-a îngăduit dlui Schwab să se ridice, pas cu pas, de la poziția modestă de muncitor cu ziua la cea mai importantă poziție pe care i-o putea oferi patronul său; și acest activ a fost cel care i-a adus dlui Schwab un bonus de peste zece ori mai mare decât salariul său.

Bonusul de un milion de dolari pe care l-a primit dl Schwab a fost răsplata sa pentru faptul că a depus cel mai mare efort în fiecare dintre pozițiile deținute — o împrejurare pe care, să ne amintim, el a controlat-o *în întregime*. Iar această împrejurare nu ar fi fost posibilă dacă nu ar fi avut biceiul *de a face un efort în plus*.

Dl Carnegie a avut prea puțin sau deloc de-a face cu această împrejurare. Totul s-a întâmplat dincolo de el. Să fim generoși și să presupunem că dl Carnegie l-a răsplătit suplimentar pe Schwab, deoarece știa că acesta își merita venitul suplimentar ce nu-i fusese promis. Dar, în realitate, probabil că dl Carnegie a preferat mai degrabă să-i plătească această sumă dlui Schwab decât să piardă un om atât de valoros.

Să observăm aici că cel ce-și respectă obiceiul *de a face un efort în plus* își îndatorează prin aceasta angajatorul

cu o dublă obligație de a-i plăti o recompensare corectă; una este obligația bazată pe simțul de corectitudine, iar cealaltă, pe *teama de a nu pierde un om valoros.*

Observăm astfel că nu contează perspectiva din care privim principiul *de a face un efort în plus*, pentru că de fiecare dată ajungem la aceeași concluzie: tuturor acelora care urmează acest obicei li se plătește o „dobândă compusă la dobânda compusă".

Și înțelegem, de asemenea, la ce s-a gândit un mare industriaș atunci când a spus: *„Personal, nu sunt atât de interesat de cele minimum 40 de ore de muncă legale săptămânal, pe cât sunt de găsirea unei căi prin care să pot îngrămădi 40 de ore într-o singură zi."*

Autorul acestei afirmații deține din belșug cele Douăsprezece Bogății, admițând cu sinceritate că le-a obținut în principal croindu-și un drum care a pornit de la o poziție modestă și practicând obiceiul *de a face un efort în plus*, treaptă cu treaptă.

Același om a spus: „Dacă aș fi fost silit să-mi risc șansele de succes, mizând doar pe unul dintre cele 17 principii ale realizării personale, aș fi mizat totul, fără ezitare, pe principiul *de a face un efort în plus.*"

Din fericire, totuși, nu a fost obligat să facă această alegere, deoarece cele 17 principii sunt legate unul de celălalt precum zalele unui lanț. Astfel, prin coordonarea folosirii lor, rezultă un amestec care formează un mediu de mare putere. Omiterea oricăruia dintre aceste principii ar slăbi puterea, tot așa cum îndepărtarea unei singure zale slăbește puterea lanțului.

Puterea celor 17 principii constă nu în principiile în sine, ci în *aplicarea și utilizarea lor*! Atunci când sunt aplicate, principiile schimbă „chimia" minții, dintr-o atitudine mintală negativă într-una pozitivă. *Atitudinea mintală pozitivă* este cea care atrage succesul, conducându-l pe om spre cele Douăsprezece Bogății.

Fiecare dintre aceste principii reprezintă, prin utilizarea sa, o calitate pozitivă, distinctă a minții omenești și fiecare circumstanță racordată la puterea gândului solicită utilizarea unei combinații specifice a acestor principii.

Cele 17 principii pot fi asemănate cu cele 26 de litere ale alfabetului, prin combinarea cărora toți oamenii au posibilitatea de a se exprima. Literele individuale ale alfabetului au un înțeles redus sau nici unul, dar atunci când sunt combinate în cuvinte, pot exprima orice gând conceput de cineva.

Cele 17 principii reprezintă „alfabetul" realizării individuale, prin care pot fi exprimate toate competențele în cea mai înaltă și mai benefică formă a lor. Ca rezultat, acestea furnizează mijloacele prin care o persoană poate obține Secretul Bogățiilor.

5

Dragostea, adevăratul eliberator al omenirii

Dragostea este cea mai măreață experiență trăită de o ființă umană. Intermediază comunicarea cu Inteligența Infinită.

Atunci când este amestecată cu emoțiile trezite de sexualitate și romantism, îl poate conduce pe om pe cele mai înalte culmi ale realizării individuale prin *viziunea creatoare.*

Emoția iubirii, cea sexuală și cea romantică sunt cele trei laturi ale eternului triunghi cunoscut drept genialitate. Acestea sunt singurele mijloace prin care natura creează genii.

Dragostea este expresia externă a naturii spirituale a omului.

Sexul este pur biologic, dar furnizează resortul acțiunii în orice efort creator, de la umila creatură care se târăște până la cea mai profundă dintre toate creațiile, omul.

Atunci când dragostea și sexul se combină cu spiritul romantismului, lumea se poate bucura, pentru că acestea aduc potențialul pentru marii conducători care sunt gânditorii profunzi ai lumii.

Dragostea îi aduce pe oameni în aceeași familie!

Îndepărtează egoismul, lăcomia, gelozia și invidia și face altețe regale din cei mai umili oameni. Adevărata măreție nu se va afla niciodată într-un loc lipsit de iubire.

Dragostea despre care vorbesc nu trebuie confundată cu emoțiile sexuale, deoarece dragostea, în cea mai înaltă și pură expresie a sa, este o combinație a triunghiului etern, *mai măreț decât oricare dintre părțile sale componente.*

Dragostea la care mă refer este „elanul vital" — factorul dătător de viață — resortul acțiunii — al tuturor eforturilor creative care au ridicat omenirea la starea prezentă de rafinament și cultură.

Este singurul factor care trasează o linie clară de demarcație între om și celelalte creaturi pământești, care-i sunt inferioare. Este singurul factor care determină spațiul pe care îl va ocupa fiecare în parte în inimile prietenilor săi.

Dragostea este fundația solidă pe care poate fi construită prima dintre cele Douăsprezece Bogății, o *atitudine mintală pozitivă*, și nu putem să nu observăm că nimeni nu va putea deveni cu adevărat bogat fără ea.

Dragostea este urzeala și firul de țesătură ale tuturor celorlalte unsprezece bogății. Ea înfrumusețează toate bogățiile și le conferă acestora rezistență în timp, fapt ce poate fi dovedit de o observare în treacăt a tuturor celor care au acumulat bogății materiale, dar nu și dragoste.

Obiceiul *de a face un efort în plus* conduce la dobândirea spiritului dragostei, pentru că nu există o expresie mai măreață a iubirii decât aceea demonstrată prin serviciile aduse fără egioism, spre beneficiul altora.

Emerson a avut viziunea acestui tip de dragoste atunci când a spus: *„Cei care sunt capabili de smerenie, dreptate, iubire, aspirație se află deja pe platforma care comandă științele și artele, discursul și poezia, acțiunea și ha-*

rul. Pentru că oricine trăiește în această beatitudine nesfârșită anticipează deja acele puteri speciale cu care oamenii sunt recompensați la un nivel atât de înalt...

Oamenii generoși știu foarte bine că cei care acordă timp, bani sau adăpost unui străin — din dragoste, nu pentru fală — și-l îndatorează pe Dumnezeu, într-atât de perfecte sunt compensațiile în univers. Într-un fel, timpul pe care s-ar părea că-l pierd este răscumpărat, iar durerile pe care și le asumă își au propria lor răsplată. Acești oameni aprind flacăra iubirii omenești și ridică standardul virtuții civice printre semenii lor."

Marii oameni ai fiecărei epoci au văzut dragostea ca pe un elixir etern care pansează rănile sufletești și îi face pe oameni să aibă grijă unul de celălalt. Una dintre cei mai mari personalități ale acestei națiuni și-a exprimat punctul de vedere asupra iubirii într-un text clasic, care va dura până la sfârșitul timpurilor. El spune:

„Dragostea este singurul curcubeu pe cerul întunecat al vieții.

Este steaua zorilor și a înserării.

Strălucește deasupra pruncilor și-și trimite razele până în mormintele tăcute.

Este părintele artei, inspirația poeților, patrioților și filozofilor.

Este aerul și lumina fiecărei inimi — constructorul fiecărei case, ațâțătorul focului fiecărei inimi.

A fost prima care ne-a făcut să visăm la nemurire.

Umple lumea de cântec — pentru că muzica este vocea dragostei.

Iubirea este un magician, un vrăjitor care transformă lucrurile mărunte în bucurie și face altețe regale din oamenii de rând.

Este parfumul care farmecă florile, inima, iar fără această pasiune sacră, această inconștiență divină, sun-

tem chiar mai prejos decât necuvântătoarele; dar având-o, pământul este rai, iar noi suntem zei.

Dragostea este transfigurare. Ea înnobilează, purifică și glorifică... Dragostea este o revelație, o creație. De la dragoste, lumea împrumută frumusețe, iar cerurile, slava. Dreptatea, dăruirea de sine, generozitatea și mila sunt copiii dragostei... Fără dragoste, orice glorie se ofilește, noblețea se stinge, arta moare, muzica își pierde sensul și devine simplă vibrație a aerului, iar virtutea încetează să existe."

Dacă un om este cu adevărat minunat, își va iubi toți semenii!

Îi va iubi deopotrivă pe cei buni și pe cei răi. Pe cei buni îi va iubi cu *mândrie, admirație* și *bucurie*. Pe cei răi îi va iubi cu *compătimire* și *tristețe*, pentru că, dacă este cu adevărat un om minunat, va ști că atât trăsăturile bune, cât și cele rele sunt adesea rezultatul împrejurărilor asupra cărora oamenii dețin prea puțin control, din cauza ignoranței lor.

Dacă un om este cu adevărat minunat, va fi milos, înțelegător și tolerant. Atunci când va fi constrânsă să-i judece pe ceilalți, va echilibra dreptatea cu mila grijulie, fiind mereu de partea celor slabi, neștiutori și copleșiți de sărăcie.

Astfel, acel om nu doar că *va face un efort în plus*, în adevăratul spirit al Camaraderiei, dar va face acest lucru *cu dăruire și blândețe*. Iar dacă acel efort în plus nu va fi îndeajuns, îl va face și pe al doilea, și pe al treilea, va face atâtea eforturi câte vor fi necesare.

Câțiva dintre aceia cărora obiceiul de a face un efort în plus le-a adus beneficii

Nimeni nu face de bunăvoie un anumit lucru fără să aibă un motiv. Să vedem dacă putem găsi un motiv rațional care să justifice obiceiul *de a face un efort în plus*,

observând câțiva indivizi care au fost inspirați de acest obicei.

Cu mulți ani în urmă, o doamnă în vârstă cutreiera un magazin general din Pittsburgh, evident, ca să-și omoare timpul. Trecea de la un raion la altul fără ca cineva să-i dea vreo atenție. Toți vânzătorii au catalogat-o drept un „spectator", care nu avea intenția să cumpere ceva. Atunci când se oprea la un raion, vânzătorul se uita intenționat în altă parte.

Ce *afacere importantă* au pierdut prin această indiferență!

În cele din urmă, doamna a ajuns la un raion unde se afla un tânăr vânzător, care s-a înclinat politicos și a întrebat-o dacă poate s-o ajute cu ceva.

„Nu", a răspuns ea. „Doar îmi ocup timpul, așteptând să se oprească ploaia, ca să pot să merg acasă."

„Foarte bine, doamnă", a spus zâmbind tânărul, „pot să vă aduc un scaun?" Fără să mai aștepte răspunsul, tânărul i-a oferit un loc pe scaun. După ce ploaia s-a mai potolit, tânărul a luat-o pe doamnă de braț, a condus-o în stradă și și-a luat rămas-bun. Când să plece, doamna i-a cerut tânărului o carte de vizită.

Câteva luni mai târziu, proprietarul magazinului a primit o scrisoare, prin care i se solicita să-l trimită pe tânărul vânzător în Scoția, să preia o comandă pentru mobilierul unei case. Proprietarul magazinului i-a răspuns că îi pare rău, dar tânărul domn nu mai lucrează la departamentul de mobilă. Totuși, i-a explicat că ar fi bucuros să-i trimită „o persoană cu experiență" pentru a face acest serviciu.

Răspunsul care a venit specifica faptul că doar acel tânăr putea să facă acel lucru. Scrisorile erau semnate de Andrew Carnegie, iar „casa" pe care voia s-o mobileze era Castelul Skibo din Scoția. Doamna în vârstă era mama dlui Carnegie. Tânărul a fost trimis în Scoția.

A primit o comandă în valoare de câteva sute de mii de dolari pentru mobilarea întregii case și odată cu ea, poziția de proprietar asociat al acelui magazin. Mai târziu, a devenit proprietarul a jumătate din veniturile magazinului.

Într-adevăr, merită *să faci un efort în plus.*

Cu câțiva ani în urmă, editorul de la *The Golden Rule Magazine* a fost invitat să țină un discurs la Palmer School din Davenport, Iowa. A acceptat invitația, solicitând taxa obișnuită, în valoare de 100 de dolari, plus cheltuielile de deplasare.

Cât a stat la colegiu, editorul a strâns suficient material destinat mai multor articole pentru revista sa. După ce și-a încheiat discursul și era pregătit să se întoarcă la Chicago, i s-a propus să i se plătească cheltuielile și să primească un cec.

A refuzat să primească bani atât în schimbul discursului, cât și pentru cheltuieli, explicând că a fost deja răsplătit corespunzător prin materialul procurat pentru revista sa. A luat trenul spre Chicago, simțindu-se bine recompensat pentru călătoria sa.

În următoarea săptămână, a început să primească de la Davenport o mulțime de cereri de abonamente la revista sa. La sfârșitul săptămânii, primise peste 6 000 de dolari bani gheață. A primit apoi o scrisoare de la domnul Palmer, care-i explica faptul că abonamentele au fost făcute de elevii lui, cărora le spusese despre refuzul editorului de a accepta banii ce-i fuseseră promiși și pe care-i merita.

Pe parcursul următorilor doi ani, elevii și absolvenții de la Palmer School au investit mai mult de 50 000 de dolari în abonamente la *The Golden Rule Magazine.* Povestea a fost atât de impresionantă, încât a fost descrisă amănunțit într-o revistă cu circulație în întreaga lume a

vorbitorilor de limbă engleză, așa că s-au abonat la ea oameni din mai multe țări.

Astfel, furnizând un serviciu de 100 de dolari și refuzând plata, editorul a declanșat acțiunea legii profiturilor crescânde în favoarea sa, care i-a adus un venit de 500 de ori mai mare decât propria investiție. Obiceiul *de a face un efort în plus* nu este o fantezie. Ci aduce compensații dintre cele mai generoase!

Mai mult, nu se uită niciodată! Ca și alte tipuri de investiții, obiceiul *de a face un efort în plus* aduce dividende pe întreg parcursul vieții.

Să aruncăm o privire asupra a ceea ce s-a întâmplat atunci când cineva a neglijat oportunitatea *de a face un efort în plus*. Spre sfârșitul unei după-amieze ploioase, un „vânzător" de automobile stătea la biroul său dintr-un salon de prezentare din New York, unde erau expuse vehicule scumpe. Ușa era deschisă, așa că a intrat o persoană sprijinindu-se degajat într-un baston.

„Vânzătorul" și-a ridicat privirea de pe ediția de după-amiază a ziarului pe care-l citea, i-a aruncat o privire rapidă nou-venitului și l-a etichetat imediat drept unul dintre acei „cumpărători de vitrină" specifici Broadway-ului, care nu fac altceva decât să irosească prețiosul timp al altora. A continuat să citească ziarul, fără să se deranjeze măcar să se ridice de pe scaun.

Omul cu baston s-a plimbat prin salon, uitându-se la mașini. În cele din urmă, s-a îndreptat spre locul în care stătea „vânzătorul", balansându-și bastonul, și l-a întrebat cu nonșalanță despre prețul a trei dintre automobilele expuse. Fără să-și ia ochii de pe ziar, „vânzătorul" i-a spus prețurile și a continuat să citească ziarul.

Omul cu bastonul s-a reîntors la cele trei automobile la care se uitase înainte, a dat cu piciorul în pneurile fiecăruia și a revenit la omul ocupat de la birou, spunând:

„Ei bine, nu prea știu dacă să-l iau pe acesta, pe acela sau pe celălalt; sau dacă să le cumpăr pe toate trei."

Bărbatul ocupat de la birou a răspuns cu un fel de zâmber superior, atoateștiutor, ca și cum ar fi spus: „Exact cum m-am gândit!"

Apoi, omul cu bastonul a spus: „Oh, cred că o să cumpăr unul dintre ele. Trimite-mi-l mâine acasă pe cel cu roți galbene. Și, apropo, cât ai spus că face?"

Și-a scos carnetul de cecuri, a completat un cec, l-a înmânat „vânzătorului" și a plecat. Când „vânzătorul" a văzut numele înscris pe cec, a făcut fețe-fețe și aproape că a leșinat din cauza slăbiciunii inimii. Omul care semnase cecul era Harry Payne Whitney, iar „vânzătorul" știa că dacă s-ar fi obosit măcar să se ridice de pe scaun, ar fi putut să vândă toate cele trei autovehicule fără nici un efort.

Refuzul de a face cele mai bune servicii de care ești capabil costă — un fapt pe care unii l-au învățat prea târziu.

Dreptul la libera inițiativă nu valorează prea mult pentru un tovarăș prea indiferent sau prea leneș pentru a-l exercita. În această categorie se încadrează mulți oameni, fără să recunoască motivul pentru care nu au adunat bogății niciodată.

Cu peste 40 de ani în urmă, un tânăr vânzător de componente electronice a observat că magazinul avea o mulțime de mărunțișuri învechite, care nu se mai vindeau. Având ceva timp la dispoziție, a aranjat o masă specială în mijlocul magazinului. A încărcat-o cu produsele nevandabile, specificând că prețul oricăruia dintre articole este 10 cenți. Spre surprinderea sa și a patronului magazinului, obiectele s-au vândut ca pâinea caldă.

În baza acestei experiențe a apărut marele lanț de magazine F. W. Woolworth, Five and Ten Cent. Tânărul care a avut ideea *de a face un efort în plus* a fost Frank

W. Woolworth. Acea idee i-a adus o avere estimată la peste 50 de milioane de dolari. Mai mult, aceeași idee a îmbogățit și alte persoane, iar aplicarea ei se află la baza multora dintre cele mai profitabile sisteme de vânzări din America.

Nimeni nu i-a spus tânărului Woolworth să-și exercite dreptul la libera inițiativă. Nimeni nu l-a plătit să facă asta; cu toate acestea, acțiunea sa l-a condus la beneficii permanente pentru efortul său. Odată ce și-a pus ideea în practică, veniturile obținute aproape că l-au dat gata.

În legătură cu această deprindere de a face mai mult decât ești plătit, există un aspect care lucrează în beneficiul persoanei respective chiar și atunci când aceasta doarme. Odată ce deprinderea este pusă în mișcare, bogățiile se vor aduna atât de repede ca printr-o minune, care, precum lampa lui Aladin, aduce în ajutorul acelei persoane o armată de spiriduși, încărcați cu genți pline de aur.

Cu aproximativ 30 de ani în urmă, vagonul privat al lui Charles M. Schwab era detașat și tras pe linia de la oțelăria din Pennsylvania. Era o dimineață rece, geroasă. La coborârea din vagon, a fost întâmpinat de un tânăr care ținea în mână un caiet de notițe și care a explicat grăbit că era stenograf în biroul general al companiei și că a coborât pentru a vedea dacă dl Schwab avea nevoie să scrie vreo scrisoare sau să trimită vreo telegramă.

„Cine ți-a cerut să mă aștepți?" l-a întrebat dl Schwab. „Nimeni", i-a răspuns tânărul. „Am văzut telegrama prin care se anunța sosirea dumneavoastră, așa că am coborât să vă întâlnesc, sperând să pot face ceva pentru dumneavoastră."

Gândiți-vă! A coborât *sperând* că ar putea să facă un lucru pentru care nu era plătit. Și a făcut acest lucru din proprie inițiativă, fără să-i fi spus cineva.

Dl Schwab i-a mulțumit politicos pentru grijă, spunând că la acel moment nu avea nevoie de stenograf. După ce și-a notat cu grijă numele tânărului, l-a trimis pe acesta înapoi la muncă.

În acea seară, când vagonul lui privat era legat de trenul de noapte pentru întoarcerea la New York, îl avea ca ocupant și pe tânărul stenograf. La solicitarea dlui Schwab, acesta fusese transferat în New York, pentru a fi unul dintre asistenții magnatului oțelului. Numele băiatului era Williams. A rămas în slujba dlui Schwab timp de câțiva ani, de-a lungul cărora i s-au ivit pe neașteptate nenumărate oportunități de promovare.

Este ciudat cât de multe oportunități apar fără abatere în calea acelora care sunt mereu preocupați *să facă un efort în plus*. În cele din urmă, în calea tânărului William a apărut o oportunitate pe care nu a putut s-o ignore. A fost numit președinte și a primit un pachet considerabil de acțiuni într-unul dintre cele mai mari concerne de medicamente din Statele Unite — o slujbă care i-a adus o avere mult peste nevoile lui.

Această întâmplare este dovada clară a ceea ce se poate întâmpla și a ceea ce s-a întâmplat de-a lungul anilor sub semnul modului de viață american.

Obiceiul *de a face un efort în plus* este unul care nu-și limitează compensațiile la angajați. Funcționează la fel de bine și pentru patron, și pentru angajat, așa cum ne arată și cazul unui comerciant.

Numele său era Arthur Nash. Afacerea lui era comerțul cu articole de croitorie. Cu câțiva ani mai înainte, afacerea dlui Nash era la un pas de a ajunge în fața legii. Din cauza unor împrejurări ce păreau mai presus de controlul său, ajunsese în pragul falimentului.

Unul dintre cele mai serioase dezavantaje ale sale era acela că angajații se molipsiseră de fatalismul lui, iar acest lucru se vedea în încetineala cu care lucrau și în aceea că deveniseră nemulțumiți. Situația lui ajunsese disperată. Trebuia făcut ceva, și încă repede, dacă voia să-și continue afacerea.

Trecând peste disperare, și-a adunat angajații și le-a prezentat situația. Pe măsură ce vorbea, i-a venit o idee. A spus că a citit o povestire în *The Goden Rule Magazine*, în care se vorbea despre faptul că editorul acesteia *a făcut un efort în plus*, făcând servicii pentru care a refuzat să fie plătit, dar a fost răsplătit în schimb cu abonamente în valoare de 6 000 de dolari la revista sa.

A solicitat sprijin, sugerând că dacă el și toți angajații săi ar acționa în acest spirit și s-ar hotărî *să facă un efort în plus*, afacerea ar putea fi salvată.

Le-a promis angajaților că dacă se vor alătura lui în această experiență, va face eforturi pentru ca afacerea să se dezvolte, înțelegându-se de la sine ca toți cei implicați să uite de salarii, de orele de muncă, să lucreze cu sârg și cât mai bine, având șansa să fie răsplătiți pentru munca depusă. Dacă afacerea s-ar fi redresat, fiecare angajat urma să primească salariile restante plus un bonus pe măsură.

Angajaților le-a surâs ideea și au fost de acord să treacă prin această încercare. De a doua zi, și-au adus micile lor economii, împrumutându-l voluntar pe dl Nash.

Fiecare venea la lucru cu o altă stare de spirit, iar afacerea a început să dea semne de înnoire. Foarte curând, au început să apară banii. Afacerea a început să fie mai înfloritoare ca niciodată.

Zece ani mai târziu, afacerea l-a îmbogățit pe dl Nash. Angajații erau mai prosperi ca niciodată și toată lumea era mulțumită.

Arthur Nash a plecat în lumea celor drepți, însă afacerea lui continuă să fie până astăzi una dintre cele mai de succes întreprinderi de profil din America.

Atunci când dl Nash părea învins, angajații s-au implicat în afacere. Întrebați pe oricare dintre ei ce crede despre faptul *de a face un efort în plus* și veți primi răspunsul!

Mai mult, discutați cu unul dintre agenții de vânzări Nash, oriunde îi veți întâlni, și observați-le entuziasmul și încrederea. Odată ce stimulentul „efortului în plus" pătrunde în mintea cuiva, el devine o altă persoană. Privește lumea cu alți ochi, iar el *pare diferit* pentru că este diferit.

Este un moment potrivit să vă reamintesc un aspect important legat de obiceiul *de a face un efort în plus*, făcând mai mult decât ești plătit. *Este vorba despre ciudata influență pe care o are asupra aceluia ce și-a format acest obicei.* De pe urma acestui obicei, cel mai mare avantaj nu îl au cei care beneficiază de serviciile prestate. *Ci acela care face serviciul*, avantajul luând forma unei „atitudini mintale" schimbate, care-l face o persoană mai influentă, mai încrezătoare, mai întreprinzătoare, mai entuziastă, vizionară și cu un scop bine definit. Toate acestea sunt atribute ale realizărilor încununate de succes.

„Faceți treaba și veți avea puterea", a spus Emerson. Oh, da, *puterea*! Ce poate face un om în lumea noastră, dacă nu are putere? Dar trebuie să fie acel gen de putere care atrage oamenii, nu-i îndepărtează. Trebuie să fie o formă de putere care câștigă avânt în baza *legii veniturilor crescânde*, prin procedeul prin care acțiunile și faptele cuiva i se întorc înzecit.

O cale mai ușoară de a obține ceea ce vă doriți

Dumneavoastră, cei care lucrați pentru un salariu, ar trebui să învățați mai multe despre bazele și dezvolta-

rea unei afaceri. Astfel veți înțelege de ce nimeni nu poate continua la nesfârșit să cultive semințele unui serviciu necorespunzător și să culeagă roadele unei plăți depline. Veți ști că trebuie să renunțați la deprinderea de a cere plata pe o zi întreagă de muncă în schimbul unei zile de muncă de calitate slabă.

Iar acelora dintre dumneavoastră care nu lucrați pe un salariu, dar care vă doriți să obțineți mai multe dintre lucrurile bune în viață vreau să vă spun un lucru. De ce să nu deveniți mai înțelepți și să nu începeți să obțineți ceea ce vă doriți într-un mod cât mai ușor și mai sigur cu putință? Da, există o cale ușoară și sigură de a obține de la viață tot ceea ce îți dorești, iar secretul le este la îndemână tuturor acelora care fac o preocupare personală din obiceiul *de a face un efort în plus*. Secretul nu poate fi descoperit altfel, *deoarece se ascunde în spatele acestui efort în plus.*

Vasul cu aur de la „capătul curcubeului" nu este o simplă poveste! La capătul *efortului în plus* se află capătul curcubeului, și aici se ascunde vasul cu aur.

Există numai câțiva oameni care au ajuns la „capătul curcubeului". Când cineva ajunge acolo unde crede că se termină curcubeul, descoperă că este încă departe de capăt. Necazul multora dintre noi este acela că nu știu să urmeze curcubeiele. Aceia care cunosc secretul știu că la capătul curcubeului nu poți ajunge decât *făcând un efort în plus*.

Spre sfârșitul unei după-amieze, acum vreo 45 de ani, William C. Durant, fondatorul General Motors, a intrat în banca lui după închiderea programului și a cerut să i se facă o favoare care în mod normal trebuia solicitată în timpul orelor de serviciu.

Cel care i-a făcut serviciul a fost Carol Downes, un funcționar al băncii. Nu numai că l-a sevit pe dl Durant cu competență, dar a făcut *un efort în plus* și *l-a servit cu*

curtoazie. Funcționarul l-a făcut pe dl Durant să simtă că pentru el era o adevărată plăcere să-l servească. Întâmplarea pare banală și e, în sine, neînsemnată. Fără ca dl Downes să-și dea seama, această curtoazie era destinată să aibă consecințe de o natură aparte.

A doua zi, dl Durant i-a cerut lui Downes să vină în biroul său. Cu această ocazie, i-a oferit lui Downes o funcție pe care a acceptat-o. I s-a dat un birou într-o încăpere în care lucrau aproape 100 de persoane și i s-a spus că programul este de la 8.30 la 17.30. Salariul său de început era modest.

La sfârșitul primei zile, când gongul a anunțat încheierea programului, Downes a observat că toți și-au înșfăcat pălăriile și hainele și s-au grăbit spre ușă. El a stat liniștit, așteptând ca ceilalți să părăsească biroul. După ce au plecat, a rămas la birou, cântărind în mintea sa motivul pentru care toți se arătaseră așa de grăbiți să plece de îndată.

Cincisprezece minute mai târziu, dl Durant a deschis ușa biroului său, a văzut că Downes încă se află la birou și l-a întrebat dacă a înțeles că avea privilegiul de a-și termina slujba la 17.30.

„Oh, da", a răspuns Downes, „dar nu vreau să mă calc în picioare cu alții." Apoi l-a întrebat pe dl Durant dacă îi poate fi de folos. I s-a spus că ar putea găsi un creion pentru magnatul automobilelor. A luat un creion, l-a ascuțit și i l-a dat dlui Durant. Acesta i-a mulțumit și i-a spus „noapte bună".

A doua zi la sfârșitul programului, Downes a rămas din nou la biroul său până ce s-a terminat „îmbulzeala". De această dată, a așteptat cu bună știință. În scurt timp, dl Durant a ieșit din biroul său și l-a întrebat din nou pe Downes dacă înțelesese că 17.30 era ora încheierii programului.

„Ba da", a zâmbit Downes. „Am înțeles că este încheierea programului celorlalți, dar nu am auzit pe nimeni să-mi spună că trebuie să părăsesc biroul atunci când se închide în mod oficial, așa că am ales să rămân aici, sperând să pot să vă mai fac vreun mic serviciu."

„Ce *speranță* neobișnuită!" a exclamat Durant. „De unde ți-a venit ideea?"

„Mi-a venit de la scena la care am fost martor în fiecare zi la închidere", a răspuns Downes. Dl Durant a mormăit un răspuns pe care Downes nu l-a înțeles și s-a întors în birou.

De atunci încolo, Downes a rămas întotdeauna la birou după program, până când îl vedea pe dl Durant că pleacă. Nu era plătit pentru orele suplimentare. Nimeni nu-i spusese să facă acest lucru. Nimeni nu-i promisese nimic drept răsplată pentru asta și, după toate aparențele, *își pierdea timpul.*

Câteva luni mai târziu, Downes a fost chemat în biroul dlui Durant și a fost informat că fusese ales să meargă la o nouă uzină, achiziționată recent, pentru a supraveghea instalarea unor ansamble de utilaje. Imaginați-vă! Un fost funcționar bancar să devină în câteva luni expert în ansamble de utilaje.

Fără să dea înapoi, Downes a acceptat transferul și și-a urmat drumul. Nu a spus: „De ce, dle Durant, că eu nu știu nimic despre instalarea ansamblelor de utilaje." Nu a spus: „Nu e treaba mea" sau „Nu sunt plătit să instalez ansamble de utilaje." Nu, a mers la serviciu și a făcut ceea ce i s-a cerut. Mai mult, avea și o „atitudine mintală" agreabilă.

Trei luni mai târziu, slujba era îndeplinită. Fusese făcută atât de bine, încât dl Durant l-a chemat pe Downes în birou și l-a întrebat unde a învățat despre utilaje. „Oh", a explicat Downes, „nu am învățat niciodată, dle Durant. Pur și simplu m-am uitat împrejur, am găsit oa-

menii care știau să facă bine acest lucru, i-am pus la treabă și ei *au dus treaba la bun sfârșit*."

„Splendid!", a exclamat dl Durant. „Există două tipuri de oameni valoroși. Unul este cel care știe să facă un anumit lucru și se descurcă bine, fără să se plângă că muncește prea mult. Celălalt este cel care-i pune pe ceilalți să facă bine lucrurile, fără să se plângă. Tu ești ambele într-un singur trup."

Downes i-a mulțumit pentru compliment și a dat să plece.

„Așteaptă un moment", i-a cerut Durant. „Am uitat să-ți spun că ești noul manager al uzinei pe care ai instalat-o, iar salariul tău începe de la 50 000 de dolari pe an."

Următorii zece ani de asociere cu dl Durant au valorat între 10 și 12 milioane de dolari pentru Carol Downes. A devenit consilier personal al regelui automobilelor și, prin urmare, a devenit bogat.

Principala problemă a multora dintre noi este aceea că vedem oameni care au „ajuns" deja în vârf și îi cântărim în momentele lor de triumf, fără să ne interesăm cum sau de ce „s-au ajuns".

Nu este nimic impresionant în povestea lui Carol Downes. Întâmplările menționate s-au petrecut pe parcursul unei zile de lucru, fără ca măcar să atragă atenția celor care lucrau cu Downes. Și nu ne îndoim că mulți dintre colegii lui de muncă l-au invidiat, deoarece au crezut că a fost favorizat de dl Durant, că a beneficiat de un fel de „trecere" sau de noroc sau de orice alt lucru pe care oamenii îl folosesc drept scuză pentru propria lor lipsă de progres.

Ei bine, ca să fim sinceri, Downes a avut „trecere" la dl Durant!

Și-a creat această „trecere" din proprie inițiativă.

Și-a creat-o *făcând un efort în plus* prin simpla ascuțire a unui creion, atunci când nu i se ceruse decât un creion.

Și-a creat-o rămânând la birou „în speranța" că ar putea să-i fie de folos patronului său, după ce îmbulzeala de la plecare lua sfârșit în fiecare seară la 17.30.

Și-a creat-o folosindu-și dreptul la libera inițiativă și găsind oameni care știau cum să instaleze ansamble de utilaje, în loc să-l întrebe pe Durant unde sau cum să găsească astfel de oameni.

Urmăriți pas cu pas aceste întâmplări și veți descoperi că succesul lui Downes s-a datorat exclusiv propriei lui inițiative. Mai mult decât atât, povestirea constă într-o serie de sarcini mărunte, îndeplinite bine, cu o „atitudine mintală" potrivită.

Existau poate o sută de alți oameni care lucrau pentru dl Durant și care și-ar fi putut face treaba la fel de bine ca Downes, dar necazul cu aceștia era că ei căutau „capătul curcubeului" fugind de el în fiecare după-amiază la 17.30.

Mulți ani după toate acestea, Carol Downes a fost întrebat de un prieten cum a găsit oportunitatea de a lucra pentru dl Durant. „Oh", a răspuns el modest, „mi-am format deprinderea de a-i ieși în drum, ca să mă poată vedea. Atunci când se uita în jur, dorind un mic serviciu, mă striga pe mine pentru că eu eram singurul pe care-l vedea. *În timp, a căpătat obiceiul de a mă chema pe mine.*"

Iată despre ce e vorba! Dl Durant „a căpătat obiceiul" de a-l chema pe Downes. Mai mult, a aflat că Downes putea și dorea să-și asume responsabilitățile *făcând un efort în plus.*

Ce păcat că nu e animată de acest spirit de a-și asuma o mai mare responsabilitate întreaga populație a Americii! Ce păcat că mulți dintre noi nu vorbesc mai

mult despre „privilegiile" modului de viață american și mai puțin despre lipsa oportunităților din America.

Există vreun om din America de astăzi care să pretindă că lui Carol Downes i-ar fi fost mai bine dacă ar fi fost forțat, prin lege, să se alăture mulțimii și să-și părăsească locul de muncă la 17.30 după-amiaza? Dacă ar fi făcut așa, ar fi primit salariul corespunzător genului de muncă pe care îl făcea și nimic mai mult. De ce-ar fi trebuit să primească mai mult?

Destinul său se afla în propriile lui mâini. Era ascuns în acest privilegiu unic care-ar trebui să fie privilegiul fiecărui cetățean american: dreptul la libera inițiativă, prin exercitarea căruia să-și formeze un obicei din *a face un efort în plus*. Asta este întreaga poveste. Nu există alt secret al succesului lui Downes. El l-a adoptat și toți cei familiarizați cu circumstanțele avansării lui de la sărăcie la bogăție îl cunosc.

Există un singur lucru pe care pare să nu-l știe nimeni: de ce sunt atât de puțini oamenii care, precum Carol Downes, descoperă puterea efortului de a face mai mult decât ești plătit? Aici regăsim sămânța oricărei mari realizări. Deși este secretul oricărui succes de notorietate, cei mai mulți oameni îl privesc ca pe o șmecherie ingenioasă, prin care patronii încearcă să-i muncească mai mult pe angajați, iar acesta e un lucru greu de înțeles.

Chiar după terminarea războiului americano-spaniol, Elbert Hubbard a scris o poveste intitulată *A Message to Garcia (Mesaj către Garcia)*. A povestit pe scurt cum Președintele William McKinley l-a însărcinat pe un tânăr soldat, care se numea Rowan, să-i ducă un mesaj al Guvernului Statelor Unite lui Garcia, căpetenia rebelă, despre care nu se știa unde se află.

Tânărul soldat a luat mesajul, și-a croit drum prin jungla cubaneză și în cele din urmă l-a găsit pe Garcia și

i-a înmânat mesajul. Aceasta a fost întreaga poveste — un simplu soldat ce-și îndeplinește misiunea confruntându-se cu dificultăți și-și face treaba fără să se întoarcă înapoi cu o scuză.

Povestirea a înflăcărat imaginațiile și a făcut înconjurul lumii. Simpla acțiune a unui om care face lucrul cerut, și îl face bine, a devenit o știre de primă mărime. *A Message to Garcia* a fost tipărit și sub formă de broșură, iar vânzările au atins cotele cele mai înalte pentru astfel de publicații, numărând mai mult de zece milioane de copii. Această singură povestire l-a făcut celebru pe Elbert Hubbard, ca să nu mai spunem că l-a ajutat să se și îmbogățească.

Povestirea a fost tradusă în câteva limbi străine. Guvernul japonez l-a tipărit și distribuit fiecăruia dintre soldații săi în perioada războiului ruso-japonez. Compania de transport feroviar Pennsylvania a dat câte un exemplar fiecăruia dintre cele câteva mii de angajați. O mare companie de asigurări din America a prezentat-o agenților săi. Mult timp după ce Elbert Hubbard a trecut în neființă în nefericita Lusitanie în 1915, *A message to Garcia* continuă să fie bestseller în America.

Povestirea s-a bucurat de popularitate deoarece în ea se regăsea ceva din puterea magică a acelora care fac un anumit lucru și îl fac cu simț de răspundere.

Toată lumea strigă după astfel de oameni. Este nevoie de ei și sunt căutați în orice domeniu. Industria americană a rezervat întotdeauna poziții princiare acelora care pot și doresc să-și asume responsabilități și își fac treaba având o „atitudine mintală" corectă, *făcând un efort în plus*.

Andrew Carnegie a promovat nu mai puțin de 40 astfel de oameni de la poziția inferioară de muncitori necalificați la aceea de milionari. A înțeles valoarea celor doritori *să facă un efort în plus*. Oriunde a găsit un ast-

fel de om, a adus „descoperirea" în sânul afacerii sale și i-a dat posibilitatea să câștige la „întreaga sa valoare".

Oamenii fac anumite lucruri sau se abțin să le facă din anumite motive. Cel mai temeinic dintre motivele obiceiului *de a face un efort în plus* este acela că aduce dividende pe termen lung, sub forme mult prea numeroase pentru a fi enumerate, tuturor acelora care-l adoptă.

Nu cunoaștem nici un individ care să aibă un succes de durată fără să facă mai mult decât lucrul pentru care este plătit. Această practică are corespondențe și în legile naturii. Se sprijină pe o mulțime de dovezi ale temeiniciei sale. Se bazează pe bun-simț și dreptate.

Cea mai bună dintre toate metodele de testare a temeiniciei acestui principiu este aceea de a-l practica în calitate de obicei zilnic. Există câteva adevăruri pe care le putem învăța doar din propria noastră experiență.

Americanii vor o cotă-parte cât mai mare din resursele vaste ale acestei țări. Este o dorință firească. Aici sunt bogății din belșug, dar dați-mi voie să stopez această încercare nebunească de a le obține printr-o metodă greșită. Hai să intrăm în posesia averii noastre dând ceva valoros în schimb.

Cunoaștem regulile de obținere a succesului. Să ne însușim aceste reguli și să le folosim inteligent, acumulând astfel bogățiile personale la care avem pretenția și contribuind totodată la bunăstarea națiunii.

Cazul unui patron lacom

Unii oameni vor spune: „Fac deja mai mult decât lucrul pentru care sunt plătit, dar patronul meu este atât de egoist și de lacom, încât nu va recunoaște calitatea muncii pe care o fac." Știm cu toții că există și oameni lacomi, care doresc să beneficieze de mai multe servicii decât cele pentru care sunt gata să plătească.

Patronii egoiști sunt precum bucățile de lut în mâinile unui olar. Prin lăcomia lor, ei pot să fie influențați să-l răsplătească pe acela care face mai mult decât lucrul pentru care este plătit.

Patronii lacomi nu vor să piardă serviciile unei persoane care are obiceiul *de a face un efort în plus*. Ei cunosc valoarea acestor angajați. Acesta este punctul-cheie și argumentul principal prin care patronii pot să renunțe la lăcomia ce-i caracterizează.

Orice om deștept va ști cum să utilizeze acest punct forte, nu prin diminuarea calității și a cantității serviciilor prestate, *ci prin creșterea lor*!

Cel ce-și vinde în mod inteligent serviciile îl poate manipula pe cumpărătorul lacom al serviciilor sale cu aceeași ușurință cu care o femeie deșteaptă îl poate influența pe bărbat după cum vrea. Tehnica reală este similară cu aceea pe care femeile inteligente o folosesc ca să-i conducă pe bărbați.

Un om deștept își va face o preocupare din a deveni, la locul său de muncă, indispensabil lacomului său patron, muncind mai mult și mai bine decât oricare alt angajat. Patronii lacomi mai degrabă își vor da un picior decât să renunțe la un astfel de om. Astfel, așa-zisa lăcomie a patronilor devine un avantaj pentru cel care adoptă deprinderea *de a face un efort în plus*.

Am văzut aplicată această tehnică de cel puțin o sută de ori, ca mijloc de manipulare a patronilor lacomi prin folosirea propriilor slăbiciuni. A funcționat de fiecare dată!

În anumite împrejurări, patronul lacom nu se mișcă la fel de repede precum este de așteptat, dar acest lucru se dovedește a fi ghinionul lui, deoarece angajatul său atrage atenția unui angajator competitiv care îi fac o ofertă angajatului pentru a fi noul beneficiar al serviciilor acestuia.

Nu există nici o modalitate să înșeli un om care adoptă obiceiul *de a face un efort în plus*. Dacă nu obține recunoașterea care i se cuvine de la una dintre surse, va veni cu siguranță de la o alta — de obicei atunci când este mai puțin așteptată. Vine însă totdeauna dacă persoana respectivă muncește mai mult comparativ cu cât este plătită.

Omul care *face un efort în plus* și îl face cu „atitudinea mintală" potrivită nu pierde niciodată timp căutând o slujbă. El nu trebuie să facă acest lucru, deoarece totdeauna slujba este cea care-l caută pe el. Crizele pot să vină și să plece; afacerile pot să fie bune sau nu, țara poate să fie în timp de pace sau de război; dar cel care prestează mai multe servicii și de calitate superioară comparativ cu compensația primită va *deveni indispensabil beneficiarului acestora și este asigurat astfel împotriva pierderii locului de muncă.*

Salariile mari și caracterul indispensabil coexistă. Așa a fost din totdeauna și mereu va fi astfel!

Omul care este destul de deștept pentru a se face indispensabil este și destul de isteț să fie angajat totdeauna, cu o remunerație pe care nici măcar cei mai lacomi lideri sindicali nu ar solicita-o.

Majoritatea oamenilor își petrec viața căutând „oportunități", așteptând ca șansele să-i surprindă pe neașteptate, bizuindu-se că „norocul" le va furniza ceea ce au nevoie, dar fără să aibă perspectiva țintei finale, deoarece nu au un scop definit. Astfel, ei nu au nici un *mobil* care să-i inspire pentru a adopta deprinderea *de a face un efort în plus*. Ei nu recunosc niciodată:

„Speranța ce inimile oamenilor îmbată
Fi-va cenușă — ori floare; și-ndată
Asemeni zăpezii ce pe deșertul prăfuit s-a pus
Luminează puțin, o oră sau două — s-a dus."

Graba lor devine pagubă! Pentru că se învârtesc în cerc, precum peștișorii de acvariu într-un vas cu apă, și se întorc mereu de unde au plecat; se întorc cu mâinile goale și dezamăgiți.

Bogățiile pot fi câștigate doar prin obținerea unei poziții superioare la locul de muncă; prin alegerea unui scop și a unui plan bine definit pentru atingerea acestei poziții; de asemenea prin selectarea unui punct de pornire clar, din care să începi.

Dar să nu lăsăm pe nimeni să facă greșeala presupunerii că obiceiul *de a face un efort în plus* aduce doar bogății materiale. Această deprindere ajută persoana care a adoptat-o să descopere sursa bogățiilor spirituale și s-o folosească pentru satisfacerea tuturor nevoilor omenești.

Povestea dezvăluită de Edward Choate

Unii oameni care sunt deștepți și alții care sunt înțelepți au descoperit calea spre îmbogățire prin aplicarea deliberată a principiului *de a face un efort în plus* pentru obținerea câștigului financiar.

Totuși, cei care sunt cu adevărat deștepți recunosc că răsplata cea mai mare ce decurge din aplicarea acestui principiu rezidă în prieteniile care rezistă pe parcursul vieții, în relații interumane armonioase, în capacitatea de a iubi, în abilitatea de a-i înțelege pe ceilalți, în disponibilitatea de a împărți cu ceilalți lucrurile cu care cineva este binecuvântat, ca și în toate cele Douăsprezece Bogății ale vieții.

Edward Choate este unul dintre cei care au recunoscut acest adevăr și au găsit cheia secretă ce deschide porțile bogățiilor. Locuiește în Los Angeles, California și se ocupă cu vânzarea de asigurări de viață.

La începutul carierei sale de vânzător de asigurări de viață, avea un venit destul de modest și nu înregistrase

nici un record în acest domeniu. Printr-o nefericită acțiune riscantă, a pierdut toți banii și ajunsese la fundul sacului, fiind forțat să o ia din nou de la zero.

Am spus „nefericită acțiune riscantă", dar ar fi trebuit poate să spun „fericită acțiune riscantă", deoarece această pierdere l-a făcut să se oprească, să privească, să asculte, *să gândească* și să mediteze la destinul care pare să-i favorizeze pe unii să atingă un nivel înalt de realizare și să-i condamne pe alții la înfrângere temporară sau la eșec permanent.

Prin aceste meditații, a început să studieze filozofia realizării individuale. Când dl Choate a ajuns la lecția privind deprinderea *de a face un efort în plus*, a fost pătruns de un acut sentiment al înțelegerii pe care nu-l mai trăise niciodată înainte și a recunoscut că pierderea averii materiale poate conduce la sursa unor bogății și mai mari, constând în forțele spirituale ale individului.

Cu această descoperire, dl Choate a început să-și însușească, una câte una, cele Douăsprezece Bogății ale vieții, începând cu prima, prin dezvoltarea unei *atitudini mintale pozitive*.

Pe măsură ce timpul trecea, a încetat să se mai gândească la valoarea asigurării de viață pe care ar fi putut s-o vândă și a început să caute oportunități de a se afla în serviciul celor ce erau împovărați de probleme pe care nu le puteau rezolva.

Prima oportunitate i s-a ivit atunci când în deșerturile din California a descoperit un tânăr ce eșuase într-o acțiune riscantă de exploatare minieră și aproape că era muritor de foame. L-a luat pe tânăr în casa lui, l-a hrănit, l-a încurajat și l-a adăpostit până când i-a găsit o slujbă.

Aflându-se în rolul bunului samaritean, dl Choate nu s-a gândit la câștigul financiar, pentru că era evident

că un băiat lovit de sărăcie și dărâmat spiritual nu va putea niciodată să achiziționeze o asigurare de viață.

Apoi au început să apară și alte ocazii de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși, și asta cu atâta repeziciune, încât părea că dl Choate este un magnet care-i atrăgea doar pe aceia care aveau probleme greu de rezolvat.

Dar aparența era înșelătoare, deoarece el trecea doar printr-o perioadă de testare în care își putea demonstra sinceritatea propriului obiectiv de a-i ajuta pe alții. O perioadă, să nu uităm, pe care oricine aplică acest principiu *de a face un efort în plus* trebuie să o traverseze într-un fel sau altul.

Apoi scena s-a schimbat, iar afacerile dlui Edward Choate au luat o turnură la care, probabil, nu se așteptase. Vânzările sale de asigurări de viață au început să crească din ce în ce mai mult, până când au ajuns la cele mai înalte cote atinse vreodată. Iar miracolul miracolelor este acela că una dintre cele mai scumpe polițe pe care a reușit să le vândă îl avea ca beneficiar pe patronul tânărului din deșert cu care se împrietenise. Vânzarea s-a realizat fără nici o solicitare din partea dlui Choate.

În aceeași manieră, i s-a ivit ocazia și a altor vânzări, până când a ajuns să vândă fără mare efort mai multe polițe decât vânduse înainte depunând eforturi susținute.

Mai mult decât atât, a intrat în sfera vânzărilor de polițe de viață pe sume mari. A început să fie solicitat drept consilier privind asigurările de viață de oameni cu responsabilități ridicate și cu afaceri financiare dezvoltate.

Afacerea sa a crescut până când și-a atins obiectivul, atât de mult râvnit de cei din domeniul asigurărilor de viață — Membru pe Viață al Mesei Rotunde a Milionarilor în dolari. O astfel de distincție este acordată doar celor care vând polițe de asigurare de minim un milion de dolari pe an, trei ani la rând.

Astfel, în căutarea bogățiilor spirituale, Edward Choate a găsit de asemenea și averea materială; a găsit o avere mult mai mare decât ar fi anticipat vreodată. Pe scurt, la șase ani după ce a început să joace rolul bunului samaritean, dl Choate a vândut polițe de asigurări de peste două milioane de dolari doar în primele patru luni ale anului.

Povestea realizărilor sale a început să se răspândească în întreaga țară. A primit invitații de a vorbi la convenții pe tema asigurărilor de viață, în fața altor vânzători de polițe de asigurare care voiau să știe cum a reușit să se ridice la o astfel de poziție de invidiat în această profesie.

Le-a spus! Și contrar practicii obișnuite a celor ce au obținut mari succese, el și-a dezvăluit smerenia inimii, ce-i fusese călăuză, admițând sincer că realizările sale sunt rezultatul aplicării filozofiei altora.

Omul de rând care atinge succesul are tendința să lase impresia că reușita sa se datorează propriei deșteptăciuni și înțelepciuni, foarte rar creditându-i pe binefăcătorii săi.

Ce păcat că pe lume nu există mai mulți oameni ca Edward Choate!

Pentru că este un lucru evident pentru toți aceia care gândesc cu adevărat că nici unul dintre oamenii care au obținut un succes de durată nu ar fi reușit fără cooperarea prietenească a celorlalți; și nimeni nu a avut un succes de durată fără să-i ajute pe ceilalți.

Edward Choate are atâtea bogății materiale câte îi sunt necesare. Dar este mult mai bogat în valori spirituale, deoarece a descoperit, și-a însușit și a folosit inteligent toate cele Douăsprezece Bogății ale vieții, dintre care banii reprezintă ultima și cea mai puțin importantă Bogăție.

6
Mintea Călăuzitoare

Definiție: *O alianță a două sau mai multe minți, îmbinate într-o armonie perfectă,* ce cooperează pentru atingerea unui scop definit.

Notați cu grijă definiția acestui principiu, pentru că înțelegerea sa reprezintă cheia obținerii unei mari puteri personale.

Principiul Minții Călăuzitoare stă la baza tuturor marilor realizări, este piatra de temelie a întregului progres omenesc, fie el individual sau colectiv.

Cheia puterii sale poate fi găsită în cuvântul „armonie!"

Fără acest element, efortul colectiv poate să instituie cooperarea, dar nu și puterea pe care o furnizează armonia rezultată prin coordonarea efortului.

Cele mai importante idei legate de principiul Minții Călăuzitoare sunt:

Premisa 1:

Principiul Minții Călăuzitoare este mediul în care o persoană poate să beneficieze de avantajele *experienței, pregătirii, educației, cunoașterii specializate și abilită-*

ții native ale celorlalți, ca și cum mintea acestora ar fi fost a sa.

Premisa 2:

O alianță a două sau mai multe minți, în spiritul unei armonii perfecte, pentru atingerea unui scop definit, stimulează fiecare minte printr-un înalt grad de inspirație și poate să dea naștere sentimentului cunoscut drept Credință! (O oarecare idee despre această stimulare și puterea ei o regăsim în relațiile de prietenie strânsă și în relația de iubire.)

Premisa 3:

Fiecare creier omenesc funcționează atât ca o stație de transmisie, cât și ca una de recepție pentru exprimarea vibrațiilor gândului, iar efectul stimulator al principiului Minții Călăuzitoare activează acțiunea de a gândi prin fenomenul denumit telepatie, care acționează prin cele șase simțuri.

În această manieră sunt transpuse în realitate multe alianțe de afaceri și profesionale și s-a întâmplat destul de rar ca o persoană să obțină o poziție superioară sau să dețină pe termen lung puterea fără sprijinul principiului Minții Călăuzitoare; prin intermediul acestuia și-a asigurat ajutorul altor minți.

Fără să mai luăm în calcul alte aspecte, acest fapt reprezintă o dovadă suficientă a profunzimii și importanței principiului Minții Călăuzitoare, aspecte ce pot fi observate de orice individ, fără să fie necesar ca acesta să-și solicite prea mult capacitatea de observație și de a avea încredere.

Premisa 4:

Atunci când principiul Minții Călăuzitoare este aplicat în mod eficient, are ca efect conectarea persoanei respective la secțiunile subconștiente ale minților aliați-

lor săi — fapt ce poate să explice multe dintre rezultatele aparent miraculoase ale Minții Călăuzitoare.

Premisa 5:

Cele mai importante relații interumane în legătură cu care o persoană poate să aplice în mod benefic acest principiu sunt următoarele:

a) în căsnicie

b) în religie

c) în profesia, cariera sau vocația sa.

Principiul Minții Călăuzitoare a făcut posibil ca Thomas A. Edison să devină un mare inventator în ciuda lipsei sale de educație și a cunoștințelor de specialitate ce îi erau necesare pentru munca sa — o împrejurare care oferă speranță tuturor celor care cred în mod eronat că sunt dezavantajați serios de absența unei educații formale.

Cu ajutorul principiului Minții Călăuzitoare, cineva poate înțelege istoria și structura planetei pe care locuim având acces la cunoștințele geologilor calificați.

Folosind cunoștințele și experiența chimiștilor, cineva poate să utilizeze practic această știință, fără să aibă o pregătire în domeniu.

Cu ajutorul oamenilor de știință, al tehnicienilor, al fizicienilor și al specialiștilor în mecanica aplicată, cineva poate să devină un inventator de succes fără să aibă o pregătire specială în aceste domenii.

Există două tipuri generale de alianțe create de Mintea Călăuzitoare, și anume:

1. Alianța bazată doar pe motive sociale sau personale, cu rudele, îndrumătorii religioși sau prietenii, fără vreun obiectiv sau câștig material. *Cel mai important tip de alianță este acela dintre soți.*
2. Alianțele din motive de afaceri, profesionale și de câștig bănesc, între indivizi care au o motivație personală în legătură cu obiectul alianței.

Să trecem acum în revistă unele dintre cele mai importante exemple de putere obținută prin utilizarea Minții Călăuzitoare.

Mai întâi, ar trebui să analizăm forma de conducere a Statelor Unite, așa cum a fost ea înscrisă inițial în Constituția Statelor Unite, deoarece este o formă de putere ce-l afectează în mod esențial pe fiecare cetățean al acestei țări și, într-o mare măsură, întreaga lume.

Această țară este faimoasă pentru trei motive clare:

1. Este cea mai bogată țară a lumii.
2. Este cea mai puternică națiune a lumii.
3. Dă cetățenilor ei mult mai multă libertate comparativ cu oricare altă națiune.

Bogăție, libertate și putere! Ce combinație impresionantă!

Nu este dificil să determinăm sursa acestor avantaje — ele își au originea în Constituția țării și în sistemul american de liberă inițiativă, acestea fiind atât de armonios coordonate, încât le-au dat oamenilor o putere spirituală și economică nemaiîntâlnite vreodată.

Forma de guvernământ americană este o alianță surprinzătoare a Minții Călăuzitoare, construită din relațiile armonioase ale tuturor oamenilor acestei națiuni, ce funcționează în 50 de grupuri separate, cunoscute drept state.

Nucleul Minții Călăuzitoare americane este ușor de înțeles dacă împărțim forma noastră de guvernământ în părțile ei componente și le examinăm, fiecare dintre ele fiind aflată sub controlul direct al majorității oamenilor.

Aceste părți sunt:

1. Ramura executivă a guvernului (deținută de Președinte)
2. Ramura judecătorească (deținută de Curtea Supremă)
3. Ramura legislativă (deținută de cele două Camere ale Congresului).

Constituția americană a fost atât de înțelept elaborată, încât puterea din spatele celor trei ramuri ale puterii este deținută de popor. Este o putere de care oamenii nu pot fi lipsiți, *exceptând cazul în care aceștia neglijează s-o folosească*!

Puterea politică este exprimată prin guvern.

Puterea economică este deținută și exprimată prin sistemul liberei inițiative.

Iar suma celor două puteri este totdeauna direct proporțională cu gradul de armonie cu care acestea sunt coordonate!

Puterea astfel obținută aparține *tuturor oamenilor*!

Această putere le-a asigurat oamenilor cel mai înalt standard de viață posibil și a făcut ca națiunea americană să fie cu adevărat cea mai bogată și mai liberă dintre cele mai puternice țări ale lumii.

Denumim această putere „Stilul american de viață!"

Acest stil de viață, coroborat cu dorința de a-l menține la standarde înalte a dus la consolidarea forțelor noastre, atât economice, cât și spirituale, într-o luptă care amenința distrugerea civilizației, dar și a modului american de viață.

Este posibil ca viitorul omenirii să fi fost determinat de aplicarea principiului Minții Călăuzitoare americane, deoarece este evident că acesta a reprezentat balanța puterii care a întors soarta războiului în favoarea libertății oamenilor.

O altă ilustrare a aplicării principiului Minții Călăuzitoare în domeniul industrial o reprezintă marile sisteme americane de transport și telecomunicații. Oamenii care coordonează funcționarea căilor ferate și aeriene, ca și a sistemelor de telefonie și telegrafie au reușit să presteze pentru populație servicii de cea mai înaltă calitate, neegalată de nici o altă țară. Eficiența acestora și puterea derivată este rezultatul integral al aplicării principiului Minții Călăuzitoare în coordonarea armonioasă a eforturilor.

Un alt exemplu de putere rezultată din aplicarea acestui principiu îl regăsim în urma observării relației dintre forțele militare — forțele armate, navale și aeriene. Și aici, ca și în celelalte domenii, cheia puterii noastre a fost *coordonarea armonioasă a eforturilor.*

O echipă de fotbal este un exemplu excelent de putere obținută prin armonizarea eforturilor.

Marele sistem american de lanțuri de magazine este încă un exemplu al puterii economice obținute prin aplicarea principiului Minții Călăuzitoare.

Succesul oricărei întreprinderi rentabile se datorează aplicării acestui principiu. Sistemul american de liberă inițiativă este în întregime o ilustrare clară a puterii economice rezultate din coordonarea armonioasă a eforturilor.

Principiul Minții Călăuzitoare nu este proprietatea exclusivă a celor bogați și puternici, ci reprezintă mijlocul de importanță majoră prin care oamenii pot atinge rezultatele dorite.

Până și cel mai sărac om poate să beneficieze de acest principiu prin formarea unei alianțe armonioase cu o altă persoană, aleasă de el. Cea mai profundă și poate cea mai avantajoasă aplicare a acestui principiu, la care poate apela oricine, este alianța Minții Călăuzitoare în căsnicie, cu condiția ca motivul din spatele acestei uniuni să fie Iubirea!

Acest tip de alianță nu coordonează doar mintea celor doi soți, ci combină totodată calitățile spirituale ale sufletelor lor.

Beneficiile unei astfel de alianțe nu înseamnă doar bucurie și fericire pentru soți; prin ea, și copiii acestora sunt binecuvântați cu un caracter puternic și dispun de bazele necesare unei vieți de succes.

Aveți acum o interpretare accesibilă a celei mai mari surse a puterii personale cunoscute oamenilor — Mintea Călăuzitoare. Vă revine responsabilitatea de a o utiliza corect.

Folosiți-o corect și veți fi binecuvântați cu privilegiul ocupării unei poziții importante în lume; această poziție poate fi determinată atât la nivel geografic, cât și la cel al relațiilor interumane, care vor fi cordiale și cooperante.

Nu vă temeți să țintiți sus, atunci când vă stabiliți obiectivul.

Amintiți-vă că trăiți într-o țară a oportunităților, în care nu există limite cu privire la calitatea, cantitatea sau natura bogățiilor ce pot fi acumulate prin bunăvoința de a da în schimb o valoare adecvată.

Înainte de a vă fixa scopul în viață, memorați următoarele versuri și lăsați inima să învețe povața lor:

„Am cerut de la viață o centimă
Și asta e tot ce mi-a dat,
Oricât am cerșit în fapt de seară,
Când prea puținul mi l-am calculat.

Căci Viața este un patron corect,
Ce-i ceri, asta îți va da.
Dar odată ce salariu-ți stabilești,
Ești obligat să-ți faci treaba.

Eu am muncit pentru nimic
Ca să aflu apoi cu mirare
Că, oricât aș fi cerut,
Viața ar fi fost *gata să-mi dea*."

Oamenii de succes nu negociază cu viața pentru sărăcie!

Ei știu că există o putere prin care viața poate să-i răsplătească așa cum își doresc. Știu că această putere este la îndemâna tuturor celor care intră în posesia Secretului Bogățiilor. Cunosc natura acestei puteri și nelimitarea ei. O denumesc printr-un cuvânt; cel mai măreț cuvânt dintr-o limbă!

Acest cuvânt le este cunoscut tuturor oamenilor, dar secretele puterii lui sunt înțelese doar de câțiva.

7

Analiza principiului Minții Călăuzitoare

Primind de la Andrew Carnegie sarcina să mă ocup de filozofia realizării individuale, i-am cerut să descrie principiul Minții Călăuzitoare, astfel încât acesta să poată fi însușit și utilizat de toți aceia care doresc să-și realizeze Scopul Major Definit.

„Dle Carnegie", i-am cerut eu, „vreți să definiți principiul Minții Călăuzitoare, astfel încât să poată fi aplicat prin eforturile individuale ale femeilor și bărbaților ce-și caută locul în faimosul stil american de viață? V-aș ruga să descrieți modalitățile prin care un om cu abilități medii poate să aplice acest principiu prin încercările lui zilnice de a-și valorifica oportunitățile în propria-i țară."

Iată răspunsul dlui Carnegie:

„Privilegiile aflate la îndemâna poporului american se bazează pe o sursă de mare putere. Dar privilegiile nu răsar ca ciupercile, din nimic, ci este necesar să fie create și întreținute prin aplicarea acestei puteri.

Fondatorii actualei forme de guvernare americană, prin prevederea și înțelepciunea lor, au creat fundația pentru toate formele de drepturi, libertate și bogății. Dar aceștia au pus doar bazele. Responsabilitatea adop-

tării și folosirii acesteia trebuie să fie asumată de oricine solicită o parte din această libertate și avere.

Voi descrie câteva dintre utilizările individuale ale principiului Minții Călăuzitoare, așa cum ar putea fi ele aplicate în dezvoltarea unor relații interumane ce pot contribui la atingerea Scopului Major Definit al unei persoane.

Mai întâi, vreau să subliniez faptul că un Scop Major Definit poate fi atins doar prin parcurgerea unei serii de pași; că fiecare gând al cuiva, fiecare negociere în care se angajează cu cei din jur, fiecare plan pe care și-l creează, fiecare greșeală pe care o face are consecințe vitale asupra capacității sale de a-și atinge obiectivul propus.

Simpla alegere a unui Scop Major Definit, chiar dacă acesta a fost transpus într-un limbaj clar și bine fixat în memorie, nu îi va asigura realizarea.

Obiectivul principal al unei persoane trebuie să aibă la bază și să fie sprijinit pe parcurs de un efort continuu; *cea mai importantă parte a acestuia o reprezintă tipul de relații interumane pe care le întreține cu cei din jur.*

Având bine fixat în minte acest adevăr, nimănui nu-i va fi dificil să înțeleagă cât este de necesar să fie atent în alegerea asociaților săi, în special a acelora cu care menține un contact personal apropiat prin natura profesiei sale.

Iată aici câteva contexte ale relațiilor interumane pe care oamenii care au un Scop Major Definit trebuie să le cultive, să le organizeze și să le folosească în procesul de atingere a țelului ales:

Profesia

Cu excepția relației de cuplu dintr-o căsnicie (care este cea mai importantă dintre toate relațiile Minții Călăuzitoare), nici o altă formă de relație nu este la fel

de importantă ca aceea existentă între un om și cei cu care lucrează.

Fiecare om are tendința de a accepta particularitățile, credințele, atitudinea mintală, punctul de vedere politic sau economic, ca și multe alte trăsături liber exprimate de cei cu care intră în contact în munca sa zilnică.

Cea mai mare tragedie a acestei tendințe constă în faptul că nu totdeauna cea mai deschisă persoană dintre colegii de muncă este și cea mai profundă în gândire; însă destul de des este cea care manifestă nemulțumire, căreia îi face plăcere să-și afișeze public insatisfacția.

De asemenea, omul cu firea cea mai deschisă este de multe ori cel care nu are un Scop Major Definit propriu. Astfel, își dedică o mare parte din timp defăimându-i pe cei care au un scop.

Oamenii cu un caracter puternic, care știu exact ce-și doresc, au de obicei înțelepciunea să-și păstreze pentru ei opiniile și rareori își irosesc timpul încercând să-i descurajeze pe ceilalți. Sunt atât de implicați în urmărirea propriului scop, încât nu-și pierd timpul cu cineva sau cu ceva care nu le aduce, într-un fel sau altul, un avantaj.

Realizând faptul că oricine poate găsi, în aproape orice grup de parteneri, anumite persoane a căror influență și cooperare pot să-i fie folositoare, omul cu discernământ, care are un Scop Major Definit pe care dorește să-l atingă, își va demonstra înțelepciunea prin legarea de amiciții cu aceia care pot și vor să se implice într-o relație de ajutor reciproc. Pe ceilalți îi va evita cu diplomație.

Firește, el va încerca să lege cele mai apropiate alianțe cu cei la care recunoaște existența unor trăsături de caracter, personalitate și cunoștințe care ar putea să-i fie folositoare; și de asemeni nu îi va scăpa din vedere pe aceia care îi sunt superiori, fixându-și atenția asupra zi-

lei când nu le va fi doar egal, ci chiar îi va depăși, amintindu-și cuvintele lui Abraham Lincoln: «Voi studia și mă voi pregăti, iar într-o zi va veni și rândul meu.»

Omul cu un Scop Major Definit constructiv nu își va invidia niciodată superiorii, dar le va studia metodele și va afla cum să dobândească cunoștințele lor. Puteți accepta ca pe o profeție faptul că cel care își petrece timpul căutând greșelile superiorilor nu va reuși niciodată să devină el însuși un lider de succes.

Cei mai buni soldați sunt cei care acceptă și duc la îndeplinire ordinele superiorilor în rang. Cei care nu pot sau nu vor să facă acest lucru nu vor deveni niciodată lideri de succes în operațiunile militare. Aceeași regulă se aplică și celor din alte domenii. Dacă nu reușesc să rivalizeze cu superiorii lor într-un spirit de armonie, nu vor beneficia din belșug de parteneriatul cu acel om.

În organizația mea, nu mai puțin de o sută de oameni au reușit să urce în ierarhie și au ajuns astfel mai bogați chiar decât aveau nevoie. Ei nu au fost promovați în virtutea unor atitudini negative sau a deprinderii de a găsi nod în papură celor care ocupau o poziție imediat superioară sau inferioară, ci datorită relaționării și utilizării practice a experienței celor cu care au venit în contact.

Omul care are un Scop Major Definit va cântări grijuliu fiecare persoană cu care intră în contact în munca sa zilnică, privind-o ca pe o potențială sursă de informații utile sau de influență, pe care să le împrumute și să le folosească pentru promovarea sa.

Dacă un om va privi cu atenție în jur, va descoperi că locul său de muncă zilnic este, practic, o sală de clasă în care poate să obțină cea mai importantă dintre toate formele de educație — cea care vine din observație și experiență.

«Cum se poate trage un maxim de profit din această formă de educație?» ne-am putea întreba.

Răspunsul poate fi găsit studiind cele nouă motive principale care stau la baza acțiunilor voluntare ale oamenilor. Oamenii își împrumută experiența, cunoștințele și cooperează cu alți oameni, deoarece le-a fost furnizat un motiv suficient pentru ca ei să-și dorească acel lucru. Dacă întreții cu colegii de serviciu legături de prietenie, ești cooperant și ai o atitudine mintală potrivită, ai șanse mai mari să înveți de la ei decât dacă ești pus pe harță, ești iritabil, nepoliticos sau neatent la micile gesturi de curtoazie practicate între oamenii cu un anumit grad de cultură.

Un vechi proverb spune că «mai multe muște se prind cu miere, decât cu oțet»; cel care își dorește să învețe de la acei colegi de serviciu care sunt mai informați decât el și a căror cooperare o caută ar face bine să și-l amintească.

Educația

Educația unei persoane nu e niciodată desăvârșită.

Omul cu un Scop Major Definit de o mare importanță trebuie să rămână elev pentru totdeauna și să învețe din orice sursă posibilă, mai ales din acelea din care poate să obțină cunoștințe specializate și experiență privind scopul său.

Accesul la bibliotecile publice este gratuit. Acestea oferă o mulțime de informații, organizate pe diverse teme. Conțin toate cunoștințele oamenilor pe fiecare subiect, în toate limbile pământului. O persoană de succes cu un Scop Major Definit va considera drept problema și responsabilitatea sa citirea cărților de profil, acumulând astfel cunoștințe importante, provenite din experiența unor persoane care au trăit înaintea sa. Se spune

că un om nu se poate considera nici măcar la nivelul unui copil de grădiniță în abordarea unei teme până ce nu beneficiază, în limite rezonabile, de toate cunoștințele acumulate pe acel subiect, care au fost păstrate pentru el prin intermediul experienței altor persoane.

Un program de lectură ar trebui planificat cu aceeași grijă cu care o persoană își planifică regimul alimentar, deoarece și lectura este o hrană, fără de care nu poate să crească mintal.

Persoana care își petrece timpul liber citind ziare amuzante și reviste de sex nu se îndreaptă spre nici o mare realizare.

La fel putem spune despre cei care nu includ în programul lor zilnic anumite forme de lectură care să le furnizeze informațiile pe care să le poată utiliza în atingerea obiectivului lor major. Citirea la întâmplare poate să fie plăcută, dar este destul de rar folositoare în profesie.

Totuși, lectura nu este singura sursă de educație. Printr-o alegere atentă a partenerilor de zi cu zi la serviciu, ne putem asocia cu persoane de la care putem obține o educație liberală chiar și printr-o conversație obișnuită.

Cluburile de afaceri și profesionale îi oferă fiecărei persoane oportunitatea de a forma alianțe care să-i aducă beneficii importante în ce privește propria-i educație, cu condiția să-și aleagă cluburile și partenerii din cadrul acelor cluburi având un obiectiv bine definit în minte. Prin acest mod de asociere, mulți oameni și-au făcut relații atât de afaceri, cât și sociale de mare valoare pentru atingerea scopului lor major.

Nimeni nu poate atinge succesul în viață în lipsa deprinderii de a lega prietenii. Cuvântul «contact», așa cum este el folosit în mod obișnuit cu referire la cunoștințele personale, este foarte important. Dacă o persoană își face o practică zilnică din extinderea listei sale de «contacte» personale, va descoperi că acest obicei îi

va aduce mari satisfacții, a căror natură nu poate fi anticipată la momentul cultivării respectivelor cunoștințe; însă va veni vremea când acestea vor fi dispuse și vor fi în măsură să-l ajute, dacă a reușit să-și creeze o imagine favorabilă.

Așa cum am spus, un om cu un Scop Major Definit ar trebui să-și formeze obiceiul de a stabili «contacte» pe orice cale posibilă, având grijă să aleagă acele căi prin care este cel mai probabil să întâlnească oameni care i-ar putea fi de folos.

Biserica se numără printre cele mai dorite surse prin care cineva poate să întâlnească alți oameni și să cultive relații, deoarece această instituție aduce oamenii laolaltă în împrejurări care inspiră spiritul de camaraderie.

Orice om are nevoie de o anumită sursă prin care să se asocieze cu cei din jurul său, în împrejurări care îi vor permite să facă schimb de gânduri cu ei de dragul prieteniei și înțelegerii reciproce, excluzând orice considerații de natură financiară. Cel care se închide în propria-i carapace devine un introvertit incurabil, care se va transforma curând într-o persoană egoistă, cu o viziune limitată asupra vieții.

Politica

Pentru cetățeanul american, interesul pentru politică este atât o datorie, cât și un privilegiu, pentru că astfel poate să-și exercite dreptul de a susține, prin intermediul buletinului de vot, numirea în funcții publice a unor femei și bărbați de valoare.

Partidul politic căruia îi aparține cineva are o importanță mult mai mică decât problema exercitării privilegiului de a vota. Dacă politica este mânjită cu practici necinstite, singurii care poartă vina sunt cei care au pu-

terea de a da afară astfel de persoane necinstite, nedemne și ineficiente.

În completare la privilegiul de a vota și la datoria pe care o impune acesta, nu trebuie trecute cu vederea beneficiile care pot să fie obținute din manifestarea unui interes activ în politică, prin «contacte» și alianțe cu persoane care pot să devină folositoare în procesul de atingere a Scopului Major Definit.

În multe meserii, profesii și afaceri, influența politică devine un factor determinant și important în promovarea interesului personal. Profesioniștii și oamenii de afaceri nu ar trebui să neglijeze posibilitatea promovării propriilor interese prin alianțe politice oportune.

Individul activ, care înțelege necesitatea extinderii alianțelor prietenești în toate direcțiile posibile, alianțe pe care le poate utiliza în atingerea scopului său major în viață, va folosi pe deplin privilegiul de a vota.

Dar cel mai important motiv pentru care fiecare cetățean american ar trebui să manifeste interes față de politică, motivul pe care voi pune accent în cele ce urmează, este acela că, dacă cetățeanul corect nu își exercită dreptul de vot, politica se va fragmenta și va deveni un dușman care va distruge această națiune.

Fondatorii acestei națiuni și-au pus în joc viața și onoarea pentru ca toți oamenii să beneficieze de privilegiile libertății și liberei alegeri în încercarea de a-și atinge scopul vieții. Iar cel mai important privilegiu este acela de a ajuta, prin exercitarea dreptului de vot, la menținerea instituției guvernamentale prin care fondatorii acestei națiuni au hotărât să protejeze acele privilegii.

Tot ceea ce e valoros are un preț determinat.

Vă doriți libertate personală și individuală! Foarte bine, vă puteți proteja acest drept formând o alianță a Minții Călăuzitoare cu alți indivizi cinstiți și buni pa-

trioți, implicându-vă în alegerea unor oameni cinstiți în funcții publice. Și nu exagerez cu nimic când spun că aceasta ar putea să fie cea mai importantă alianță a Minții Călăuzitoare pe care o poate face un cetățean american.

Strămoșii dumneavoastră v-au asigurat libertatea și libera alegere prin voturile lor. Trebuie să faceți cel puțin la fel *pentru binele descendenților dumneavoastră și al generațiilor care vor urma*!

Fiecare cetățean american cinstit are suficientă influență în fața vecinilor săi și a colegilor de serviciu, încât să-i permită să convingă cel puțin alți cinci oameni să-și exercite dreptul de vot. Dacă nu-și va exercita influența, va rămâne poate un cetățean cinstit, dar nu mai poate fi numit cu adevărat un *cetățean patriot*, deoarece prețul patriotismului este reprezentat de obligația de a-l demonstra practic.

Alianțele sociale

Acesta este un domeniu fertil, aproape neîngrădit, pentru cultivarea «contactelor» de prietenie. Se află în mod special la dispoziția bărbatului căsătorit, a cărui soție înțelege arta de a lega prietenii prin activități sociale.

O astfel de soție poate să transforme casa și activitățile sale sociale într-un bun inestimabil pentru soțul ei, dacă ocupația acestuia îi cere să-și extindă lista de prieteni.

Mulți profesioniști a căror etică profesională interzice publicitatea directă sau autopromovarea pot să-și folosească în mod eficient privilegiile sociale, cu condiția să aibă soții cu înclinație spre activitățile sociale.

Un agent de succes vinde asigurări de viață care depășesc un milion de dolari pe an cu ajutorul soției lui, care este membră a câtorva Cluburi ale Femeilor de

Afaceri. Rolul soției lui este simplu. Ea le invită din când în când acasă pe colegele ei de club, împreună cu soții acestora. În acest fel, soțul leagă cunoștințe într-o atmosferă relaxată.

Se spune că soția unui avocat și-a ajutat soțul să construiască unul dintre cele mai profitabile birouri de avocatură într-un oraș din Vestul Mijlociu prin metoda simplă a activităților sociale, fiind o gazdă primitoare pentru soțiile unor oameni de afaceri prosperi. Posibilitățile în această direcție sunt nelimitate.

Unul dintre cele mai importante avantaje ale alianțelor de prietenie cu oameni aparținând unei varietăți de medii sociale constă în aceea că astfel de contacte oferă oportunitatea unor discuții «la masa rotundă», ce conduc la acumularea acelor informații de care are nevoie cineva pentru atingerea Scopului Major Definit.

Dacă o persoană are un număr suficient de mare de cunoștințe din sfere suficient de variate, acestea pot deveni o sursă valoroasă de informații pe o gamă largă de subiecte, creându-se astfel o formă de raporturi intelectuale esențială pentru dezvoltarea flexibilității și versatilității cerute de multe profesii.

Când un grup de oameni adunați laolaltă se avântă într-o discuție de tipul «masă rotundă» pe un subiect oarecare, acest tip de exprimare spontană și de schimb de idei îmbogățește mintea celor prezenți. Fiecare are nevoie să-și reîmprospăteze propriile idei și planuri cu hrană nouă pentru minte, pe care o poate obține doar prin discuții directe și sincere cu oameni ale căror experiență și educație diferă de ale sale.

Scriitorul care ajunge «în top» și rămâne în acea poziție trebuie să adauge continuu noi informații rezervei sale de cunoștințe, însușindu-și gândurile și ideile altor persoane, prin intermediul contactelor directe și prin lectură.

Orice spirit care rămâne strălucitor, vioi, receptiv și flexibil trebuie să se hrănească permanent din cămara altor minți. Dacă acest lucru este neglijat, atunci spiritul se va atrofia, asemeni unui braț care nu este folosit. Acest lucru este în concordanță cu legile naturii. Studiați planul naturii și veți descoperi că fiecare creatură vie, de la cea mai mică insectă la complicata mașinărie a ființei umane, crește și rămâne sănătoasă doar printr-o utilizare constantă.

Discuțiile de tipul «masă rotundă» nu îmbogățesc doar stocul de cunoștințe folositoare, ci dezvoltă și extind puterea spiritului. Cel care nu mai studiază, odată ce și-a încheiat educația formală, nu va deveni niciodată o persoană educată, indiferent cât de multe cunoștințe a putut acumula în anii de școală.

Viața însăși este o școală minunată, iar orice inspiră un gând reprezintă un profesor. Individul deștept știe acest lucru; mai mult, își face o rutină zilnică din contactul cu alte spirite, în scopul dezvoltării propriei minți prin intermediul schimbului de idei.

Vedem astfel că principiul Minții Călăuzitoare are o nelimitată aplicabilitate practică. Este mediul în care un individ poate să suplimenteze puterea propriei minți prin cunoștințele, experiența și atitudinea mintală ale altor spirite.

Așa cum spunea atât de bine cineva: «Dacă îți dau un dolar în schimbul unui dolar de la tine, nici unul dintre noi nu va avea mai mult decât înainte; dar dacă îți dau o idee în schimbul unei idei din ale tale, fiecare dintre noi va obține un profit de 100%.»

Nici un tip de relație umană nu este la fel de profitabil ca cel în care oamenii fac schimb de idei folositoare și, deși poate să pară surprinzător, este adevărat că putem obține idei de primă însemnătate din mintea celei mai modeste persoane.

Permiteți-mi să-mi ilustrez ideea prin intermediul poveștii unui predicator care a preluat din mintea îngrijitorului bisericii lui o idee care l-a condus la atingerea Scopului Major Definit.

Numele predicatorului era Russell Conwell, iar scopul său principal era fondarea unui colegiu, o dorință care era destul de veche. Dar avea nevoie de bani, o sumă considerabilă, de peste un milion de dolari.

Într-o zi, reverendul Russell Conwell s-a oprit să stea la taifas cu angajatul bisericii, care tundea de zor gazonul bisericii. Cum stăteau și discutau liniștiți, reverendul Conwell a remarcat în treacăt că iarba ce creștea dincolo de curtea bisericii era mult mai verde și mai bine întreținută decât gazonul lor, intenționând ca remarca sa să constituie o mustrare blândă la adresa bătrânului îngrijitor.

Cu un zâmbet larg pe față, îngrijitorul a răspuns: «Da, iarba aceea pare cu siguranță mai verde, deoarece suntem obișnuiți cu iarba din partea aceasta a gardului.»

În acel moment remarca nu a avut nimic extraordinar, deoarece nu se dorea a fi mai mult decât un alibi pentru lene, dar a plantat în mintea fertilă a lui Russell Conwell semințele unei idei — doar o sămânță simplă, minusculă a unui gând — ce au condus la soluția problemei sale majore.

Din acea remarcă modestă s-a născut ideea unei prelegeri pe care predicatorul a compus-o și a ținut-o în fața oamenilor de mai mult de patru mii de ori. A denumit-o «Hectare de diamante». Ideea centrală a prelegerii era: un om nu are nevoie să caute oportunități la distanță, deoarece le poate găsi chiar lângă el, dacă recunoaște faptul că iarba de cealaltă parte a gardului nu este mai verde decât cea din propria-i curte.

Pe parcursul vieții lui Russell Conwell, venitul din această prelegere a depășit șase milioane de dolari. A

fost publicată în volum, devenind una dintre cele mai bine vândute cărți din America mulți ani după aceea și poate fi citită și astăzi. Banii au fost utilizați pentru fondarea și întreținerea Universității Temple din Philadelphia, Pennsylvania, una dintre marile instituții de învățământ ale țării.

Din ideea aflată la baza acestei prelegeri a decurs mai mult decât fondarea unei universități. Ea a îmbogățit spiritele a milioane de oameni, influențându-i să caute oportunități în locul în care se află. Filozofia prelegerii este la fel de solidă astăzi, precum a fost atunci când s-a ivit prima dată în mintea unui om simplu.

Amintiți-vă: Fiecare creier activ este o potențială sursă de inspirație din care cineva își poate procura idei sau pur și simplu sămânța unei idei neprețuite pentru soluționarea problemelor sale personale sau pentru realizarea scopului major al vieții sale.

Uneori, ideile mărețe se nasc în minți modeste, dar, în general, apar în mintea celor care sunt aproape de semenii lor și care au stabilit și menținut în mod deliberat relația cu Mintea Călăuzitoare.

Cea mai profitabilă idee a carierei mele a apărut într-o după-amiază, când mergeam împreună cu Charlie Schwab pe terenul de golf. Când am terminat loviturile pentru cea de-a treisprezecea gaură, Charlie și-a ridicat privirea cu un zâmbet timid pe față și a spus: «Sunt cu trei lovituri înaintea dumneavoastră la această gaură, șefu'; dar am o idee care vă va permite să aveți mai mult timp liber pentru a juca golf.»

Curiozitatea m-a împins să aflu mai multe despre natura acestei idei. Acesta mi-a dezvăluit-o, într-o propoziție concisă, ale cărei cuvinte aveau să valoreze, fiecare, aproximativ un milion de dolari. «Uniți-vă toate oțelăriile», a spus el, «într-o mare corporație și vindeți-o bancherilor de pe Wall Street.»

Pe parcursul jocului nu am mai spus nimic referitor la această problemă, dar în acea seară am început să întorc sugestia pe toate fețele și să mă gândesc serios la ea. Înainte de a merge la culcare în acea noapte, am transformat sămânța ideii lui Charlie într-un Scop Major Definit. Următoarea săptămână l-am trimis pe Charlie Schwab la New York să țină un discurs în fața unui grup de bancheri de pe Wall Street, din care făcea parte și J. Pierpont Morgan.

Ideea și substanța acestei discuții constau într-un plan de organizare a corporației United States Steel, sub care mi-am reunit toate oțelăriile și m-am retras din afaceri, dispunând de mai mulți bani decât ar avea nevoie orice om de pe Pământ.

Permiteți-mi să subliniez un lucru: poate că ideea lui Charlie Schwab nu s-ar fi născut și nu aș fi beneficiat niciodată de avantajul ei dacă nu mi-aș fi încurajat permanent partenerii să caute idei noi. Am furnizat această încurajare printr-o alianță apropiată și permanentă cu Mintea Călăuzitoare a membrilor organizației mele, din care făcea parte și Charlie Schwab.

Stabilirea de contacte, permiteți-mi să repet, este un lucru foarte important!

Și el devine mult mai important dacă adăugăm cuvântul «armonios»! Prin relații armonioase cu spiritele altor persoane fiecare poate să-și utilizeze pe deplin capacitatea de a crea idei. Cel ce neglijează acest lucru se condamnă pentru totdeauna la sărăcie și lipsuri.

Nimeni nu este destul de deștept pentru a-și proiecta influența foarte departe în lume fără cooperarea prietenească a celor din jurul său. Analizați și aplicați această idee în toate modurile posibile, deoarece este suficientă pentru a vă deschide poarta către succes la cele mai înalte niveluri ale realizării personale.

Prea mulți oameni caută succesul la distanță, departe de locul în care se află; și prea adesea caută succesul prin planuri complicate, bazate pe credința că norocul sau «miracolele» îi vor favoriza.

Precum a spus atât de bine Russel Conwell în prelegerea sa, unii oameni par să creadă că iarba din curtea vecinului este mai verde și renunță la «hectare de diamante», care li se înfățișează sub forma unor idei și oportunități care le stau la dispoziție prin mintea partenerilor lor de zi cu zi.

Mi-am găsit «hectarele de diamante» chiar acolo unde mă aflam, în timp ce priveam strălucirea incandescentă a cuptorului încins de oțel. Îmi amintesc bine prima zi când am început să-mi inoculez ideea de a deveni lider în marea industrie a oțelului, în loc să rămân un om bun la toate pe «hectarele de diamante» ale altor persoane.

La început, gândul nu era prea bine definit. Era mai mult o dorință decât un scop definit. Dar am început să-mi fixez această idee în minte, încurajând-o să preia controlul asupra mea, până în ziua în care a început să mă conducă ea pe mine, în loc să fiu eu cel care o conduce.

În acea zi am început să lucrez cu ardoare «hectarele mele de diamante» și am fost surprins să aflu cât de rapid poate un Scop Major Definit să-și găsească drum spre a fi transpus în practică.

Cel mai important lucru este ca fiecare să știe ce-și dorește.

Pe locul doi ca importanță este să începi să sapi în căutarea diamantelor chiar acolo unde te afli, folosind orice unelte ai la îndemână, chiar dacă sunt doar la nivel mintal. Direct proporțional cu folosirea corectă a instrumentelor care-i sunt la îndemână, fiecare va

primi alte unelte mai bune, atunci când va fi pregătit să le utilizeze.

Persoana care înțelege principiul Minții Călăuzitoare și îl utilizează va găsi uneltele necesare mult mai rapid decât cei care nu știu nimic despre el.

Fiecare minte are nevoie să stabilească o legătură de prietenie cu alte spirite, pentru a-și alimenta nevoia de expansiune și de creștere. O persoană cu discernământ, care are un Scop Major Definit în viață, alege cu cea mai mare grijă tipurile de spirit cu care să se familiarizeze cel mai mult, deoarece înțelege că va prelua o parte determinată a personalității fiecărei persoane cu care el se asociază.

Nu aș acorda o valoare prea mare celui care nu caută compania oamenilor care știu mai mult decât el. Un om se ridică la nivelul superiorilor săi sau coboară la nivelul inferiorilor săi, în funcție de clasa pe care o copiază prin alegerea partenerilor.

În cele din urmă, mai este un lucru pe care ar trebui să îl recunoască și să-l respecte cei care muncesc pentru un salariu sau o compensație fixă. Acest lucru constă în faptul că slujba lor este și ar trebui să fie o școală pentru o poziție superioară în viață, pentru care sunt răsplătiți în două moduri; mai întâi, prin salariul primit direct și în al doilea rând, prin experiența pe care o capătă la locul de muncă. Și devine un adevăr faptul că cea mai mare răsplată a unui om constă nu în plicul cu salariul, *ci în experiența câștigată la locul său de muncă*!

Valoarea acestei plăți suplimentare pe care o poate obține un individ în baza experienței acumulate derivă în mare măsură din atitudinea mintală cu care stabilește relații cu partenerii săi, atât superiori, cât și inferiori. Dacă atitudinea sa este pozitivă și cooperantă, iar el adoptă deprinderea *de a face un efort în plus*, progresul său va fi sigur și rapid.

Vedem astfel că cel care merge înainte nu numai că pune în practică principiul Minții Călăuzitoare, dar va aplica și principiul *de a face un efort în plus,* ca și pe acela al *definirii scopului;* cele trei principii sunt inseparabil asociate cu oamenii de succes din toate straturile sociale.

Căsătoria

Căsătoria este de departe cea mai importantă alianță pe care o încheie un om de-a lungul vieții sale.

Este importantă din punct de vedere financiar, fizic, mintal și spiritual, deoarece este o relație care acționează în toate aceste planuri.

Casa este locul în care ar trebui să înceapă cele mai multe alianțe ale Minții Călăuzitoare, iar cel care-și alege în mod înțelept partenerul de viață, dacă își cunoaște interesele materiale, va face din soția sa primul membru al grupului său de alianțe ale Minții Călăuzitoare.

Alianțele din căminul conjugal nu-i vor include doar pe soți, ci și pe alți membri ai familiei, dacă locuiesc în aceeași gospodărie, cum ar fi copiii.

Principiul Minții Călăuzitoare pune în acțiune forțele spirituale ale celor care se aliază în vederea unui scop definit, iar puterea spirituală, deși poate părea imperceptibilă, este totuși cea mai mare putere.

Bărbatul căsătorit care se află în relații bune cu soția sa — relații bazate pe *armonie totală, înțelegere, simpatie și unitatea scopului* de care este interesat fiecare dintre ei — își găsește în această relație un bun inestimabil, care poate să-l ridice pe culmi înalte ale realizării personale.

Lipsa de armonie dintre un bărbat și soția sa este de neiertat, indiferent care ar fi motivul. Este de neiertat pentru că îi distruge șansele de atingere a succesului, chiar dacă deține toate calitățile necesare.

Doar pentru soții

Pot să ofer o sugestie în beneficiul soțiilor?

Dacă s-ar ține cont de această sugestie și ar fi urmată, ea ar putea însemna diferența dintre o viață de sărăcie și mizerie și una de opulență și belșug.

Soția are mai multă influență asupra soțului ei decât oricare altă persoană. Este adevărat, are această influență superioară dacă s-a dedicat relației cu soțul ei. El a ales-o să-i fie soție, preferând-o altor femei pe care le cunoscuse, ceea ce înseamnă că ea are iubirea și încrederea lui.

Iubirea este în fruntea listei cu cele nouă motive de bază care inspiră acțiunile voluntare ale oamenilor. Prin emoția dragostei, soția poate să-și trimită soțul la locul său de muncă animat de o stare de spirit în care eșecul pur și simplu nu există. Dar amintiți-vă că «cicăleala», gelozia, căutarea defectelor și indiferența nu hrănesc emoția dragostei. O ucid.

Dacă o soție este înțeleaptă, va reuși să petreacă cu soțul ei o oră a Minții Călăuzitoare în fiecare zi, în timpul căreia ei își vor expune interesele reciproce și le vor discuta în detaliu, într-un spirit de iubire și înțelegere. Perioadele cele mai potrivite pentru aceste discuții sunt cele de după masa de dimineață sau cele de dinainte de culcare.

Fiecare oră de luare a mesei ar trebui să fie o perioadă de interacțiune prietenească între soție și soț. Nu ar trebui convertite în perioade de interogatoriu și căutarea cusururilor, ci ar trebui să fie mai degrabă o perioadă de adorație familială, într-un spirit vesel și purtând discuții pe marginea unor subiecte plăcute, legate de interesele reciproce ale celor doi soți.

În timpul orelor de luare a mesei sunt distruse mai multe relații familiale decât în orice altă perioadă a zi-

lei, deoarece acesta este locul în care multe familii aleg să își rezolve diferențele de opinii sau să își disciplineze copiii.

Se spune că stomacul unui om este drumul spre inima sa. În consecință, ora de masă reprezintă o oportunitate extraordinară pentru ca soția să ajungă la inima soțului ei și să sădească acolo orice idee vrea. Dar abordarea trebuie să se bazeze pe dragoste și afecțiune, nu pe obiceiuri negative, de disciplină și reproș.

Soția poate să-și convingă soțul să facă multe lucruri!

Soția ar trebui să arate un interes crescut cu privire la profesia soțului ei. Ar trebui să se familiarizeze cu toate lucrurile adiacente profesiei lui și să nu neglijeze niciodată oportunitatea de a-și exprima interesul față de tot ceea ce înseamnă sursa din care el câștigă banii necesari traiului zilnic. Și, mai mult decât orice, nu ar trebui să fie una dintre acele soții care le spun partenerilor, direct sau indirect: «Tu câștigă bani, căci eu o să-i cheltuiesc, dar nu mă stresa cu detalii legate de modul în care îi obții, pentru că nu mă interesează.»

Dacă o soție are această atitudine, va veni vremea la care soțul ei nu va mai fi interesat de cât de mulți bani aduce acasă, iar apoi, vremea la care nu va mai aduce nimic din ceea ce câștigă!

Cred că soțiile înțelepte înțeleg exact despre ce vorbesc.

Atunci când se căsătorește, o femeie devine acționar majoritar al companiei numită căsnicie. Dacă legătura cu soțul ei se bazează pe aplicarea corectă a principiului Minții Călăuzitoare, ea va continua, pe parcursul căsniciei, să voteze în baza acelui pachet de acțiuni, după bunul ei plac.

Soția înțeleaptă va conduce afacerile companiei prin planificarea atentă a bugetului, având grijă să nu cheltuie mai mult decât îi permite venitul. Multe căsnicii

s-au dus pe apa sâmbetei deoarece compania a rămas fără capital financiar. Și nu este doar o axiomă ideea că atunci când sărăcia bate la ușa din față, dragostea își ia picioarele la spinare și fuge pe ușa din dos. Dragostea, asemeni unei picturi minunate, are nevoie de farmecul unei rame potrivite și al unei lumini corespunzătoare. Are nevoie de îngrijire și hrană, asemeni trupului. Dragostea nu prosperă în condiții de indiferență, cicăleală, reproșuri și dominația uneia dintre părți.

Dragostea se dezvoltă cel mai bine în familia în care este hrănită de cei doi soți prin unitatea scopului vieții lor. Soția care-și amintește acest lucru poate să rămână pentru totdeauna persoana cu cea mai mare influență asupra soțului ei. Femeia care uită acest lucru poate să trăiască momentul în care soțul ei va începe să caute în jurul său o oportunitate «de a o schimba pe un model mai nou», ca să folosesc limbajul celor din industria autovehiculelor.

Soțul are responsabilitatea de a câștiga cele necesare unui trai decent, dar soția are menirea de a atenua șocurile și greutățile pe care acesta le va întâlni de-a lungul vieții sale profesionale — o responsabilitate de care soția se poate achita prin planificarea unei vieți de familie plăcute și prin inițierea unor activități sociale care să sprijine profesiunea soțului ei.

Soția ar trebui să înțeleagă faptul că acasă este singurul loc în care soțul ei poate să se depărteze de grijile profesionale și de afaceri și să se bucure de fericirea pe care doar dragostea, afecțiunea și înțelegerea unei soții o poate transmite. Femeia care adoptă această politică va fi la fel de deșteaptă precum marii înțelepți și mai bogată — în privințele care contează cel mai mult — decât majoritatea reginelor.

Aș vrea să le atrag atenția soțiilor ca nu cumva instinctul matern să ajungă să înlocuiască dragostea pen-

tru soți, transferându-și toată dragostea și atenția asupra copiilor. Această greșeală a distrus multe căsnicii și ar putea distruge orice familie, dacă soția nu evită eroarea atât de frecventă de a transfera către copii dragostea pe care o nutrea față de soț.

Dragostea unei femei, dacă este cea potrivită, este suficient de mare pentru a se răsfrânge atât asupra copiilor, cât și a soțului; iar o soție fericită va veghea ca dragostea ei să fie îndeajuns de generoasă atât cu soțul, cât și cu copiii, fără să defavorizeze nici una dintre părți.

Acolo unde dragostea abundă, ca bază a relației familiale în spiritul Minții Călăuzitoare, problemele financiare nu vor aduce nici o tulburare, pentru că dragostea are puterea de a trece peste toate obstacolele și de a învinge toate dificultățile.

Pot apărea probleme, cum sunt de altfel în toate familiile, dar dragostea ar trebui să fie mai presus de ele. Mențineți aprinsă făclia dragostei și toate celelalte vor urma modelul celor mai alese dorințe ale dumneavoastră.

Știu că acest sfat este valid pentru că l-am urmat în experiența mea de familie și *pot spune cu mâna pe inimă că este pe deplin responsabil pentru succesul material pe care l-am obținut.*"

(Mărturisirea sinceră a dlui Carnegie devine impresionantă, dacă luăm în considerare faptul că a acumulat o avere mai mare de cinci sute de milioane de dolari. Dl Carnegie a făcut o avere colosală, dar cei care cunosc relația sa cu soția știu că *dna Carnegie a fost cea care l-a făcut pe el*!)

Femeile din spatele scenei

Reluând tema relațiilor de familie în spiritul Minții Călăuzitoare de acolo de unde a lăsat-o Andrew Carne-

gie, pare un moment potrivit să atragem atenția asupra faptului că experiența sa nu este un caz izolat.

Regretatul Thomas A. Edison a admis cu sinceritate că dna Edison a fost sursa sa principală de inspirație. Ei țineau întâlniri zilnice ale Minții Călăuzitoare, de obicei la sfârșitul zilei de muncă a dlui Edison. Nimic nu avea voie să interfereze cu aceste întâlniri. Dna Edison avea grijă de acest lucru, deoarece înțelegea importanța interesului său pentru întreaga muncă experimentală a soțului.

Dl Edison lucra adesea până noaptea târziu, dar odată ajuns acasă, își găsea soția așteptându-l, gata să-i asculte povestirile legate de succesele și eșecurile sale din ziua respectivă. Era familiarizată cu toate experimentele desfășurate de soțul ei și se implica, plină de interes.

Avea rolul de „rezonator" pentru dl Edison, prin care acesta avea privilegiul de a-și privi munca din afară și se spune că i-a furnizat adesea veriga-lipsă pentru multe dintre problemele nerezolvate.

Dacă alianța Minții Călăuzitoare a fost considerată de mare importanță pentru un om de valoarea sa, ar trebui cu siguranță privită la fel de cei care luptă să-și găsească locul în lume.

Prinții Dragostei și Romantismului au jucat un rol important în viața tututor marilor lideri. Povestea soților Elizabeth și Robert Browning este plină de dovezi că aceste entități nevăzute, pe care le știau și le respectau, au fost în mare măsură responsabile pentru operele literare inspirate ale acestor mari poeți.

John Wanamaker, „prințul comerțului" din Philadelphia, cum era cunoscut miilor de oameni, a recunoscut meritul soției sale în reușita de a învinge sărăcia și de a obține faimă și avere. Întâlnirile lor în spiritul Minții

Călăuzitoare făceau parte din rutina zilnică, în fiecare seară, de obicei, chiar înainte de a merge la culcare.

Istoria atribuie accesul la puterea militară al lui Napoleon Bonaparte influenței pline de inspirație a primei sale soții, Josephine. Succesele militare ale lui Napoleon au început să scadă atunci când a permis ambiției sale pentru putere să-l determine să renunțe la Josephine, iar înfrângerea sa și exilarea pe insula Sf. Elena nu au fost departe de acel moment.

Nu este în van să menționăm faptul că mulți „Napoleoni" ai afacerilor de astăzi au cunoscut aceeași înfrângere din același motiv. Bărbații mențin adesea relațiile cu soțiile lor în spiritul Minții Călăuzitoare, până când dobândesc putere, faimă și avere, iar apoi „le schimbă pe modele mai noi", după cum s-a exprimat Andrew Carnegie.

Povestea lui Charles Schwab a fost diferită. Și el a obținut faimă și avere prin alianța Minții Călăuzitoare cu Andrew Carnegie, ajutat de o relație similară cu soția sa, care a fost bolnavă cea mai mare parte a căsniciei lor. El nu s-a separat de ea, ci i-a fost loial până la moarte, deoarece a considerat că loialitatea este prima cerință a unui caracter puternic.

Loialitatea

Și dacă tot discutăm despre loialitate, poate nu este deplasată sugestia că lipsa de loialitate a oamenilor în relațiile de afaceri bazate pe alianța Minții Călăuzitoare este printre cele mai frecvente cauze ale eșecului în afaceri. Atâta timp cât partenerii de afaceri mențin viu spiritul loialității reciproce, ei găsesc în general o cale de a trece peste înfrângeri și de a învinge dezavantajele.

Se spune că prima trăsătură de caracter pe care Andrew Carnegie a căutat-o la tinerii pe care i-a ridicat de la

gradul de muncitori la o poziție executivă, superior remunerată, a fost loialitatea. El spunea adesea că dacă un om nu a moștenit calitatea loialității, nu are baza corespunzătoare pentru un caracter puternic în alte domenii.

Metodele sale de testare a loialității erau ingenioase și țineau o sferă extinsă. Testările aveau loc înainte și după promovări, pentru a nu mai rămâne nici un dubiu asupra loialității cuiva. Faptul că a făcut doar câteva greșeli în judecarea loialității celor testați este un omagiu adus înțelegerii profunde a oamenilor la care ajunsese dl Carnegie.

Nu dezvăluiți scopul alianței dumneavoastră a Minții Călăuzitoare celor care nu fac parte din alianță și asigurați-vă că membrii alianței dumneavoastră fac același lucru, deoarece indolenții, cârcotașii și invidioșii stau pe tușa vieții, căutând o oportunitate să planteze semințele descurajării în mintea celor care-i întrec. Evitați această capcană, păstrându-vă planurile pentru dumneavoastră, cu excepția celor care vor fi dezvăluite de acțiunile și realizările dumneavoastră.

Nu intrați în întâlnirile Minții Călăuzitoare cu o atitudine mintală negativă. Mai mult decât atât, oamenii nu-i vor urma plini de entuziasm pe cei care au tendința de a avea dubii, de a fi indecișI sau lipsiți de credință în ceea ce privește Scopul Major Definit. Mențineți aliații Minții Călăuzitoare conectați la un grad ridicat de entuziasm rămânând și dumneavoastră la același nivel.

Nu pierdeți din vedere faptul că fiecare membru al alianței dumneavoastră în baza Minții Călăuzitoare primește o compensație adecvată, într-o formă sau alta, proporțională cu contribuția fiecăruia la succes. Amintiți-vă că nimeni nu face nimic cu entuziasm dacă nu are un avantaj de obținut. Familiarizați-vă cu cele nouă motive de bază care inspiră toate acțiunile voluntare și observați că fiecare dintre aliații Minții dumneavoastră

Călăuzitoare este motivat corespunzător să vă răsplătească cu loialitate, entuziasm și încredere totală.

Dacă ați încheiat anumite alianțe ale Minții Călăuzitoare din motive care au la bază dorința de câștig financiar, asigurați-vă că veți da mai mult decât veți primi, prin adoptarea și urmarea principiului *de a face un efort în plus*. Faceți acest lucru în mod voluntar, înainte să vi se solicite în mod expres, dacă vreți să profitați la maxim de această deprindere.

Nu introduceți concurenți în alianța dumneavoastră a Minții Călăuzitoare, urmați însă politica Clubului Rotary de a vă înconjura de oameni care nu au nici un motiv să se simtă ostili unii față de ceilalți — oameni care nu sunt în competiție directă.

Nu încercați să dominați prin forță, teamă ori constrângere grupul dumneavoastră al Minții Călăuzitoare, ci mențineți-vă la conducere printr-o diplomație ce oferă motive întemeiate pentru loialitate și cooperare. Zilele conducerii prin forță au trecut. Nu încercați să o reînviați, deoarece nu-și are locul într-o viață civilizată.

Nu ezitați să faceți toți pașii necesari pentru a crea un spirit de prietenie printre aliații dumneavoastră alături de Mintea Călăuzitoare, pentru că munca de echipă prietenoasă vă va da o putere pe care nu o puteți obține în alt mod.

Cea mai puternică alianță a Minții Călăuzitoare din istoria omenirii a fost cea realizată de Națiunile Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Liderii săi au anunțat lumii întregi că Scopul lor Major Definit s-a bazat pe hotărârea de a stabili libertatea și pe eliberarea tuturor oamenilor din întreaga lume, *atât învingători, cât și învinși*!

Acea declarație oficială a valorat cât o mie de victorii pe câmpul de luptă, deoarece a avut efectul de a stabili încrederea în mintea oamenilor care erau afectați de ur-

mările războiului. Fără încredere, nu poate să existe nici o relație a Minții Călăuzitoare, nici în câmpul operațiunilor militare, nici în altă parte.

Încrederea stă la baza tuturor relațiilor armonioase. Amintiți-vă acest lucru atunci când vă organizați alianța dumneavoastră a Minții Călăuzitoare, dacă doriți ca acea alianță să dureze și să servească eficient intereselor dumneavoastră.

V-am dezvăluit aici cum funcționează principiul celei mai mari surse a puterii personale a oamenilor — Mintea Călăuzitoare.

Prin combinarea primelor patru principii ale acestei filozofii — al deprinderii *de a face un efort în plus*, al *definirii scopului*, al Minții Călăuzitoare și cel care va fi descris în continuare — oricine poate să dobândească o idee despre secretul puterii care se dezvăluie odată cu obținerea Secretului Bogățiilor.

Prin urmare, mi se pare potrivit să vă avertizez să aprofundați analiza următorului capitol într-o stare de expectativă, deoarece poate să marcheze cel mai important punct de cotitură al vieții dumneavoastră.

Vă voi dezvălui acum o abordare reală pentru deplina înțelegere a unei puteri care a sfidat întreaga lume a științei. Mai mult decât atât, sper să vă dau formula prin care vă puteți însuși această putere și s-o utilizați pentru atingerea propriului Scop Major Definit în viață.

8
Practicarea Credinței

Credința este un oaspete de viță regală, care pătrunde doar în mintea celor care sunt pregătiți cu adevărat pentru acest lucru, în mintea organizată prin *autodisciplină*.

Așa cum le stă bine regilor, Credința comandă cea mai bună cameră; nu, cel mai bun apartament în casa minții.

Ea nu va fi cazată în camera servitorilor și nu se va asocia cu invidia, lăcomia, superstiția, ura, răzbunarea, vanitatea, îndoiala, neliniștea sau teama.

Înțelegeți întreaga semnificație a acestui adevăr și veți porni pe drumul spre înțelegerea acelei puteri misterioase care i-a nedumerit pe oamenii de știință de-a lungul secolelor.

Veți recunoaște apoi necesitatea de a vă *antrena mintea* prin autodisciplină înainte de a aștepta Credința ca oaspete permanent.

Reluând cuvintele unui înțelept al Armoniei, Ralph Waldo Emerson, care a spus: „În fiecare om este ceva din care pot să învăț și prin aceasta sunt elevul lui", vă voi prezenta un om care a fost un mare binefăcător al omenirii, pentru a vedea cum poate fi antrenată propria minte pentru deprinderea Credinței.

Să-l lăsăm să-și spună povestea:

„În timpul crizei care a început în 1929, am urmat un curs postuniversitar la Școala Vieții Aspre, cea mai bună școală din câte există.

Atunci am descoperit o avere ascunsă, pe care o aveam, dar nu o folosisem niciodată.

Am făcut această descoperire în dimineața în care am primit o scrisoare prin care am fost anunțat că banca mea și-a închis porțile fără ca probabil să-și mai continue vreodată activitatea, pentru că atunci am început să-mi inventariez bunurile intangibile, neexploatate.

Urmați-mă în timp ce descriu ceea ce mi-a dezvăluit inventarul. Hai să începem cu cel mai important obiect de pe listă, *Credința neexploatată*!

Când am căutat adânc în inima mea, am descoperit că, în ciuda pierderilor financiare, îmi rămăsese din belșug Credință în Inteligența Infinită, dar și Credința în semenii mei.

Odată cu această revelație, am mai avut și o alta, mai importantă; am descoperit că prin *Credință se poate realiza ceea ce toți banii din lume nu pot obține.*

Când dețineam banii de care aveam nevoie, am comis cea mai amarnică eroare, aceea de a considera că banii sunt o sursă permanentă de putere. Acum am avut uluitoarea revelație că banii fără Credință nu reprezintă nimic altceva decât o materie inertă, care nu posedă nici o putere intrinsecă.

Recunoscând, poate pentru prima dată în viață, uimitoarea putere a Credinței de durată, m-am analizat cu atenție, pentru a determina de cât de multe bogății de această natură dispuneam. Analiza a fost surprinzătoare, dar și plină de satisfacții.

Am început analiza printr-o plimbare prin pădure. Îmi doream să fiu departe de mulțime, de zgomotul orașului, de agitația civilizației și de neliniștile oamenilor, pentru a putea să meditez în liniște.

Oh! Câtă satisfacție există în cuvântul «liniște»!

În călătoria mea, am cules o ghindă și am ținut-o în palmă. Am găsit-o lângă rădăcinile uriașului stejar din care căzuse. M-am gândit că vârsta stejarului este atât de înaintată, încât trebuie să fi fost deja un copăcel pe vremea când George Washington era copil.

Cum stăteam acolo, privind la copacul uriaș și la micuțul lui vlăstar embrionar pe care-l țineam în mână, mi-am dat seama că stejarul crescuse tot dintr-o ghindă micuță. Mi-am mai dat seama și de faptul că toți oamenii la un loc nu ar fi putut să construiască un astfel de copac.

Eram conștient de faptul că o anumită formă de Inteligență intangibilă a creat ghinda din care a crescut copacul și a dus la germinarea ghindei, ajutând-o să-și croiască drum din pământ.

Am realizat atunci că cele mai mari puteri sunt cele intangibile, și nu cele care constau în soldul contului din bancă sau în lucrurile materiale.

Am luat un pumn de pământ negru și am acoperit ghinda cu el. Țineam în mână *partea vizibilă* a materiei din care crescuse acel copac grandios.

Am cules o ferigă de la rădăcina uriașului stejar. Frunzele sale erau frumos proiectate — *da, proiectate* — și în timp ce o examinam, am realizat că și feriga a fost creată de aceeași inteligență care dăduse naștere stejarului.

Mi-am continuat plimbarea prin pădure până ce am ajuns la un pârâu cu apă limpede, scânteietoare. Obosisem, astfel că m-am așezat lângă pârâu să mă odihnesc și să-i ascult muzica ritmată, ca și cum ar fi dansat în drumul său spre mare.

Această experiență mi-a reînviat amintiri ale tinereții. Îmi aminteam cum mă jucam lângă un pârâu asemănător. Cum stăteam acolo, ascultând muzica apei, am devenit conștient de prezența unei ființe nevăzute — o

Inteligență — care-mi vorbea din mine și-mi spunea povestea încântătoare a apei, care suna astfel:

«Apă! Apă pură, scânteietoare. Aceeași apă care își îndeplinea îndatoririle de pe vremea când planeta s-a răcit și a devenit casa oamenilor, animalelor și plantelor.

Oh, apă! Ce poveste ai putea spune dacă ai vorbi limbajul oamenilor. Ai stins setea a milioane și milioane de călători; ai hrănit florile, te-ai transformat în abur și ai pus în mișcare roțile mașinăriilor construite de oameni. Ai curățat canalele colectoare, ai spălat trotuarele, ai făcut nenumărate servicii oamenilor și animalelor, întorcându-te de fiecare dată la sursa ta din mări, pentru a te purifica și a-ți începe din nou călătoria de serviciu.

Când te pui în mișcare, călătorești într-o singură direcție, spre mările din care îți tragi obârșia. Ești într-un du-te-vino permanent, dar pari întotdeauna fericită când îți îndeplinești menirea.

Oh, apă! Substanță curată, pură, scânteietoare. Indiferent cât de murdare sunt locurile prin care treci, la sfârșitul efortului, te cureți întotdeauna!

Nu poți fi creată, dar nici distrusă. Ești înrudită cu toate formele de viață. Fără binecuvântarea ta, nu ar exista nici o formă de viață pe acest pământ!»

Iar apa pârâului a zburdat clipocind, râzând, pe drumul său de întoarcere în mare.

Povestea apei s-a sfârșit, dar ascultasem o lecție înălțătoare; eram aproape de cea mai măreață dintre toate formele de Inteligență. Am simțit dovada aceleiași Inteligențe care crease uriașul stejar dintr-o ghindă minusculă; Inteligența care modelase frunzele ferigii, cu abilități estetice și meșteșugărești pe care nici un om nu le-ar putea copia.

Umbrele copacilor deveneau mai lungi, semn că ziua se apropia de sfârșit.

Pe măsură ce soarele cobora dincolo de linia vestică a orizontului, mi-am dat seama că și acesta juca un rol în minunata predică pe care o auzisem.

Fără ajutorul binefăcător al soarelui, nu ar fi avut loc transformarea ghindei în stejar. Fără ajutorul soarelui, scânteierea pârâului ar fi rămas pentru totdeauna prizonieră în ocean, iar viața pe pământ nu ar mai fi existat.

Aceste gânduri au conferit un punct culminant, aparte poveștii pe care o auzisem; gânduri asupra afinității romantice ce există între soare și apă și toate formele de viață de pe pământ, pe lângă care toate celelalte forme de romantism par lipsite de importanță.

Am cules o piatră mică, albă, care fusese cu acurateță lustruită de apele curgătoare ale pârâului. În timp ce o țineam în mână, am primit, din interior, o lecție și mai impresionantă. Inteligența care o transmitea către mintea mea părea că spune:

«Privește, muritorule, miracolul pe care-l ții în palmă.

Sunt doar o minusculă pietricică de stâncă, însă, în realitate, sunt un mic univers, în care există tot ceea ce poate fi găsit în universul extins pe care-l vezi printre stele.

Par a fi moartă și nemișcată, dar aparența este înșelătoare. Sunt făcută din molecule. În moleculele mele sunt mii și mii de atomi, care conțin fiecare câte un univers. În atomii mei sunt nenumărați electroni care se deplasează cu o viteză de neimaginat.

Nu sunt o piatră moartă, ci un grup organizat de unități cu energie nesfârșită.

Par a fi o masă solidă, dar aparența este o iluzie, pentru că electronii mei sunt separați unul de celălalt de o distanță mai mare decât masa lor.

Studiază-mă cu atenție, umilule călător pământean, și amintește-ți că marile puteri ale Universului sunt intangibile; că viața are o valoare căreia conturile din bancă nu îi pot adăuga nimic.»

Gândul transmis în acel moment culminant a fost atât de edificator, încât m-a făcut să mă simt prins ca într-o vrajă, deoarece am realizat că țineam în mână o parte infinitezimală a energiei care menține soarele, stelele și pământul pe care locuim pentru o scurtă perioadă la locul lor, și în strânsă legătură unele cu altele.

Meditația mi-a dezvăluit minunata realitate că există lege și ordine, chiar și în limitele unei minuscule pietricele de stâncă. Am realizat că în masa unei minuscule pietricele se combină romantismul cu realitatea naturii. Mi-am dat seama că, în acea minusculă pietricică, realitatea întrece fantezia.

Nu am mai simțit niciodată până atunci atât de intens semnificația evidenței legilor și ordinii naturale care se dezvăluie în tot ceea ce poate să perceapă o ființă omenească. Nu m-am mai simțit niciodată până atunci atât de aproape de sursa Credinței mele în Inteligența Infinită.

A fost o experiență frumoasă, acolo, în mijlocul familiei Mamei Natură, printre copaci și pâraie, unde calmul împrejurimilor a oferit pentru un timp liniște și odihnă sufletului meu obosit, astfel că am putut să privesc, să simt și să ascult povestea reală, dezvăluită de Inteligența Infinită.

Nu am mai fost niciodată în viața mea atât de copleșitor de conștient de dovada palpabilă a existenței Inteligenței Infinite sau de izvorul Credinței mele.

Am zăbovit în acest paradis nou descoperit până când au început să licărească stelele spre seară, apoi, fără tragere de inimă, m-am retras către oraș, pentru a mă amesteca încă o dată cu cei care sunt conduși, asemeni sclavilor la galeră, de regulile inexorabile ale civilizației, într-o luptă nebunească de a strânge lucruri materiale de care nu au nevoie.

M-am reîntors în biroul meu, la cărțile și la mașina mea de scris, cu ajutorul căreia am înregistrat povestea

experienței pe care am trăit-o. Sunt însă cuprins de un sentiment de singurătate și de dorul de a fi din nou acolo, pe marginea pârâului prietenos, acolo unde, cu doar câteva ore în urmă, îmi inundasem sufletul cu realitatea copleșitoare a Inteligenței Infinite.

Știu, Credința mea în Inteligența Infinită este reală și de durată. Nu este o încredere oarbă; ea se bazează pe o examinare amănunțită a lucrării Inteligenței Infinite, care este exprimată în ordinea universului.

Am căutat într-o direcție greșită izvorul Credinței mele. L-am căutat în faptele oamenilor, în relațiile interumane, în conturile din bancă și în lucrurile materiale. L-am găsit într-o minusculă ghindă, într-un uriaș stejar, într-o micuță pietricică de stâncă, în frunzele unei simple ferigi și într-un pumn de pământ; în soarele prietenos care încălzește pământul și pune apa în mișcare, în Steaua de Seară, în liniștea și calmul de departe de casă.

Și pot sugera că Inteligența Infinită se dezvăluie prin liniște, mult mai rapid decât prin violența luptelor dintre oameni, în graba lor nebună de a acumula bogății materiale.

Contul meu din bancă s-a evaporat, banca mea a dat faliment, dar sunt mai bogat decât majoritatea milionarilor, deoarece am descoperit o abordare directă a Credinței. Cu această putere pot acumula alte conturi în bancă, suficient de mari pentru acoperirea nevoilor mele.

Chiar mai mult, sunt mai bogat decât majoritatea milionarilor, deoarece depind de o sursă de putere plină de inspirație, care mi se dezvăluie din interior, în timp ce mulți oameni bogați trebuie să recurgă la conturile lor și la rapoartele bursiere pentru stimulare și putere.

Sursa mea de putere este la fel de gratuită precum este aerul pe care-l respir și la fel de nelimitată! Pentru a mă folo-

si de ea, trebuie doar să am Credință, de care dispun din abundență.

Am aflat astfel, încă o dată, că fiecare nenorocire poartă cu ea semințele unui avantaj echivalent. Nenorocirea mea m-a costat contul din bancă. S-a compensat însă prin revelația pe care am avut-o referitor la adevăratele bogății!"

Sursele durabile ale Credinței

Expusă cu propriile sale cuvinte, aveți povestea omului care a descoperit cum să-și antreneze mintea pentru exprimarea Credinței.

Ce poveste dramatică! *Dramatică prin simplitatea ei.*

Acesta este un om care a găsit o bază puternică pentru o credință de durată; nu în conturile din bancă sau în bogățiile materiale, ci în semințele unui stejar, în frunzele unei ferigi, într-o micuță piatră și într-un pârâu; lucruri pe care oricine le poate aprecia și observa.

Dar observarea acestor lucruri simple l-a condus la recunoașterea faptului că cele mai mari puteri sunt cele intangibile, care ne sunt dezvăluite de lucrurile simple care ne înconjoară.

Am relatat această poveste, deoarece am dorit să scot în evidență modalitatea prin care oricine își poate limpezi mintea, chiar în plin haos și în mijlocul unor dificultăți insurmontabile, pentru a o pregăti pentru exprimarea Credinței.

Cel mai important fapt pe care-l dezvăluie povestea este acesta:

Atunci când mintea a fost curățată de *atitudinea mintală negativă,* puterea Credinței începe să pătrundă și să preia conducerea!

Cu siguranță, nici un discipol al acestei filozofii nu va fi destul de nepriceput încât să piardă din vedere această observație importantă.

Să ne întoarcem acum la analiza Credinței, deși trebuie să abordăm subiectul recunoscând pe deplin că reprezintă o putere care depășește capacitatea de analiză a lumii științifice.

În această filozofie, credinței i-a fost acordat locul al patrulea, deoarece se apropie de reprezentarea celei „de-a patra dimensiuni", deși în acest exemplu este legată de realizarea personală.

Credința este o stare a spiritului, care poate să fie denumită „axul principal al sufletului" prin care obiectivele, dorințele și scopurile unei persoane pot să fie transpuse în echivalentul lor fizic și financiar.

Am văzut anterior că o putere uriașă poate să fie obținută prin aplicarea (1) deprinderii *de a face un efort în plus*, (2) *definirii scopului* și (3) a Minții Călăuzitoare. Dar această putere este slabă, comparativ cu cea care poate să fie obținută prin aplicarea combinată a acestor principii, într-o stare a spiritului, cunoscută drept Credință.

Am observat deja faptul că *abilitatea de a avea credință* este una dintre cele Douăsprezece Bogății. Să recunoaștem acum mijloacele prin care această „abilitate" poate să fie încărcată cu o putere specială, care a fost principalul bastion al civilizației, cauza principală a progresului uman, spiritul călăuzitor al tuturor eforturilor constructive ale oamenilor.

Să ne amintim, la începutul acestei analize, că această Credință este o stare a spiritului, de care se pot bucura doar cei care au deprins arta de a deține un control total asupra propriilor minți! Este singurul privilegiu asupra căruia un individ poate să dețină un control total.

Credința își manifestă puterea doar prin mintea care este pregătită pentru acest lucru. Iar calea pregătirii este cunoscută și poate să fie urmată de toți cei care-și doresc să o găsească.

Principiile Credinței sunt următoarele:

(a) *Definirea scopului* sprijinită de inițiativă personală sau de *acțiune.*

(b) Deprinderea *de a face un efort în plus* în toate relațiile cu semenii.

(c) O alianță a Minții Călăuzitoare cu unul sau mai mulți oameni care radiază curaj bazat pe Credință și care sunt potriviți spiritual și mintal pentru a duce la bun sfârșit un anumit obiectiv.

(d) O minte pozitivă, fără să aibă nimic de-a face cu idei negative, cum ar fi teama, invidia, lăcomia, ura, gelozia și superstiția. (O atitudine mintală pozitivă este prima și cea mai importantă dintre cele Douăsprezece Bogății.)

(e) Recunoașterea adevărului că fiecare nenorocire poartă cu ea semințele unui avantaj echivalent, că *înfrângerea temporară nu este un eșec*, până ce nu este acceptat ca atare.

(f) Deprinderea de a afirma Scopul Major Definit în viață, într-o atmosferă de meditație, cel puțin o dată pe zi.

(g) Recunoașterea existenței Inteligenței Infinite care organizează Universul; că toți indivizii sunt expresii minuscule ale acestei Inteligențe și că mintea nu are nici o limită în afara celor care sunt acceptate și trasate de persoana respectivă.

(h) Un inventar atent (în retrospectivă) al înfrângerilor și nenorocirilor trecute, care vor dezvălui adevărul că toate aceste experiențe poartă sămânța unui avantaj echivalent.

(i) Simțul propriei demnități, exprimat prin armonia cu propria conștiință.

(j) Recunoașterea singularității tuturor ființelor omenești.

Acestea sunt principiile de importanță majoră care pregătesc mintea pentru exprimarea Credinței. Aplicarea lor nu necesită nici un fel de superioritate, dar au nevoie de inteligență și de o sete puternică pentru *adevăr și justiție.*

Credința fraternizează doar cu spiritele pozitive!

Ea reprezintă *„elanul vital"* care infuzează putere, inspirație și acțiune unei minți pozitive. Este puterea care face ca o minte pozitivă să acționeze asemeni unui „electromagnet", care atrage echivalentul fizic al gândului pe care-l exprimă.

Credința furnizează resursele necesare minții, permițându-i să facă „grâu măcinat din orice produs introdus în moară". Recunoaște oportunitățile favorabile, în orice împrejurare a vieții, prin care cineva poate să ajungă la obiectul Credinței, *mergând până acolo încât să furnizeze mijloacele prin care eșecul și înfrângerea pot să fie convertite într-un succes de dimensiuni echivalente.*

Credința permite oamenilor să pătrundă în adâncime secretele Naturii și să-i înțeleagă limbajul, așa cum este exprimat în toate legile ei.

Din această revelație au venit toate marile invenții care servesc omenirea și o mai bună înțelegere a drumului spre libertate, prin armonie în relațiile dintre oameni.

Credința face astfel posibilă obținerea lucrurilor pe care oamenii și le *imaginează* și în care *cred*!

Thomas A. Edison *a crezut* că poate să perfecteze o lampă electrică incandescentă și, în ciuda faptului că a avut peste 10 000 de încercări nereușite, Credința l-a purtat spre descoperirea secretului pe care-l căuta.

Signor Marconi *a crezut* că energia eterului poate fi făcută să poarte vibrațiile sunetului, fără utilizarea cablurilor. Credința sa l-a făcut să treacă prin nenumărate eșecuri, până ce, în cele din urmă, a fost recompensat cu un triumf.

Cristofor Columb *a crezut* că Pământul este rotund; că, dacă va porni să navigheze, va găsi pământ într-un ocean necartografiat. În ciuda protestelor și răzvrătirilor marinarilor săi *necredincioși,* a continuat să navigheze, până când a fost răsplătit pentru Credința sa.

Helen Keller *a crezut* că va învăța să vorbească, deși pierduse darul vorbirii, al auzului și al văzului. Credința sa i-a readus puterea de a vorbi și i-a furnizat echivalentul auzului, prin simțul pipăitului, demonstrând astfel că, întotdeauna, Credința poate și va găsi o cale către realizarea dorințelor omenești.

Dacă aveți Credință, concentrați-vă asupra a ceea ce vă doriți. Și amintiți-vă că nu există credință de „acoperire", deoarece credința este imaginea externă a *definirii scopului.*

Credința este îndrumătorul din interior! Forța călăuzitoare este Inteligența Infinită direcționată spre scopuri definite. Nu va aduce ceea ce-și dorește fiecare, dar va fi călăuza spre îndeplinirea dorințelor.

Cum se poate demonstra puterea Credinței

(a) Aflați ce vă doriți și decideți ce trebuie să dați în schimb.

(b) Atunci când repetați obiectivele vieții dumneavoastră, prin rugăciune, puneți-vă imaginația la contribuție, astfel încât să vă vedeți deja în ipostaza dorită și acționați în consecință. (Amintiți-vă că posesia unui lucru se face mai întâi în plan mintal.)

(c) Fiți tot timpul deschiși pentru a putea primi *călăuzirea interioară,* iar atunci când sunteți inspirați de „presimțiri" să vă modificați planurile sau să vă îndreptați spre unele noi, faceți acest lucru fără ezitare sau dubiu.

(d) Atunci când sunteți copleșiți de o înfrângere temporară, după cum poate că vi s-a întâmplat de mai multe ori în viață, amintiți-vă faptul că omului i se testează credința în multe moduri, iar înfrângerea suferită poate să fie una dintre „perioadele de testare". În consecință, acceptați înfrângerea ca pe un model de inspirație pentru un efort și mai intens și continuați *să credeți* că veți reuși.

(e) Orice stare spirituală negativă va distruge capacitatea dumneavoastră de a avea Credință, iar rezultatul va fi că fiecare afirmație pe care o veți face va sfârși într-o negație. Starea spirituală este totul; în consecință, preluați controlul asupra minții dumneavoastră și eliberați-o de orice intruși nedoriți care nu sunt compatibili cu Credința și mențineți-o în această stare, indiferent cât de mare o să fie efortul depus.

(f) Învățați să vă exprimați puterea Credinței, notându-vă într-un limbaj coerent Scopul Major Definit și folosindu-l ca bază pentru meditațiile zilnice.

(g) Asociați cu Scopul Major Definit cât mai multe dintre cele nouă motive de bază descrise în Capitolul 1.

(h) Scrieți o listă cu beneficiile și avantajele pe care le așteptați de la atingerea Scopului dumneavoastră Major Definit și invocați-le în minte de mai multe ori pe zi, făcându-vă mintea „conștientă de succes". (Această practică poartă denumirea generică de autosugestie.)

(i) Asociați-vă pe cât posibil cu oameni care sunt în rezonanță cu Scopul dumneavoastră Major, în armonie cu dumneavoastră, și îndrumați-i să vă încurajeze în orice mod posibil.

(j) Nu lăsați să treacă nici măcar o zi fără să faceți cel puțin un pas spre atingerea Scopului dumneavoastră Major. Amintiți-vă: „Credința fără muncă nu reprezintă nimic."

(k) Alegeți anumite persoane prospere, de bună-credință și curajoase, pentru „a vă imprima ritmul" și acționați nu doar pentru a menține pasul cu ele, ci și pentru a le depăși. Faceți acest lucru în liniște, fără să mai dezvăluiți planul cuiva. (Lăudăroșenia poate să fie fatală succesului, după cum încrederea nu are nimic în comun cu vanitatea sau iubirea de sine.)

(l) Înconjurați-vă de cărți, picturi, maxime și de orice vă amintește de încrederea în forțele proprii fondată pe Credință, așa cum a fost deja demonstrată de alți oameni, construind astfel în jurul dumneavoastră o atmosferă de prosperitate și realizare. Acest obicei va avea drept roade rezultate surprinzătoare.

(m) Adoptați o politică în care niciodată să nu evadați sau să fugiți de anumite circumstanțe neplăcute, ci identificați-le, contraatacați, lovind chiar punctele în care sunteți atinși. Veți descoperi că recunoașterea acestor probleme, fără teama de consecințe, înseamnă o bătălie câștigată în procent de nouă zecimi.

(n) Recunoașteți adevărul că orice lucru de valoare are prețul său determinat. Prețul Credinței, printre alte lucruri, este eterna vigilență pentru urmarea acestor instrucțiuni. Lozinca dumneavoastră trebuie să fie *perseverența*!

Toate aceste instrucțiuni sunt pașii care conduc la dezvoltarea și menținerea unei *atitudini mintale pozitive*, fără de care Credința nu se poate dezvolta. Sunt pași care conduc spre bogății, atât ale minții și spiritului, cât

și materiale. Alimentați-vă mintea cu această hrană spirituală.

Instrucțiunile de mai sus sunt pașii prin care mintea poate să fie pregătită pentru cea mai înaltă exprimare a sufletului.

Credința în acțiune

Alimentați-vă mintea cu hrană spirituală și vă va fi ușor să adoptați deprinderea *de a face un efort în plus.*

Va fi mai ușor să vă focalizați pe ceea ce vă doriți, fiind siguri că veți reuși.

„Cheia către înțelegerea oricărui om", a spus Emerson, „este gândirea sa."

Este adevărat. Fiecare om este astăzi rezultatul gândurilor sale de ieri!

James J. Hill stătea cu mâna pe tastele telegrafului, așteptând o „linie liberă". Dar nu stătea degeaba. Imaginația sa lucra, construind Marele Sistem de Cale Ferată Transcontinental, prin care spera să poată să abordeze vastele resurse neexploatate ale porțiunii de vest a Statelor Unite.

Nu avea bani. Nu avea prieteni influenți. Nu avea la activ nici o realizare măreață care să-i acorde prestigiu. Dar avea Credință, acea putere irezistibilă pentru care nu există nimic „imposibil".

Și-a formulat Scopul Major Definit în scris, neomițând nici un detaliu.

Pe harta Statelor Unite a schițat cursul proiectului său de cale ferată.

Dormea cu harta sub pernă. O ducea cu el oriunde mergea. Și-a hrănit mintea cu dorința de îndeplinire a „visului" său, până când acesta a devenit realitate.

Dimineața, după ce marele incendiu care cuprinsese Chicago devastase partea de afaceri a orașului, Marshall

Field a venit acolo unde, cu o zi înainte, fusese magazinul său.

Peste tot în jurul său erau grupuri de comercianți ale căror magazine fuseseră de asemenea distruse. A tras cu urechea la conversația lor și a aflat că ei renunțaseră să mai spere, mulți dintre ei hotărându-se deja să se mute în Vestul Îndepărtat și să o ia de la capăt.

Adresându-se grupului cel mai apropiat, Field a spus:

— Domnilor, puteți face ce doriți, cât despre mine, intenționez să rămân aici. Acolo unde vedeți rămășițele fumegânde a ceea ce a fost odată magazinul meu, voi construi cel mai mare magazin de vânzare cu amănuntul din lume.

Magazinul pe care dl Field l-a construit pe Credință încă se mai află în același loc, în Chicago.

Acești oameni și cei asemeni lor au fost pionierii care au construit minunatul stil de viață american.

Ei au creat sistemul nostru de cale ferată și de comunicații.

Au creat filmul sonor, telefoanele, avioanele, scheletele de oțel pentru zgârie-nori, automobilele, autostrăzile îmbunătățite, aparatura electrocasnică, instalațiile bazate pe curent electric, razele X, insituțiile bancare și de investiții, marile companii de asigurare; și, cel mai important dintre toate, au pregătit drumul, prin Credința lor, către libertatea de care ne bucurăm fiecare dintre noi, în calitate de cetățeni americani.

Progresul omenesc nu este accidental și nici o chestiune de noroc!

Este rezultatul *practicării Credinței*, manifestată de cei care și-au condiționat mintea, prin cele 17 principii ale acestei filozofii, pentru a putea să-și exprime Credința.

Locul fiecărui om în lume este măsurat de Credința pe care o manifestă în legătură cu scopurile și obiectivele sale.

Să ne amintim acest lucru, noi, cei care aspirăm la libertate și bogății.

Să ne mai amintim, de asemenea și faptul că niciodată Credința nu fixează limite ale libertății sau bogăției, ci îl călăuzește pe fiecare spre realizarea dorințelor lui, indiferent cât sunt de îndrăznețe, în funcție de modul în care au fost exprimate.

Deși Credința este acea unică putere care sfidează încercările oamenilor de știință de a o analiza, procedura prin care ea poate să fie aplicată este simplă și pe înțelesul tuturor, fiind deci o proprietate comună a tuturor oamenilor.

Tot ceea ce se cunoaște despre acest subiect a fost sintetizat în capitolul prezent, pașii fiind ușor de urmat până și de către cea mai umilă persoană.

Credința începe cu *definirea scopului* în mintea care a fost pregătită pentru acest lucru, prin inducerea unei *atitudini mintale pozitive*. Puterea sa își atinge limitele maxime prin *acțiunea fizică* direcționată spre atingerea scopului definit.

Toate acțiunile fizice voluntare sunt inspirate de unul sau mai multe dintre cele nouă motive de bază. Nimănui nu îi este dificil să-și dezvolte Credința în legătură cu îndeplinirea dorințelor sale.

Lăsați o persoană să fie motivată de *dragoste* și o să vedeți cât de repede acest sentiment prinde aripi către acțiune cu ajutorul Credinței. Acțiunea în vederea atingerii obiectivului acelei iubiri va veni de îndată, devenind apoi o muncă din dragoste, care este una dintre cele Douăsprezece Bogății.

Lăsați o persoană să-și umple sufletul de dorința de a acumula bogății materiale și o să vedeți cât de repede efortul său devine o muncă din dragoste. Orele unei zile sunt prea scurte pentru nevoile sale și, deși trudește din greu, oboseala este alinată de bucuria *autoexprimării*, care este o altă Bogăție dintre cele Douăsprezece.

Astfel, una câte una, barierele vieții pălesc până la dispariție în fața celui care și-a pregătit sufletul pentru autoexprimare prin Credință. Succesul devine inevitabil. Bucuria încununează toate eforturile sale. Nu are timp sau înclinație spre ură. *Armonia în relațiile cu cei din jurul său* este ceva firesc pentru el. *Speranța sa de realizare* este permanentă și la cote înalte, pentru că el se vede deja în posesia obiectului vizat prin *definirea scopului*. Intoleranța a fost înlocuită de o *minte deschisă*.

Autodisciplina devine la fel de normală precum mâncarea. El *înțelege oamenii* pentru că îi iubește și, datorită acestui sentiment, este gata *să-și împartă binecuvântările. Nu cunoaște sentimentul de frică,* deoarece toate neliniștile sale au fost alungate de Credința sa. Cele Douăsprezece Bogății au devenit proprietatea sa!

Credința este o expresie a gratitudinii omului pentru legătura sa cu Creatorul. Teama este o recunoaștere a influențelor răului și exprimă o lipsă a *credinței* în Creator.

Cea mai importantă dintre bogățiile vieții constă în înțelegerea celor patru principii pe care le-am menționat. Aceste principii sunt cunoscute drept „Cei Patru Uriași" ai acestei filozofii, deoarece sunt urzeala și țesătura, pietrele de temelie ale Secretului către puterea gândului și căile lăuntrice ale sufletului.

Folosiți în mod înțelept acest Secret al Bogățiilor și veți fi liberi!

Câteva persoane care au intrat în posesia Secretului

Într-o cabană de lemn cu o singură cameră, în Kentucky, stătea întins pe vatră un băiețel care învăța să scrie folosind spatele unei lopeți drept tăbliță și o bucată de cărbune drept creion.

O femeie blândă stătea lângă el, încurajându-l să persevereze. Femeia era mama lui! Băiatul a crescut, fără să fi arătat vreo promisiune de mărire.

A urmat dreptul și a încercat să trăiască din profesarea acestei meserii, dar succesul său era modest.

A încercat să-și deschidă o prăvălie, dar șeriful l-a făcut curând să-și schimbe decizia.

A intrat în armată, dar nu a făcut nici acolo vreo faptă notabilă. Pe tot ce punea mâna, părea că se veștejește și moare.

Apoi a apărut dragostea în viața sa. Povestea s-a sfârșit cu moartea femeii pe care o iubea, dar durerea lăsată de această moarte i-a săpat adânc în suflet și a făcut legătura cu *puterea secretă* care venea dinăuntrul său.

A conștientizat această putere și a început să o folosească. Aceasta l-a făcut Președinte al Statelor Unite. Această putere a pus capăt sclaviei în America și a salvat Uniunea de la dizolvare într-o perioadă de mare pericol național.

Marele Emancipator Național este acum cetățean al universului, dar spiritul sufletului său măreț — eliberat datorită acțiunii puterii secrete a minții sale — continuă să trăiască.

Așadar, această putere care vine din interior nu face diferențe de clase sociale! Este la îndemâna celor săraci și umili, ca și a celor bogați și puternici. Nu este necesar să fie transmisă de la un om la celălalt. Este deținută de toți cei care gândesc. Nu poate să fie pusă în practică în numele dumneavoastră de o altă persoană. Trebuie să fie obținută din interior și este disponibilă tuturor celor care doresc să o dobândească.

Ce teamă ciudată este aceea care intră în mintea oamenilor și le scurtcircuitează apropierea de această putere secretă din interior, care atunci când este cunoscută și folosită ridică oamenii pe culmile realizării? Cum și de ce marea majoritate a oamenilor lumii devine victima unui ritm hipnotic, care le distruge capacitatea de a utiliza această putere secretă a minții lor? Cum poate fi oprit acest ritm?

„Cum poate cineva să abordeze puterea secretă care vine din interior?" ar putea întreba unii. Să vedem cum s-au descurcat alții cu această problemă.

Frank Gunsaulus, un tânăr preot, își dorea foarte mult să fondeze un tip nou de colegiu. Știa exact ce-și dorea, dar piedica era reprezentată de faptul că avea nevoie de un milion de dolari lichizi.

S-a hotărât să facă rost de un milion de dolari. Fermitatea deciziei, bazată pe *definirea scopului*, a constituit primul pas al acestui plan.

A scris apoi o predică intitulată „Ce aș face cu un milion de dolari!" și a dat un anunț în ziar că va predica pe acest subiect în următoarea dimineață de duminică.

La sfârșitul predicii, un străin pe care tânărul predicator nu-l mai văzuse până atunci s-a îndreptat spre el, i-a întins mâna și a spus: „Îmi place predica dumneavoastră, puteți veni la biroul meu mâine-dimineață, și vă voi da milionul de dolari de care aveți nevoie."

Bărbatul era Philip D. Armour, fondatorul companiei de ambalaje *Armour&Company*. Darul său a fost începutul construirii uneia dintre cele mai importante școli din țară, *Armour School of Technology*.

Aceasta este, pe scurt, ceea ce s-a întâmplat. Ce a fost în mintea tânărului predicator, ce i-a permis să intre în contact cu puterea secretă ce ni se dezvăluie prin gândul omului, este ceva ce noi putem doar să presupunem, dar acea putere a fost stimulată prin *practicarea Credinței*!

La scurt timp după naștere, Helen Keller a fost lovită de o nenorocire fizică, rămânând fără vedere, auz și grai. Cu două dintre cele mai importante cinci simțuri pierdute pentru totdeauna, ea a trebuit să facă față unor dificultăți pe care majoritatea oamenilor nu le cunosc pe parcursul vieții lor.

Cu ajutorul unei femei binevoitoare, care a recunoscut existența acelei puteri secrete care vine din interior,

Helen Keller a început să intre în contact cu acea putere și s-o folosească. În cuvintele ei regăsim un indiciu clar despre una dintre condițiile în care se poate revela această putere.

„Credința, a spus dra Keller, înțeleasă corect, este *activă*, nu *pasivă*. Credința pasivă nu este cu nimic mai relevantă decât vederea pentru un ochi care nu privește sau nu cercetează. Credința activă nu cunoaște teama. Neagă faptul că Dumnezeu Și-a trădat creaturile și a lăsat lumea pradă întunericului. Neagă disperarea. Fortificat cu credință, cel mai slab muritor este mai puternic decât nenorocirea."

Credința, *sprijinită de acțiune*, a fost instrumentul cu ajutorul căruia dra Keller a trecut peste nenorocire, pentru a se reintegra într-o viață folositoare.

Sursa puterii secrete

Întoarceți-vă la paginile de istorie și veți observa că povestea dezvoltării civilizațiilor conduce inevitabil la munca celor care au deschis ușa puterii secrete din ei înșiși, aplicând Credința drept *secret al bogățiilor*! Observați, de asemenea, că marile realizări se nasc totdeauna din suferințe, eforturi și depășirea barierelor care par insurmontabile; obstacole care nu cedează în fața a nimic, cu excepția *unei voințe neabătute, susținute de o încredere statornică*!

Aici, într-o formulare scurtă — *o voință neabătută, susținută de o încredere statornică* — aveți o abordare de o importanță majoră, care conduce la descoperirea ușii minții, în spatele căreia este ascunsă puterea secretă.

Oamenii care pătrund puterea secretă și o aplică în soluționarea problemelor personale sunt denumiți uneori „visători". Observați însă că ei își sprijină visele pe acțiune.

Atunci când Henry J. Kaiser a construit marele Hoover Dam, în Nevada, a subînchiriat o parte din acea lucrare dlui Robert G. LeTourneau. Totul a mers normal în primele câteva săptămâni și părea că toată lumea era pe cale să câștige o mulțime de bani.

Apoi, așa cum se întâmplă adesea în viața oamenilor, norocul i-a părăsit, atunci când echipamentul s-a lovit de un strat adânc de granit, despre care nu se știa că există.

LeTourneau și-a continuat munca în termenii contractului, sperând că stratul de stâncă dură nu o să fie atât de gros, cheltuind tot ce avea, până când a rămas lefter.

Între timp, a testat adâncimea stratului stâncos cu aparate de sfredelire și a descoperit că era prea mare pentru el, recunoscând în cele din urmă, fără tragere de inimă, că era momentan învins.

Prietenii săi l-au implorat să declare faliment, pentru a putea să înceapă o nouă afacere în alt domeniu.

„Nu", a exclamat el, „mi-am pierdut banii în praf și din praf îi voi face înapoi, iar când va veni acel moment, îmi voi plăti toate datoriile!"

În acea propoziție succintă, LeTourneau a exprimat tot ceea ce ar putea spune valoros orice filozofie despre succes. Și-a exprimat *definirea scopului* și încrederea în abilitatea sa de a obține victoria, în ciuda înfrângerii suferite.

„În ceasul celei mai mari nevoi", a spus LeTourneau, „mi-am găsit cel mai important activ sub forma unui partener nou. L-am introdus în afaceri alături de mine. Eu am fost cel care am lucrat efectiv, iar partenerul meu mi-a spus cum să fac. Numele său este Dumnezeu."

Partenerul său l-a trimis pe căi stranii, pentru a găsi mijloacele pentru un nou început. Cu suporturile de la galeriile de perdele luate de la soția sa și câteva piese ale unui autovehicul abandonat, și-a construit primul

scraper de noroi, pentru care un motor foarte vechi îi furniza puterea necesară. Lucrurile mergeau, dar această mașinărie nu era destul de mare pentru a-și justifica utilizarea, de aceea LeTourneau a răscolit printr-un „cimitir de mașini", până când a găsit piese mai bune și a construit o a doua mașinărie. Cea de-a doua mașină era mult mai bună ca prima, dar se afla încă departe de a fi potrivită pentru comercializare.

„Ce să fac acum, partenere?" și-a întrebat LeTourneau asociatul mai în vârstă. Și a primit un răspuns rapid. „Împrumută banii de care ai nevoie și construiește un utilaj adevărat, cu materiale noi."

LeTourneau a făcut exact cum i s-a spus. Din acel moment a început să urce pe treptele succesului, îndreptându-se spre cucerirea faimei și a averii. Odată cu eșecul său din Nevada, a descoperit acele „semințe ale unui avantaj echivalent", le-a ajutat să germineze și le-a transformat într-o superbă floare a succesului.

Mai întâi, a construit o uzină în Peoria, Illinois, în care echipamentul său de îndepărtare a noroiului a fost produs în masă. Apoi, a construit o uzină similară în Toccoa, Georgia. Nefiind satisfăcut, a construit altă uzină și mai mare în Vicksburg, Mississippi, iar mai târziu, alta în Longview, Texas.

Am fost alături de dl LeTourneau timp de 18 luni, în principal pentru a afla chiar de la sursă ce anume l-a făcut să „marcheze". Eram dispus să accept declarația dlui LeTourneau, cum că succesul său se datora parteneriatului său cu Dumnezeu, dar voiam să aflu *cum* și *când* l-a contactat marele industriaș pe partenerul său.

Într-o noapte, în avionul personal al lui LeTourneau, când ne întorceam împreună la Toccoa de la o întâlnire de afaceri, i s-a dezvăluit secretul pe care îl căuta de mult. La scurt timp după ce avionul a decolat, LeTourneau s-a trântit într-un fotoliu, și după câteva minute dormea dus și sforăia. După aproximativ 30 de minute,

s-a ridicat, sprijinindu-se în cot, și-a scos din buzunar un carnețel și a scris câteva rânduri. În loc să privească în carnet, se uita în depărtare.

Acest lucru s-a repetat de trei ori până să ajungem la Toccoa. După aterizarea avionului, l-am întrebat pe LeTourneau dacă își amintea de notițele pe care și le-a luat.

„Da de unde!", a exclamat LeTourneau. „Am notat ceva?"

Și-a tras carnetul din buzunar, l-a privit câteva secunde și a spus apoi: „Asta este! Asta este! Am așteptat acest moment de peste o lună. Asta este! Informația de care aveam nevoie pentru a putea să merg mai departe."

Am urcat într-o mașină și ne-am dus direct la casa lui LeTourneau. Nu am schimbat nici un cuvânt pe drum.

Indiferent de ceea ce poate să gândească cineva în legătură cu pretinsul parteneriat al lui LeTourneau cu Creatorul, două lucruri sunt sigure, care nu pot să fie ignorate, în funcție de credința sau necredința cuiva.

Mai întâi, el a eșuat în afaceri și și-a pierdut toți banii în împrejurări care ar fi putut să descurajeze orice persoană normală de a mai încerca ceva într-un domeniu asemănător.

În al doilea rând, a reușit să revină și, în ciuda lipsei sale aproape totale de educație formală, a devenit unul dintre cei mai bogați și plini de succes industriași din America.

Cât privește *cum* și *când* și-a contactat LeTourneau partenerul, am primit răspunsul pe care îl căutam. Contactul s-a produs prin intermediul subconștientului minții lui LeTourneau, la nivelul căruia acesta își gravase cu grijă o imagine clară a ceea ce-și dorea și pe care o sprijinise cu *credința* absolută că, la timpul potrivit, va reuși să-și transpună visul în practică.

Nu este nimic nou în acest sistem care poate să fie aplicat de orice om cu un scop definit, care crede cu aceeași intensitate ca și LeTourneau.

Una dintre caracteristicile speciale ale unei „credințe înțelese corect" este aceea că se instalează în general datorită unei crize care-l forțează pe om să caute dincolo de puterea gândirii obișnuite, pentru a găsi soluția problemelor lui.

În aceste cazuri, ne îndreptăm atenția asupra puterii secrete din noi, care nu cunoaște nici o barieră destul de puternică pentru a-i rezista. O astfel de situație a fost aceea în care 56 de oameni au dat naștere unei națiuni, prin înscrierea numelui lor pe Declarația de Independență.

Aceea a fost „credința activă, înțeleasă corect", pentru că fiecare dintre cei care au semnat acel document știau că aceea ar fi putut să devină propria lor sentință la moarte. Din fericire, a devenit un permis către libertate pentru toți cei care cereau să fie protejați și, mai mult decât atât, s-a dovedit a fi un pașaport pentru libertatea întregii lumi.

Beneficiile acestui document au fost proporționale cu riscul asumat de semnatarii săi. Aceștia și-au pus în joc viața, averea, dar și cel mai important privilegiu al unui om, dreptul la libertate, fără nici o rezervă.

Un test al Credinței

Vă sugerez în cele ce urmează un test prin care fiecare poate să-și măsoare capacitatea de a avea o *credință activă*. Acest lucru se bazează pe o disponibilitate față de risc, indiferent ce implică circumstanțele; libertatea, bogățiile materiale și însăși viața. Fără risc, credința este pasivă, deoarece, după cum spunea Helen Keller: „Credința pasivă nu este cu nimic mai relevantă decât vederea pentru un ochi care nu privește sau nu cercetează."

Să privim realizările unor mari lideri care au urmat semnatarilor Declarației de Independență, pentru că și ei au dat dovadă de credință activă.

Și ei au descoperit puterea secretă din interior, au scos-o la suprafață, au aplicat-o și au transformat o sălbăticie vastă într-un „leagăn al democrației".

Un astfel de om este James J. Hill, care a împins frontierele Vestului și a facilitat accesul populației la oceanele Atlantic și Pacific, printr-un uriaș sistem transcontinental de cale ferată.

La fel și Lee De Forest, care a perfecționat mijloacele mecanice prin care se poate utiliza forța nemărginită a eterului, folosindu-l drept mijloc de comunicare instantanee între oamenii din întreaga lume, prin radio.

Și Thomas Edison, care a împins societatea cu mii de ani înainte, prin inventarea lămpii electrice incandescente, a fonografului, a cinematografului și zeci de alte invenții folositoare, care au ușurat povara omenirii și au contribuit la bucuria și educația ei.

Aceștia și mulți alții au fost oameni care au avut o *credință activă*.

Îi numim uneori „genii", dar ei refuză să primească onoruri, deoarece recunosc faptul că realizările lor vin ca rezultat al acelei puteri secrete din interior, care este la îndemâna tuturor celor ce o identifică și o utilizează.

Toți știm despre realizările acestor mari lideri; știm regulile după care s-au condus ei; recunoaștem natura și aria binecuvântărilor pe care munca lor le-a adus oamenilor acestei națiuni și am păstrat pentru binele oamenilor filozofia realizării individuale, cu ajutorul căreia ei au reușit să facă din această țară cea mai bogată și mai liberă dintre națiuni.

Dar, din păcate, nu toți recunoaștem problemele pe care le-au întâmpinat în munca lor, obstacolele pe care au trebuit să le depășească, precum și spiritul de *credință activă* care i-a condus pe parcurs.

De un singur lucru putem să fim siguri: *realizările lor au fost direct proporționale cu problemele pe care le-au avut de înfruntat.*

Ei avut de înfruntat rezistența celor cărora le era destinat în cea mai mare măsură să beneficieze de rezultatele strădaniilor lor; oameni care, din lipsa *credinței active,* privesc totdeauna cu scepticism și îndoială tot ceea ce este nou și neobișnuit.

Evenimentele neprevăzute ale vieții aduc de multe ori oamenii în fața unor răscruci, când sunt forțați să-și aleagă direcția, unul dintre drumuri fiind marcat Credință, celălalt Frică.

Ce anume face ca majoritatea oamenilor să aleagă drumul Fricii? Alegerea depinde de *atitudinea mintală* a celui care trebuie să se decidă.

Cel care alege drumul Credinței este tipul de om care și-a condiționat mintea să creadă; a reușit acest lucru puțin câte puțin, prin decizii prompte și curajoase, pe parcursul experiențelor zilnice. Cel care alege celălalt drum, al Fricii, acționează în acest mod, deoarece a neglijat să-și condiționeze mintea să fie pozitivă.

În Washington, într-un scaun cu rotile, stătea un om care ținea în mâini o cutie de conserve și câteva creioane, câștigând din cerșit cele necesare pentru un trai umil. *Scuza* pentru cerșit era faptul că nu-și mai putea folosi picioarele, în urma unei paralizii infantile. Mintea sa nu era însă afectată. Altfel, era puternic și sănătos. Alegând însă să urmeze drumul Fricii, atunci când boala înfiorătoare a pus stăpânire pe el, mintea i s-a atrofiat prin nefolosire.

Într-o altă parte a orașului era un alt om care era afectat de același handicap. Și el își pierduse posibilitatea de a-și utiliza picioarele, dar reacția sa la această pierdere a fost diferită. Când a ajuns la acea intersecție a vieții în care a fost obligat să ia o decizie, a ales drumul Credin-

ței, care l-a dus drept către Casa Albă, spre cea mai înaltă poziție pe care o putea ocupa.

Ceea ce pierduse prin incapacitatea de a-și folosi membrele inferioare a câștigat prin folosirea creierului și a voinței sale și este știut faptul că problema sa fizică nu l-a împiedicat să fie unul dintre cei mai activi oameni care au ocupat vreodată funcția de președinte.

Diferența între pozițiile ocupate de cei doi este foarte mare. Să nu lăsăm însă pe nimeni să se înșele asupra motivului acestei diferențe, care se datorează în întregime *atitudinii mintale*. Unul și-a ales Frica drept ghid. Celălalt a optat pentru Credință.

Atunci când cercetezi circumstanțele care i-au situat pe unii oameni pe poziții înalte în viață și i-au condamnat pe alții la sărăcie și mizerie, descoperi că pozițiile lor atât de diferite reflectă de fapt atitudinea lor mintală. Omul puternic alege drumul superior al Credinței, cel slab — drumul inferior al Fricii, iar educația, experiența și abilitățile personale sunt în această situație probleme de importanță secundară.

Atunci când, la sfârșitul primelor trei luni de școală, învățătorul lui Thomas A. Edison l-a trimis acasă cu un bilet către părinții săi, prin care le-a transmis că fiul lor are o minte „smintită" și că nu poate să fie educat, tânărul Edison a avut a cea mai bună scuză să devină un proscris, un pierde-vară, un nimeni, ceea ce a și început să fie o perioadă. A făcut munci ciudate, a vândut ziare, a improvizat mici aparate, a fabricat diverse produse chimice și a reparat mașinării, devenind un așa-zis om bun la toate, care nu se pricepe cu adevărat la nimic.

Apoi în mintea lui Thomas A. Edison s-a întâmplat ceva, care avea să-i facă numele nemuritor. Printr-un proces simplu, pe care nu l-a dezvăluit niciodată, a descoperit acea putere secretă din interior, a identificat-o, a aplicat-o și iată! În loc să aibă o minte „smintită", a devenit geniul remarcabil al invențiilor.

Oriunde vedem o lampă electrică sau un film ori auzim un fonograf, ar trebui să ne amintim că avem în față produsul unei puteri secrete, din interior, care este la dispoziția noastră, la fel cum a fost și pentru marele Edison. Mai mult decât atât, ar trebui să ne fie teribil de rușine dacă, din neglijență sau indiferență, nu folosim cum se cuvine această mare putere.

Puterea din interior

Una dintre însușirile susprinzătoare ale acestei puteri secrete din interior este aceea că ajută oamenii să dobândească orice-și doresc, care este un alt mod de a spune că aceasta transpune în realitate gândurile dominante ale cuiva.

În micuțul oraș Tyler din Texas, un băiat aflat încă la vârsta adolescenței a intrat într-o băcănie în care câțiva pierde-vară stăteau lângă o sobă. Unul dintre bărbați l-a privit pe tânăr cu un zâmbet larg și a spus: „Spune, Sonny, ce o să te faci, atunci când o să fii mare?"

„O să vă spun ce am de gând să fac", a spus băiatul. „O să fiu cel mai bun avocat din lume — asta o să fiu, dacă vreți să știți."

Bărbații au râs cu hohote! Băiatul și-a luat cumpărăturile și a părăsit tăcut magazinul.

Mai târziu, acei bărbați au râs în cu totul alt registru, deoarece acel băiat a devenit o autoritate recunoscută în lumea juridică, iar abilitățile sale în acest domeniu au fost atât de mari, încât câștiga mai mult decât președintele Statelor Unite.

Numele său era Martin W. Littleton. Și el a descoperit puterea secretă a minții sale, care i-a dat posibilitatea să-și stabilească singur prețul pentru serviciile prestate și să-l obțină.

În ceea ce privește cunoștințele de natură juridică, sunt mii de avocați care dispun de aceleași abilități ca

ale lui Martin W. Littleton, dar puțini dintre ei reușesc să facă mai mult decât să trăiască din această profesiune, deoarece nu au descoperit acel ceva care aduce succesul în acest domeniu și care nu este predat la școlile de drept. Exemplele pot continua pentru fiecare profesiune în parte și pentru toate eforturile omenești. În fiecare profesiune sunt câțiva care ajung în vârf, în vreme ce majoritatea oamenilor nu trec niciodată dincolo de mediocritate.

Cei care reușesc sunt considerați „norocoși". Fiți siguri că sunt norocoși! Analizați însă faptele și veți descoperi că „norocul" lor constă în puterea secretă din interior, pe care au aplicat-o prin intermediul unei *atitudini mintale pozitive*, în hotărârea de a urma drumul Credinței, în locul căii Fricii și autolimitării.

În calea puterii care vine din interior, nici un lucru nu este o barieră permanentă.

Ea transformă înfrângerea într-o provocare la un efort superior.

Înlătură limitările autoimpuse, cum ar fi frica și îndoiala.

Dar mai presus de toate, să ne amintim că va face să dispară toate eșecurile anterioare.

Dacă abordați fiecare nouă zi prin prisma puterii din interior, veți avea mereu de-a face cu o nouă oportunitate de realizare individuală, indiferent de gravitatea problemelor cauzate de eșecurile de ieri.

Nu favorizează nici o rasă sau crez și nici nu este legată de vreun fel de consecvență arbitrară care să constrângă oamenii să rămână săraci doar pentru că s-au născut în lipsuri.

Puterea din interior este singurul mediu în care pot să fie schimbate instantaneu efectele Forței Cosmice a Obișnuinței, de la negativ la pozitiv.

Nu cunoaște precedent, nu urmează reguli severe și îi transformă pe cei mai săraci oameni în regi după dorință — dorința lor!

Oferă singura mare autostradă către eliberare personală și libertate.

Restituie sănătatea, atunci când toate celelalte metode eșuează, sfidând toate regulile științei medicale moderne.

Vindecă rănile supărării, indiferent care ar fi cauza ei.

Transcende toate experiențele omenești, toată educația și cunoștințele care sunt la dispoziția omenirii.

Iar prețul ei este cel al unei credințe neclintite — practicarea unei credințe active.

Aceasta l-a inspirat pe poetul care a scris:

„Nu e ciudat că prinți și regi încoronați
Și clovni ce zburdă în arenă, minunați
Și noi, ca oameni simpli din popor
Să fim toți ai eternității constructori.

Căci ni se dau regulamente,
Blocuri de stâncă și unelte.
O formă timpului trăit să dăm
O piedică ori trambulină noi să modelăm."

Căutați până găsiți punctul din care puteți aborda puterea interioară, iar atunci când o veți găsi, înseamnă că ați descoperit adevărul dumneavoastră — „cealaltă personalitate", care folosește toate experiențele prin care ați trecut.

Apoi, indiferent dacă veți reuși să faceți o capcană de șoareci mai ingenioasă, veți scrie o carte de succes sau veți predica mai bine, lumea va bătători poteca ce duce la poarta dumneavoastră, vă va recunoaște și vă va recompensa cum se cuvine, indiferent cine sunteți sau care a fost natura și amploarea eșecurilor pe care le-ați avut în trecut.

Ce dacă ați avut un eșec în trecut?

Același lucru l-au pățit la un moment dat toți cei pe care-i recunoaștem drept oameni de succes. Toți au avut de-a face într-un fel sau altul cu eșecul, dar nu l-au denumit în acest mod, ci l-au considerat drept o *„înfrângere temporară"*.

Cu ajutorul luminii care strălucește din interior, toți oamenii cu adevărat importanți au dat înfrângerii temporare sensul ei exact — *o provocare pentru depunerea unui efort și mai asiduu, sprijinit de o încredere superioară*!

Oricine poate renunța atunci când drumul său devine dificil!

Oricine poate simți că-i pare rău pentru sine, atunci când se simte înfrânt temporar, dar autocompătimirea nu este una dintre însușirile unui om pe care lumea l-a recunoscut drept o persoană importantă.

Abordarea puterii din interior nu poate să fie făcută prin autocompătimire. Nu poate să fie făcută prin frică și timiditate. Nu poate să fie făcută prin invidie și ură. Nu poate să fie făcută prin avariție și lăcomie.

Nu; „cealaltă personalitate" a dumneavoastră nu se manifestă acolo unde există aceste trăsături negative. Apare doar în mintea care nu are nimic de-a face cu astfel de atitudini mintale negative. *Se dezvoltă doar în mintea ghidată de credință!*

Dincolo de eșec

Lee Braxton, din Whiteville, Carolina de Nord, recunoaște că a făcut cunoștință cu sărăcia încă de la primii săi pași în viață, reușind prin eforturi mari să termine clasa a șasea la școală.

Era al zecelea copil din cei 12 ai familiei sale, fiind forțat ca de la o vârstă fragedă să-și câștige singur existența. Tatăl său era fierarul satului. Lee a lustruit pantofi, a livrat mărfuri, a vândut ziare, a lucrat într-o fabrică

de stofe, a spălat automobile, a fost ajutor de mecanic și a făcut diverse alte munci până când a ajuns supraveghetor de magazin.

A luptat din greu pentru fiecare pas pe care l-a făcut în viață, până ce în final s-a căsătorit, a avut propria sa casă și un venit suficient de mare pentru a asigura un trai modest familiei sale.

Apoi l-a lovit în plin ghinionul. Venitul său a fost întrerupt, iar casa sa a fost scoasă la vânzare pentru a-i acoperi ipoteca. A pierdut tot ceea ce deținea, cu excepția celui mai important lucru: disponibilitatea de a o lua de la început și încrederea în propria sa abilitate de a transforma nenorocirea într-un avantaj.

A început imediat să caute acea „sămânță a avantajului echivalent", care venea odată cu înfrângerea temporară, și a găsit-o în cartea *De la idee la bani*. Cineva îi dăduse un exemplar al acestei cărți. Înainte de a termina să o citească, atitudinea sa mintală a început să se schimbe de la negativ spre pozitiv. Atunci când a terminat-o, și-a format un plan de a reveni și a început imediat să-l pună în aplicare.

Prin această carte, Lee Braxton a cunoscut cea mai importantă ființă — „cealaltă personalitate" a sa. Acea personalitate pe care nu o cunoscuse anterior. Acea personalitate care recunoștea înfrângerea temporară, dar niciodată eșecul!

Din ziua descoperirii personalității sale reale, tot ceea ce atingea Lee Braxton se transforma în aur sau în ceva mai deosebit. A fondat prima Bancă Națională din Whiteville și a devenit primul ei președinte. Apoi a promovat și a construit cel mai distins hotel din Whiteville, cu o structură modernă, care ar fi o mândrie pentru oricare oraș. A constituit o companie pentru finanțarea automobilelor și una pentru vânzarea și distribuirea părților componente ale autovehiculelor, dar și o agenție de vânzare a automobilelor. A deschis apoi și a promo-

vat un magazin de vânzare de instrumente muzicale și și-a construit una dintre cele mai deosebite locuințe din Whiteville.

Oamenii din Whiteville l-au ales primar al orașului și se spune că găseai cu greu în oraș o afacere sau o profesiune în care să nu existe vreun fel de avantaj, ca urmare a influenței și tranzacțiilor sale financiare.

Corabia norocului său a navigat atât de lin, încât s-a decis să acumuleze câți bani îi erau necesari, pentru a se putea retrage din afaceri atunci când avea să ajungă la vârsta de 50 de ani. A reușit la vârsta de 44 de ani, și-a lichidat afacerile și a început să-și aducă contribuția, fără să ceară vreo retribuție, la programul unui evanghelist vestit, în calitate de manager de radio și televiziune. În timp foarte scurt, programul zilnic al evanghelistului a fost preluat de sute de radiouri și televiziuni din aproape toate părțile Statelor Unite.

În ciuda laudelor generoase aduse cărții *De la idee la bani*, mi se pare corect să menționez că Lee Braxton avea principiile de bază ale succesului înainte de a fi citit cartea, astfel cum le aveți și dumneavoastră, cititorii acestei povestiri, în orice proporție și sub ce formă vă doriți.

Cartea i-a îndepărtat lui Lec mintea de la nenorocirea suferită și i-a revelat bogățiile ascunse pe care le deținea prin puterea minții sale. O putere care poate să fie transformată în orice lucru material pe care-l dorește cineva. Cartea i-a oferit lui Lee Braxton informația despre această forță irezistibilă care sălășluiește în creierul său. El și-a dat seama de acea putere, a identificat-o și a direcționat-o către scopurile alese de el.

Aceasta este povestea oricărui succes.

Atunci când AMP (atitudine mintală pozitivă) preia controlul, succesul este în imediata apropiere, iar înfrângerea nu este decât o experiență care are rolul de a motiva pe cineva pentru depunerea unui efort mai asiduu. Lee Braxton a aflat acest adevăr și a profitat de el.

Pentru că a făcut ceva despre care a aflat că îl plasează în poziția în care ar putea să spună cu adevărat: „Nu există pe Pământ nici un lucru material pe care să mi-l doresc și să nu pot să-l am."

A făcut ca viața să-l recompenseze în termenii stabiliți de el, s-a angajat în slujba care i-a plăcut cel mai mult și și-a găsit pacea sufletului.

Nu de o nouă filozofie a realizării au nevoie oamenii!

Ci de o reconsacrare a unor principii vechi și probate, care conduc inevitabil la descoperirea acelei puteri din interior care „mișcă munții".

Este încă disponibilă puterea care a făcut posibilă existența marilor lideri de-a lungul timpului, în oricare dintre profesii sau generații. Vizionari și credincioși, acești oameni nu au ținut cont de frontierele ignoranței, superstiției și fricii și au dat lumii tot ceea ce este cunoscut sub numele generic de civilizație.

Puterea nu este învăluită de nimic misterios și nu face miracole, ci funcționează prin acțiunile zilnice ale oamenilor și se reflectă în toate formele serviciilor prestate în beneficiul omenirii.

Are mii și mii de nume, dar natura ei nu se schimbă niciodată, indiferent de denumirea pe care o poartă.

Funcționează printr-un singur mediu, reprezentat de mintea omului.

Se exprimă prin gândurile, ideile, planurile și obiectivele oamenilor, cel mai important lucru fiind acela *că este la fel de gratuită precum aerul pe care-l respirăm și la fel de abundentă ca sfera de acțiune și spațiul universului.*

9

Legea Forței Cosmice a Obișnuinței

Obișnuința este precum un cablu; legăm în fiecare zi câte un fir în el și în cele din urmă nu-l mai putem rupe.

HORACE MANN

Așadar am ajuns acum la analiza uneia dintre cele mai importante legi ale Naturii, Legea Forței Cosmice a Obișnuinței!

Descrisă succint, Legea Forței Cosmice a Obișnuinței este modul Naturii de a fixa toate deprinderile, astfel încât acestea să se petreacă în mod automat odată ce au fost exersate — obiceiurile oamenilor, dar și cele ale universului.

Fiecare om se află într-un anumit loc și este ceea ce este din cauza obiceiurilor sale stabile de gândire și acțiune.

Scopul acestei filozofii este de a ajuta individul în formarea acelor obiceiuri care să-l transfere din locul în care se află, acolo unde își dorește să fie în viață.

Toți oamenii de știință și mulți dintre oamenii obișnuiți știu că Natura menține o balanță perfectă între toate elementele de materie și energie din univers; că întregul univers este pus în funcțiune de un sistem implacabil de ordine și obiceiuri care nu variază niciodată și care nu pot să fie schimbate prin nici un fel de efort

omenesc; că cele cinci elemente cunoscute ale universului sunt: (1) timpul, (2) spațiul, (3) energia, (4) materia și (5) inteligența, care dau, la rândul lor, celorlalte realități cunoscute regularitate și metodă, determinate de anumite *obiceiuri fixate.*

Acestea reprezintă elementele fundamentale ale Naturii, prin care creează un bob de nisip sau uriașele stele care plutesc în spațiu și oricare alte lucruri știute sau pe care și le poate imagina mintea unui om.

Sunt realități cunoscute, dar nu oricine a avut timpul necesar sau interesul să constate faptul că Legea Forței Cosmice a Obișnuinței este aplicarea particulară a Energiei prin care Natura menține relația dintre atomii materiei, stelele și planetele în mișcarea lor neîncetată spre și dinspre o destinație necunoscută, anotimpurile anului, ziua și noaptea, boala și sănătatea, viața și moartea. Legea Forței Cosmice a Obișnuinței este mediul în care toate deprinderile și relațiile interumane sunt menținute în grade diferite de permanență și prin care orice gând este transformat în echivalentul său fizic, ca răspuns la dorințele și obiectivele individului.

Dar acestea sunt adevăruri care se pot dovedi și cineva își poate aminti acea oră sfântă în care descoperă adevărul inevitabil că omul este doar un instrument prin care se proiectează puteri mai mari decât ale sale. Filozofia aceasta este destinată să conducă omul la această importantă descoperire și să-i permită să folosească ceea ce i-a fost dezvăluit, *plasându-se în armonie cu forțele nevăzute ale universului, care pot să-l conducă în mod inevitabil în partea de succes a marelui Râu al Vieții.*

Ora acestei descoperiri ar trebui să-i aducă fără prea mare efort Secretul tuturor bogățiilor!

Forța Cosmică a Obișnuinței este Controlorul Naturii prin care toate celelalte legi naturale sunt coordonate, organizate și funcționează cu regularitate și metodă

specifice. Este așadar cea mai importantă dintre toate aceste legi.

Vedem stelele și planetele care se mișcă cu o astfel de precizie, încât astronomii pot să prestabilească locația lor exactă și relația dintre ele pentru 20 de ani de acum înainte.

Vedem cum anotimpurile anului pleacă și vin cu o regularitate de ceasornic.

Știm că un stejar crește dintr-o ghindă, iar un pin din sămânța strămoșilor săi; că niciodată nu i se întâmplă ghindei să greșească și să producă un pin, astfel cum nici o sămânță de pin nu dă vreodată naștere unui stejar. Știm că tot ceea ce a fost produs vreodată își are antecedente în ceva similar care i-a precedat, că natura și obiectivul gândurilor unui individ determină rezultate asemănătoare lor, la fel de sigur precum focul produce fum.

Forța Cosmică a Obișnuinței este mediul în care fiecare ființă vie este forțată să se angajeze și să devină parte a influențelor mediului în care aceasta trăiește și acționează. Astfel, este evident că succesul atrage un succes și mai mare, iar eșecul un eșec și mai puternic — un adevăr care este cunoscut de mult timp oamenilor, deși doar câțiva sunt cei care au înțeles motivul acestui fenomen ciudat.

Se știe că persoana care a avut un eșec poate să aibă un succes răsunător, printr-o asociere apropiată cu cei care gândesc și acționează în termeni de succes, dar nu toți știu că acest lucru se întâmplă, deoarece Legea Forței Cosmice a Obișnuinței transmite „conștientizarea succesului" din mintea oamenilor de succes către mintea celor care au eșuat și care sunt aproape de ei în evenimentele zilnice ale vieții.

Oriunde intră în contact două minți, rezultă o a treia minte modelată după *cel mai puternic* dintre cei doi. Majoritatea oamenilor de succes recunosc acest adevăr și admit sincer că succesul lor a început cu o asociere

apropiată cu anumite persoane a căror atitudine mintală pozitivă și-au însușit-o în mod conștient sau nu.

Forța Cosmică a Obișnuinței este tăcută, nevăzută și nu poate să fie percepută prin nici unul dintre cele cinci simțuri fizice. Acesta este și motivul pentru care nu este prea des identificată pe scară largă, deoarece majoritatea oamenilor nu încearcă să înțeleagă forțele intangibile ale Naturii, și nici nu sunt interesați de principii abstracte. Totuși, aceste forțe intangibile și abstracte reprezintă puterea reală a universului și baza reală a tot ceea ce este tangibil și concret, sursa din care derivă tangibilitatea și materialitatea.

Înțelegeți principiul de lucru al Forței Cosmice a Obișnuinței și nu veți avea nici o problemă în interpretarea eseului lui Emerson privind compensația, deoarece el se afla foarte aproape de legea care guvernează această forță, atunci când a scris faimosul eseu.

În același fel, Sir Isaac Newton s-a apropiat de recunoașterea totală a acestei legi, atunci când a descoperit legea gravitației. Dacă ar fi mers puțin mai departe, dincolo de punctul în care și-a încheiat descoperirea, poate că ar fi ajutat la dezvăluirea acelei legi care menține în spațiu micul nostru Pământ și relația lui sistematică cu alte planete, atât în timp, cât și în spațiu; aceeași lege care leagă ființele umane una de cealaltă și relația fiecărui individ cu el însuși prin *obiceiurile de gândire.*

Termenul de „Forță Cosmică a Obișnuinței" este evident. Se referă la forța care acționează prin intermediul deprinderilor stabilite. Și orice ființă vie a cărei inteligență se situează sub cea a oamenilor se reproduce și își îndeplinește pământeasca sa misiune, ca răspuns direct la puterea Forței Cosmice prin ceea ce noi numim „instinct".

Singur omul are privilegiul de alege în ceea ce privește obiceiurile sale de viață, care pot să fie fixate prin

modele ale gândirii sale — singurul privilegiu asupra căruia individul are drept total de control.

Omul poate să gândească în termenii limitărilor autoimpuse din frică, îndoială, invidie, lăcomie și sărăcie, iar Forța Cosmică a Obișnuinței va transforma aceste gânduri în echivalentul lor material. Însă omul poate să gândească în termeni de opulență și belșug, iar aceeași lege îi va transpune gândurile în practică.

În această manieră, un individ poate să-și controleze destinul său pământesc, într-o măsură uluitor de mare — exersând pur și simplu privilegiul de a-și construi propriile gânduri. Dar, odată ce aceste gânduri au luat forma unor modele determinate, sunt preluate de Forța Cosmică a Obișnuinței și sunt transformate în deprinderi permanente și rămân așa, până când sunt înlocuite de structuri de gânduri *diferite și mai puternice*.

Vom lua acum în considerare unul dintre cele mai profunde adevăruri: faptul că majoritatea oamenilor reușesc rar să atingă succesul înainte de a trece inițial printr-o tragedie sau un pericol care să le fi răscolit sufletul în profunzime și care să-i fi adus la acea circumstanță a vieții pe care o numim „eșec".

Motivul acestui ciudat fenomen este cunoscut deja de cei care înțeleg Legea Forței Cosmice a Obișnuinței, care constă în faptul că astfel de dezastre și tragedii ale vieții servesc la ruperea obiceiurilor stabilite ale oamenilor — care i-au condus la rezultatul inevitabil al eșecului — și întreruperea astfel a stăpânirii acestei Forțe, lucru care le permite să-și formeze deprinderi noi, mai constructive.

Războiul sinelui

Războaiele amplifică inadaptările prezente în relațiile dintre oameni. Aceste inadaptări sunt rezultat al gândurilor negative ale oamenilor, care cresc până când

ating *proporții de masă*. Spiritul oricărei națiuni nu este altceva decât suma totală a obiceiurilor de gândire dominante ale cetățenilor ei.

Același lucru este valabil și la nivel individual, pentru că și aici spiritul fiecăruia este determinat de obiceiul de gândire dominant. Cei mai mulți indivizi sunt într-un fel sau altul în război, de-a lungul vieții lor. Sunt în război cu propriile lor gânduri și emoții contradictorii. Sunt în conflict la nivelul relațiilor lor de familie, dar și în relațiile de serviciu sau cele sociale. Recunoașteți acest adevăr și veți înțelege adevărata putere și avantajele de care se bucură cei care trăiesc după Regula de Aur, pentru că această regulă vitală *vă va elibera de conflictele războiului intrapersonal.* Identificați acest adevăr și veți înțelege obiectivul real și avantajele unui Scop Major Definit, pentru că odată ce a fost fixat la nivelul conștiinței, prin obiceiurile de gândire ale unei persoane, va fi preluat de Forța Cosmică a Obișnuinței și purtat către finalitatea sa logică, prin *orice mijloace practice sunt la îndemână.*

Forța Cosmică a Obișnuinței nu sugerează unui individ ce ar trebui să-și dorească sau dacă obiceiurile de gândire ar trebui să fie pozitive sau negative, dar acționează asupra acelor obiceiuri de gândire cristalizându-le în grade variate de permanență și traducându-le în echivalentul lor fizic, printr-o motivație către acțiune, plină de inspirație.

Nu fixează doar obiceiurile de gândire ale indivizilor, ci și pe cele ale grupurilor sau maselor de oameni, în concordanță cu modelul stabilit prin preponderența gândurilor individuale dominante.

Aceeași regulă se aplică celui care se gândește și discută despre boală. Mai întâi, este considerat pur și simplu ipohondru — un om care suferă de boli imaginare —, dar dacă obiceiul persistă în închipuirea sa, acea boală sau una foarte înrudită cu ea chiar se manifestă.

Forța Cosmică a Obișnuinței are grijă de acest lucru! Pentru că este adevărat că orice gând păstrat în minte, repetat, începe imediat să se transpună în echivalentul său practic, prin orice mijloace disponibile.

O remarcă tristă în ceea ce privește inteligența oamenilor este aceea că mai mult de trei sferturi dintre cei care au privilegiul de a fi cetățeni ai unei țări atât de minunate ca aceasta sunt nevoiți să parcurgă întregul drum al vieții în sărăcie și lipsuri; motivul acestui lucru nu este dificil de înțeles, dacă vom recunoaște acțiunea principiului Forței Cosmice a Obișnuinței. Sărăcia este rezultatul direct al unei „conștiințe a sărăciei" care își are originea într-un mod de gândire în termeni de sărăcie, teama de lipsuri și discuții despre aceste subiecte.

Dacă vă doriți opulență, ordonați-i subconștientului dumneavoastră să producă opulență, dezvoltând astfel o „conștiință a prosperității" și o să vedeți cât de rapid se va îmbunătăți starea dumneavoastră economică.

Mai întâi apare „conștientizarea" a ceea ce vă doriți; urmează apoi manifestarea fizică sau mintală a dorințelor dumneavoastră. „Conștientizarea" este responsabilitatea dumneavoastră. Este ceva ce trebuie creat prin gânduri zilnice sau prin meditație, dacă doriți ca în această manieră să vă faceți cunoscute dorințele. În acest mod, vă puteți alia cu o putere la fel de mare ca cea a Creatorului.

„Am ajuns la concluzia", spunea un mare filozof, „că acceptarea sărăciei sau a bolii este o mărturisire sinceră a lipsei de credință."

Ne proclamăm în gura mare Credința, dar acțiunile noastre ne contrazic cuvintele. Credința este o stare a spiritului care poate să devină permanentă doar prin acțiune. Simpla credință nu este suficientă, după cum a spus marele filozof: „Credința fără acțiune este moartă."

Legea Forței Cosmice a Obișnuinței este propria creație a Naturii. Este singurul principiu universal, a cărui ordine, metodă și armonie sunt duse la bun sfârșit în întreaga acțiune a universului, de la cea mai mare stea care este suspendată în ceruri, până la cel mai mic atom al materiei.

Este puterea egal disponibilă celor slabi și celor puternici, celor bogați și celor săraci, celor bolnavi și celor sănătoși. Reprezintă soluția tuturor problemelor omenești.

Obiectivul major al celor 17 principii ale filozofiei este acela de a ajuta individul să se adapteze la puterea Forței Cosmice a Obișnuinței prin impunerea unei autodiscipline în ceea ce privește formarea obiceiurilor de gândire.

17 elemente ale Secretului Bogățiilor

Să trecem acum în revistă aceste principii, pentru a înțelege relația lor cu Forța Cosmică a Obișnuinței. Să observăm cum aceste principii sunt atât de legate unul de celălalt, încât se combină împreună și formează Secretul Bogățiilor, care deschide ușile către soluția tuturor problemelor noastre.

Analiza începe cu primul principiu al filozofiei:

(a) OBICEIUL *DE A FACE UN EFORT ÎN PLUS*

Acestui principiu i s-a dat o poziție fruntașă, deoarece ajută la condiționarea minții pentru oferirea unor servicii utile. Această condiționare pregătește drumul către cel de-al doilea principiu:

(b) *DEFINIREA SCOPULUI*

Cu ajutorul acestui principiu, omul poate să direcționeze principiul *de a face un efort în plus* și să se asigure că acesta va acționa în sensul obiectivului său major, pentru a beneficia de efectele cumulative ale aplicării celor două principii. Aceste principii îl vor conduce destul de

aproape de realizarea obiectivului, dar cei care nutresc țeluri mai înalte în viață vor avea nevoie de mai mult ajutor în drumul lor, iar acest ajutor este valabil prin aplicarea celui de-al treilea principiu:

(c) MINTEA CĂLĂUZITOARE

Prin aplicarea acestui principiu, individul începe să experimenteze un nou și puternic simț al puterii care nu este disponibil unei singure minți, trece peste deficiențele individuale și îi furnizează, atunci când este necesar, în proporții diverse, *cunoștințele combinate ale omenirii*, acumulate de-a lungul anilor. Acest simț al puterii nu va fi însă complet, până când individul nu va dobândi arta de a primi călăuzirea prin intermediul celui de-al patrulea principiu:

(d) PRACTICAREA CREDINȚEI

În acest moment, individul începe să armonizeze puterile Inteligenței Infinite, avantajul oferit doar celor care și-au condiționat mintea să-l primească. Aici individul deține controlul total asupra propriei minți, învingându-și frica, neliniștile și îndoielile, recunoscându-și identificarea cu sursa atotputernică.

Aceste patru principii au fost corect denumite „Cei Patru Uriași", datorită capacității lor de a produce mai multă putere decât are nevoie un om obișnuit, pentru a atinge vârful realizării sale personale. Dar ele sunt potrivite doar pentru foarte puțini oameni care au alte calități necesare pentru a avea succes, calități evidențiate de cel de-al cincilea principiu:

(e) PERSONALITATE PLĂCUTĂ

O personalitate plăcută dă unui om capacitatea de a se vinde atât pe sine, cât și ideile sale către alți oameni. Prin urmare, este esențial pentru toți cei care-și doresc să devină influența călăuzitoare într-o alianță a Minții Călăuzitoare. Observați însă cu atenție cât de clar tind

cele patru principii precedente să dea cuiva o personalitate plăcută. Împreună, aceste cinci principii sunt capabile să furnizeze individului o putere personală uimitoare, dar nu destulă pentru a-l asigura împotriva înfrângerii, deoarece eșecul este o circumstanță cu care fiecare om are de-a face de mai multe ori de-a lungul vieții; prin urmare, se impune necesitatea înțelegerii și aplicării celui de-al șaselea principiu:

(f) DEPRINDEREA DE A ÎNVĂȚA DIN EȘEC

Notați că acest principiu începe cu cuvântul „deprindere", ceea ce înseamnă că trebuie acceptat și aplicat ca un obicei, sub toate formele eșecului. În acest principiu poate să fie găsită suficientă speranță pentru a inspira o persoană să ia un nou start, atunci când planurile sale au dat greș, deoarece este normal ca la un moment sau altul, să se întâmple și astfel.

Observați cât de mult a crescut sursa puterii personale prin aplicarea acestor șase principii. Individul știe încotro se îndreaptă în viață; a obținut cooperarea binevoitoare a tuturor celor care pot să-i furnizeze servicii care să-l ajute să-și atingă obiectivul; s-a făcut o persoană agreabilă, asigurându-și astfel cooperarea continuă a celor din jur; a dobândit arta de a intra în legătură cu Inteligența Infinită și de a exprima această putere prin practicarea credinței; și a învățat să transforme piedicile constituite de înfrângerile personale în trambuline. În ciuda acestor avantaje, totuși, individul al cărui Scop Major Definit merge în direcția nivelurilor înalte ale realizării personale va întâlni de multe ori în carieră momentul când va avea nevoie de avantajele celui de-al șaptelea principiu:

(g) VIZIUNE CREATOARE

Acest principiu permite individului să privească în viitor și să-l evalueze, comparându-l cu trecutul, și să construiască planuri noi, mai îndrăznețe, pentru împli-

nirea speranțelor și obiectivelor sale prin intermediul imaginației. Aici, poate pentru prima dată, un om poate să-și descopere un al șaselea simț și să înceapă să-l folosească pentru a obține cunoștințe care nu sunt valabile din sursele experienței omenești și cunoștințelor acumulate. Dar, pentru a fi siguri că el va da acestui beneficiu o utilizare practică, trebuie să identifice și să aplice cel de-al optulea principiu:

(h) INIȚIATIVĂ PERSONALĂ

Acesta este un principiu care pornește acțiunea și o menține până la final. Protejează persoana împotriva unor obiceiuri distructive cum ar fi amânarea, indiferența și lenea. O aproximare a importanței acestui principiu poate să fie dată de recunoașterea faptului că este un „producător de obiceiuri" în privința celor șapte principii precedente, deoarece este evident că neaplicarea acestora poate să devină un *obicei*, dacă nu ar exista principiul aplicării inițiativei personale. Importanța acestui principiu poate să fie evaluată mai departe prin recunoașterea faptului că este singurul mijloc prin care omul își exercită în întregime controlul asupra unicului lucru pe care Creatorul i-a dat posibilitatea să-l controleze, *puterea asupra propriilor gânduri*.

Gândurile nu se organizează și nu se direcționează singure. Au nevoie de călăuzire, inspirație și ajutor, care pot fi date doar de inițiativa personală.

Însă această inițiativă personală este uneori greșit direcționată. De aceea, este nevoie de o călăuzire suplimentară care este valabilă prin intermediul celui de-al nouălea principiu:

(i) GÂNDIRE EXACTĂ

O gândire clară nu protejează un individ doar împotriva unei direcționări greșite a inițiativei personale, ci și împotriva erorilor de judecată, deciziilor nefondate și premature. De asemenea, îl protejează împotriva pro-

priilor *emoții nestatornice,* modificându-le prin intermediul puterii denumite „rațiune".

Persoana care gestionează cele nouă principii se va găsi în posesia unei puteri extraordinare, dar puterea personală poate să fie — și de multe ori chiar este — una periculoasă, dacă nu este controlată și direcționată prin aplicarea celui de-al zecelea principiu:

(j) AUTODISCIPLINA

Autodisciplina nu poate să fie cerută și obținută rapid. Ea este produsul unor obiceiuri bine stabilite și menținute cu grijă, la care în multe cazuri se ajunge doar după mulți ani de efort susținut. Am ajuns astfel la momentul în care trebuie să aducem în atenție puterea voinței, *deoarece autodisciplina este un produs exclusiv al voinței.*

Nenumărați oameni au obținut o putere de mare intensitate prin aplicarea primelor nouă principii, care însă i-a dus la dezastru, al lor sau al altora, datorită lipsei lor de autodisciplină în utilizarea puterii de care dispun.

Acest principiu, atunci când este stăpânit și aplicat, îi va da omului controlul complet asupra celui mai mare dușman al său — el însuși!

Autodisciplina trebuie să înceapă cu aplicarea celui de-al unsprezecelea principiu:

(k) CONCENTRAREA EFORTULUI

Puterea de concentrare este tot un produs al voinței. Este atât de mult legată de autodisciplină, încât cele două principii au fost denumite „gemenii" acestei filozofii. Concentrarea împiedică disiparea energiilor unei persoane, ajutând-o să-și focalizeze mintea asupra Scopului Major Definit, până când e preluată de subconștient și pregătită pentru a se transforma în echivalentul său practic, prin intermediul Legii Forței Cosmice a Obișnuinței. Este ochiul camerei de filmat al imagina-

ției, prin care planul detaliat al obiectivelor și scopurilor unei persoane sunt înregistrate în subconștient; prin urmare, este indispensabilă.

Priviți acum din nou și vedeți cât de mult a crescut puterea personală a omului prin aplicarea acestor 11 principii. Deși nu sunt suficiente pentru toate circumstanțele vieții, pentru că sunt momente când avem nevoie de cooperarea binevoitoare a mai multor persoane, cum ar fi clienții în afaceri sau într-o profesiune sau voturile într-o campanie electorală pentru un post public, care pot fi obținute prin aplicarea celui de-al doisprezecelea principiu:

(l) COOPERAREA

Cooperarea diferă de principiul Minții Călăuzitoare prin faptul că este o relație interumană necesară și poate să se bazeze pe o fuziune completă a spiritelor pentru atingerea unui scop definit, fără să existe o alianță definită între indivizi.

Fără cooperarea celor din jurul său, omul poate să nu atingă succesul la nivelurile superioare ale realizării personale, deoarece aceasta reprezintă un mijloc important prin care fiecare poate să extindă spațiul pe care-l ocupă în mintea celor din jurul său care este denumit uneori „bunăvoință".

Cooperarea binevoitoare aduce înapoi clienții comerciantului care achiziționează în mod repetat mărfurile de care au nevoie și asigură o continuitate a clientelei. Este, prin urmare, un principiu care aparține filozofiei oamenilor de succes, indiferent de profesiunea pe care au ales s-o urmeze.

Cooperarea este atinsă mult mai spontan și mai sincer prin aplicarea celui de-al treisprezecelea principiu:

(m) ENTUZIASMUL

Entuziasmul este o stare contagioasă, care nu ajută doar la obținerea cooperării celor din jur, ci, mai impor-

tant, inspiră individul să identifice și să folosească puterea propriei imaginații. Inspiră acțiunea în ceea ce privește exprimarea inițiativei personale și conduce la deprinderea de concentrare a efortului. Mai mult decât atât, este una dintre calitățile de importanță majoră ale unei personalități plăcute și face ușoară aplicarea principiului *de a face un efort în plus*. În completare la aceste avantaje, entuziasmul dă forță și convingere cuvintelor spuse.

Entuziasmul este produsul mobilului unei acțiuni, dar este dificil de menținut fără ajutorul celui de-al paisprezecelea principiu:

(n) OBICEIUL DE A FI SĂNĂTOS

Sănătatea fizică asigură cadrul ideal pentru ca mintea să poată acționa; prin urmare, pentru un succes de durată, sănătatea este esențială, presupunând că „succesul" va cuprinde toate aspectele fericirii.

Și aici cuvântul „obicei" este proeminent, pentru că sănătatea începe cu o „conștiință sănătoasă", care poate să fie dezvoltată prin obiceiuri potrivite de viață, susținute prin autodisciplină.

Sănătatea furnizează baza pentru entuziasm, iar entuziasmul încurajează sănătatea; astfel, cele două sunt precum oul și găina; nimeni nu poate spune care dintre cele două a apărut mai întâi, dar toți știu că ambele sunt esențiale pentru existența fiecăreia dintre ele. Astfel sunt sănătatea și entuziasmul. Ambele sunt esențiale pentru progres și fericire.

Să trecem din nou la inventariere și să numărăm plusurile de putere pe care le poate obține individul prin aplicarea acestor 14 principii. Acestea ating proporții atât de mari, încât cu greu pot fi imaginate. Totuși, acest lucru nu este suficient pentru a proteja un individ împotriva eșecului; tocmai de aceea, va trebui să adăugăm cel de-al cincisprezecelea principiu:

(o) PLANIFICAREA TIMPULUI ȘI A BANILOR

Oh! Ce durere de cap poate să aibă cineva la subiectul economiei de timp și păstrării banilor. Aproape toată lumea își dorește să cheltuiască necondiționat cât mai mulți bani și cât mai mult timp, dar să le planifice, niciodată! Totuși, independența și libertatea corpului și a minții, cele două mari dorințe ale tuturor oamenilor, nu pot să devină realități de durată fără autodisciplina unui sistem strict de planificare. Prin urmare, acest principiu este indispensabil pentru filozofia realizării individuale.

Acum atingem punctul final în realizarea puterii personale. Am aflat sursele de putere și cum le putem aborda și aplica, în funcție de voință, pentru orice scop dorit; dar și că puterea este atât de mare, încât nimic nu poate să-i reziste, cu excepția faptului că individul o poate aplica necugetat, ducând la propria sa distrugere sau a celorlalți. Prin urmare, pentru a călăuzi pe cineva către utilizarea corectă a puterii, este necesar să adăugăm cel de-al șaisprezecelea principiu:

(p) APLICAREA REGULII DE AUR

Observați vigoarea cuvântului „aplicarea". Încrederea în soliditatea expresiei Regulă de Aur nu este de ajuns. Pentru ca un avantaj să fie de durată și pentru a servi astfel drept călăuzitor sigur în utilizarea puterii personale, trebuie să fie aplicat ca o deprindere, în toate relațiile interumane.

Cât se poate de adevărat! Dar avantajele care sunt valabile prin aplicarea acestei reguli profunde în relațiile interumane sunt demne de eforturile necesare pentru a o transforma în obicei. Dezavantajele eșecului de a nu trăi după o astfel de regulă sunt prea numeroase pentru a fi detaliate.

Am atins acum punctul final al puterii personale și ne-am asigurat ceea ce este necesar pentru a o utiliza co-

respunzător. Ceea ce vrem de aici încolo sunt mijloacele prin care puterea poate să devină permanentă pe parcursul întregii noastre vieți. Vom atinge punctul culminant al acestei filozofii prin ultimul principiu cunoscut prin care un individ poate să atingă scopul dorit — al șaptesprezecelea și ultimul principiu al acestei filozofii:

(q) FORȚA COSMICĂ A OBIȘNUINȚEI

Forța Cosmică a Obișnuinței este principiul prin care toate deprinderile sunt consolidate și permanentizate în diferite grade. Așa cum am spus, este principiul dominant al întregii filozofii, în care se combină precedentele 16 principii. Și este principiul dominant al tuturor legilor naturale ale universului. Este principiul care generează *statornicirea obiceiului* în aplicarea principiilor precedente ale acestei filozofii. Este astfel factorul suprem în condiționarea minții individului pentru dezvoltarea și exprimarea unei „conștiințe prospere", care este atât de importantă pentru atingerea succesului personal.

Simpla înțelegere a celor 16 principii anterioare nu va conduce pe nimeni la obținerea puterii personale. Principiile trebuie să fie înțelese și aplicate ca o problemă strictă de deprindere, deoarece deprinderile sunt opera exclusivă a Forței Cosmice a Obișnuinței.

Forța Cosmică a Obișnuinței este sinonimă cu marele Râu al Vieții la care am făcut anterior numeroase referiri, deoarece conțin un potențial negativ și unul pozitiv, la fel ca toate formele de energie.

Aplicarea negativă este denumită „ritm hipnotic", deoarece are un efect hipnotic asupra tuturor lucrurilor cu care intră în contact. Putem vedea efectele sale, într-un fel sau altul, asupra tuturor ființelor umane.

Reprezintă singurul mijloc prin care „conștiința sărăciei" devine la fel de solidă ca și un *obicei*!

Este constructorul tuturor *obiceiurilor* de bază, cum ar fi cele ale fricii, invidiei, lăcomiei, răzbunării și dorinței de a avea ceva în mod inutil.

Consolidează *deprinderile* lipsei de speranță și indiferenței.

Și este constructorul ipohondriei, prin care milioane de oameni suferă toată viața lor de boli imaginare.

Este și constructorul „conștiinței eșecului" care compromite încrederea în sine a milioane de oameni.

Pe scurt, consolidează toate *deprinderile negative*, indiferent de natura și efectele lor. Este astfel malul de „eșec" al marelui Râu al Vieții.

Malul de „succes" al Râului — pozitiv — consolidează toate deprinderile constructive, cum ar fi cele ale *definirii scopului*, obiceiul *de a face un efort în plus*, de a aplica Regula de Aur în relațiile interumane și toate celelalte deprinderi pe care le poate dezvolta și aplica un individ pentru a obține avantajele primelor 16 principii ale acestei filozofii.

Întărirea obiceiurilor

Să examinăm acum cuvântul „obicei"!

Dicționarul Webster dă cuvântului multe definiții, printre care: „Obiceiul implică o dispoziție invariabilă sau o tendință, *ca urmare a repetiției*; cutuma sugerează mai degrabă actul repetiției decât tendința de a repeta; maniera (se aplică doar pentru un grup semnificativ de oameni) presupune implicarea unei acceptări îndelungi sau a poziției; aceste ultime două forme sugerează adesea autoritatea; facem astfel o mulțime de lucruri mecanic, prin forța obiceiului."

Definiția din Webster merge în detaliu, dar nu descrie legea care consolidează toate deprinderile; această omisiune se datorează fără îndoială faptului că Forța Cosmică a Obișnuinței nu a fost încă dezvăluită redac-

torilor acestui dicționar. Observăm însă un cuvânt important și sugestiv în definiția dată de Webster — repetiție. Este important, pentru că descrie modul în care începe fixarea unui obicei.

Deprinderea *de a face un efort în plus*, de exemplu, devine un obicei doar prin repetiția gândului cu privire la acest obiectiv, aducându-l în minte în mod *repetat*; supuneți în mod *repetat* gândul imaginației dumneavoastră, cu o dorință arzătoare de a reuși, până când imaginația va crea un plan practic; aplicând *obiceiul* de a avea Credință în realizarea dorinței sale și exersând atât de intens și de mult, omul se va putea vedea deja în posesia obiectului dorințelor sale, *chiar înainte de a-l obține.*

Construirea unor obiceiuri voluntare pozitive necesită aplicarea autodisciplinei, perseverenței, puterii voinței și Credinței, care sunt la dispoziția celor care au asimilat cele 16 principii ale acestei filozofii, descrise înainte.

Toate obiceiurile voluntare sunt produsul puterii voinței direcționate spre atingerea obiectivelor finale. *Acestea își au originea în individ*, nu în Forța Cosmică a Obișnuinței. Ele trebuie să fie sădite în minte prin repetiția gândurilor și acțiunilor, până când sunt preluate de Forța Cosmică a Obișnuinței, care le fixează, după care vor acționa în mod automat.

Cuvântul *obicei* are importanță pentru filozofia realizării individuale, pentru că în spatele său se află cauza reală a situației economice, sociale, profesionale și spirituale din viața fiecăruia dintre noi. Suntem acolo unde suntem și ceea ce suntem din cauza obiceiurilor pe care le-am consolidat. Și putem să fim acolo unde ne dorim doar prin dezvoltarea și menținerea *obiceiurilor noastre voluntare*.

Vedem astfel că întreaga filozofie conduce inevitabil la înțelegerea și aplicarea Legii Forței Cosmice a Obișnuinței — puterea care ne fixează obiceiurile.

Scopul major al fiecăruia dintre cele 16 principii ale acestei filozofii expuse anterior este acela de a ajuta individul în dezvoltarea unei forme particulare, specializate de deprindere, care să-i permită stăpânirea deplină a propriei sale minți! Acest lucru trebuie să devină un obicei!

Puterea minții este întotdeauna angajată de o parte sau de alta a Râului Vieții. Scopul acestei filozofii este să-i permită individului să dezvolte și să mențină obiceiurile de gândire și acțiune care îi mențin mintea concentrată asupra părții „succes" a Râului. Este tema principală a filozofiei.

Cunoașterea și asimilarea filozofiei, asemeni oricărui lucru dorit, are un preț definit, care trebuie plătit înainte să apară avantajele. Prețul pe care trebuie să-l plătească un individ este, printre altele, necesitatea menținerii unei vigilențe permanente, determinarea, perseverența, dar și dorința de a convinge viața să-l răsplătească în funcție de ceea ce solicită el, și nu acceptarea unor surogate precum sărăcia, mizeria și deziluzia.

Sunt două căi prin care cineva se poate raporta la viață.

Una este aceea de juca rolul calului, pe care-l călărește Viața. Cealaltă opțiune este aceea de a fi călăreț, în timp ce Viața joacă rolul calului. Alegerea de a fi cal sau călăreț este privilegiul fiecărui individ, dar un lucru este sigur: dacă cineva nu alege să devină călărețul Vieții, va fi în mod sigur forțat să devină calul ei. Viața fie călărește, fie este călărită. Nu stă niciodată calmă.

„Ego"-ul și Forța Cosmică a Obișnuinței

Ca discipoli ai acestei filozofii, sunteți interesați de metoda prin care puteți transforma puterea gândului în echivalentul său fizic. Sunteți interesați să intrați în legătură cu ceilalți, într-un spirit de armonie.

Din păcate, școlile noastre publice nu au în program predarea acestor două probleme. „Sistemul nostru educațional", a spus dr. Hery C. Link, „s-a concentrat asupra dezvoltării mintale și a eșuat să dea vreo explicație asupra modului în care sunt obținute sau corectate obiceiurile din planurile personalității și din cel emoțional."

Această acuzație nu este făcută fără să aibă o bază solidă. Sistemul școlar public a eșuat în obligația pe care o reclamă dr. Link, deoarece Legea Forței Cosmice a Obișnuinței nu a fost dezvăluită decât recent și nici acum nu este recunoscută de marea masă a celor care au rolul de educatori.

Toți știu că, practic, de când începem să mergem, tot ceea ce facem este rezultatul unor obiceiuri. Mersul și vorbirea sunt obiceiuri. Maniera de a mânca și de a bea este un obicei. Activitățile sexuale sunt rezultat al obiceiului. Relațiile noastre cu ceilalți, indiferent dacă sunt pozitive sau negative, sunt rezultat al obiceiurilor, dar puțini oameni înțeleg cum și de ce ne formăm deprinderile.

Obiceiurile sunt inseparabil legate de ego-ul uman. În consecință, să ne întoarcem la analiza acestui subiect al ego-ului, de multe ori înțeles greșit. Să stabilim mai întâi că acesta este mediul în care acționează credința și toate celelalte stări mintale.

Prin această filozofie, se pune accentul pe distincția dintre credința activă și cea pasivă. Ego-ul este mediul de exprimare al tuturor acțiunilor noastre. Prin urmare, trebuie să știm ceva despre natura și posibilitățile sale, pentru a-l putea exploata la maximum. Trebuie să învățăm să stimulăm ego-ul să acționeze și să-l controlăm pentru atingerea unor scopuri definite.

Și cel mai important, trebuie să ne ștergem din minte eroarea frecventă ce constă în a considera că ego-ul este doar un mediu pentru exprimarea vanității. Cuvântul

„ego" este de origine latină și înseamnă „eu". Dar mai exprimă și forța unui impuls, ce poate fi direcționată și făcută să servească drept mediu pentru transpunerea dorinței în credință, prin intermediul acțiunii.

Puterea neînțeleasă a ego-ului

Cuvântul „ego" se referă la toți factorii personalității unui individ!

Prin urmare, este evident că ego-ul este legat de dezvoltare, călăuzire și control prin obiceiuri voluntare — pe care le dezvoltăm deliberat și premeditat.

Un mare filozof care și-a dedicat întreaga sa viață studierii corpului și minții omenești ne-a furnizat un temei practic pentru studierea ego-ului, atunci când a declarat:

Corpul dumneavoastră, indiferent dacă trăiește sau nu, este o colecție de milioane de mici forțe care nu mor niciodată.

Aceste forțe sunt separate și individuale; ocazional, acționează având un anumit grad de armonie.

Corpul omenesc este un mecanism purtător de viață, capabil, dar nu obișnuit să controleze forțele interioare, decât prin intermediul obiceiului, voinței, instruirii, stimulilor speciali (prin emoții), care pot să ordoneze aceste forțe pentru a le canaliza spre îndeplinirea unor realizări importante.

Multe experimente au relevat faptul că această putere a ordonării și folosirii energiilor poate să fie cultivată într-un grad ridicat în fiecare.

Aerul, lumina soarelui, hrana și apa de care beneficiați sunt agenți ai unei forțe care vine din cer și din pământ. Plutiți cu nepăsare pe curentul circumstanțelor vieții pentru a trăi o zi din viața dumneavoastră, iar oportunitățile de a fi ceva mai bun decât sunteți sunt

purtate dincolo de raza dumneavoastră de acțiune și sunt duse mai departe.

Umanitatea este îngrădită de atât de multe influențe, încât, din timpuri imemoriale, nu a fost făcut nici un efort pentru a obține controlul asupra impulsurilor care aleargă libere printre oameni. A fost și încă este mai ușor să lăsăm lucrurile să meargă în felul lor, decât să le direcționăm prin voință.

Dar linia care desparte succesul de insucces se găsește acolo unde Râul Vieții încetează să mai curgă fără scop (unde începe *definirea scopului*).

Toți suntem creaturile emoțiilor, pasiunilor, circumstanțelor și întâmplării. Ce se va întâmpla cu mintea, inima sau corpul sunt probleme care dau formă curgerii apei din Râul Vieții, mai ales atunci când le acordăm atenție sporită.

Dacă vă opriți și vă gândiți un timp, *veți fi surprins să aflați cât de mult din viața dumneavoastră s-a scurs pur și simplu, fără nimic notabil.*

Priviți orice formă de viață creată și observați eforturile sale de a se exprima. Copacul își trimite ramurile către lumina soarelui, luptându-se prin frunzele sale să inhaleze aer; și chiar sub pământ, rădăcinile sale se exprimă în căutarea apei și a mineralelor necesare pentru hrană. O denumiți viață neînsufletită, dar este de fapt o forță care vine dintr-o sursă anumită și acționează într-un sens distinct.

Nu există nici un loc pe glob în care să nu se găsească energie.

Aerul este atât de încărcat de energie, încât în partea friguroasă din nord, soarele strălucește în raze boreale; și oriunde tinde să crească temperatura arctică, condițiile atmosferice pot să alarmeze oamenii. Apa este o uniune lichidă de gaze și este încărcată cu energii electrice, mecanice și chimice, oricare dintre ele fiind capabile să facă un mare serviciu omului, dar și pagube mari.

Chiar și gheața, în faza sa solidă, are energie, care nu este nici supusă, nici măcar calmă; forța sa poate distruge în mici fragmente rocile montane. Această energie o bem prin apă, o mâncăm prin hrană și o respirăm prin aer. Nici o moleculă chimică nu este separată de aceste elemente; nici un atom nu poate să existe fără ele. Suntem o combinație de energii individuale.

Oamenii constau din două forțe — una tangibilă, sub forma corpului fizic, cu multitudinea de celule care atinge nivelul miliardelor, fiecare dintre ele fiind dotată cu inteligență și energie; iar cealaltă intangibilă, sub forma unui ego — dictatorul organizat al trupului care poate să controleze gândurile și acțiunile unui individ.

Știința ne învață că partea tangibilă a unui om cântărind 72 kg este compusă din aproximativ 17 elemente chimice cunoscute. Acestea sunt:

43 kg oxigen
17 kg carbon
6 kg hidrogen
1,8 kg azot
2 kg calciu
0,17 kg clor
0,11 kg sulf
0,099 kg potasiu
0,085 kg sodiu
0,007 kg fier
0,070 kg fluor
0,056 kg magneziu
0,042 kg siliciu
Mici urme de arsenic, iod și aluminiu.

Aceste părți tangibile ale omului valorează din punct de vedere comercial doar câțiva cenți și pot fi găsite în oricare fabrică modernă.

Adăugați însă la aceste elemente chimice un ego controlat, bine dezvoltat și organizat și valoarea sa va meri-

ta orice preț va fi fixat de proprietarul acestora. Ego-ul este o putere pentru care nu există preț de achiziție, dar care poate să fie dezvoltat și modelat, astfel încât să se potrivească oricăror șabloane dorite. Dezvoltarea are loc prin obiceiuri organizate, permanentizate de Forța Cosmică a Obișnuinței, care duce la bun sfârșit modelele de gândire pe care le dezvoltă un individ prin gândirea controlată.

Una dintre diferențele majore dintre oamenii care au avut contribuții valoroase la specia umană și cei care fac doar umbră pământului este în principal una de ego-uri, deoarece ego-ul este forța călăuzitoare din spatele tuturor acțiunilor omenești.

Libertatea și emanciparea trupului și a minții — cele două dorințe majore ale oamenilor — sunt disponibile direct proporțional cu gradul de dezvoltare și folosirea ego-ului unui individ. Fiecare persoană care se află într-un raport corespunzător cu ego-ul său beneficiază atât de libertate, cât și de emancipare, în ce proporție dorește.

Ego-ul unui om determină maniera în care acesta se raportează la ceilalți oameni. Mai important decât acest lucru este faptul că determină măsura în care acesta se raportează la corpul și mintea sa, în ego fiind modelate speranțele, țintele sau obiectivele prin care-și stabilește destinul în viață.

Ego-ul este cel mai important lucru al unui om sau cea mai mare responsabilitate a sa, în funcție de modul în care se raportează la el. Ego-ul este suma totală a obiceiurilor de gândire care au fost țesute în jurul său prin acțiunea automată a Forței Cosmice a Obișnuinței.

Fiecare persoană care înregistrează un succes răsunător posedă un ego bine dezvoltat și extrem de disciplinat, dar există un al treilea factor asociat cu ego-ul, care-i direcționează forța spre bine sau spre rău — autocontrolul

necesar pentru a permite persoanei respective să transforme această putere în orice obiectiv stabilit.

„Antrenarea" ego-ului

Punctul de pornire a realizărilor individuale este un fel de plan prin care ego-ul cuiva poate să fie însuflețit cu o „conștiință de succes". Persoana care reușește trebuie să facă acest lucru printr-o dezvoltare corespunzătoare a propriului său ego, imprimându-i obiectul dorințelor sale și îndepărtând toate formele de limitare, teamă și îndoială care conduc la disiparea puterii ego-ului.

Autosugestia (sau autohipnoza) este felul în care cineva poate să-și acordeze ego-ul la orice grad dorit de vibrație și să-l încarce cu ideea de reușită a oricărui scop propus.

Dacă nu prindeți întreaga semnificație a principiului autosugestiei, veți pierde cea mai mare parte a analizei, deoarece puterea ego-ului este pe deplin consolidată prin aplicarea autosugestiei.

Atunci când autosugestia dobândește statutul de încredere, puterea ego-ului devine nelimitată.

Ego-ul este menținut viu și activ și i se dă putere prin hrănire continuă. Asemeni unui corp fizic, ego-ul nu poate și nu va continua să existe fără hrană.

Trebuie să fie hrănit cu *definirea scopului.*

Trebuie să fie hrănit cu Inițiativă Personală.

Trebuie să fie hrănit cu Acțiune Continuă, prin planuri bine organizate.

Trebuie să fie sprijinit de Entuziasm.

Trebuie să fie hrănit cu Atenție Controlată, direcționată spre un țel determinat.

Trebuie să fie sprijinit de o Gândire Clară.

Nimeni nu poate să devină stăpân peste ceva ori cineva, până când nu-și va putea stăpâni propriul ego.

Nimeni nu poate să se manifeste în termeni de bogăție, dacă cea mai mare parte a puterii gândirii sale este îndreptată spre menținerea unei „conștiințe a sărăciei". Fără îndoială, nu trebuie pierdut din vedere faptul că marii posesori de bogății imense au pornit de la o stare de sărăcie — un fapt care sugerează că toate neliniștile pot să fie învinse și ținute cât mai departe de ego.

Printr-un singur cuvânt, ego, sunt exprimate efectele compuse ale tuturor principiilor realizării individuale, descrise în această filozofie, coordonate într-o singură unitate de putere, care poate să fie direcționată spre orice final dorit de omul care își stăpânește pe deplin ego-ul.

Vă pregătim să acceptați faptul că cea mai importantă putere care este la îndemâna dumneavoastră — singura care va hotărî dacă veți reuși sau nu să vă împliniți ambițiile vieții — este aceea reprezentată de ego-ul dumneavoastră.

Vă pregătim de asemenea să vă debarasați de credința învechită care asociază ego-ul cu iubirea de sine, vanitatea și vulgaritatea și să recunoașteți adevărul că acesta reprezintă tot ceea ce este dincolo de exteriorul unui om, al cărui corp fizic este compus din elemente chimice ce valorează doar câțiva cenți.

Sexul este o mare forță creatoare a omului. Este asociat în mod evident cu ego-ul și este o parte importantă a acestuia. Atât sexul, cât și ego-ul și-au căpătat o reputație proastă, din cauza faptului că pot să aibă o aplicare constructivă sau una distructivă, fiind folosite încă de la începuturile omenirii în mod excesiv de ignoranți. Egoistul care devine ofensiv prin modul de manifestare a ego-ului său nu a descoperit încă modul în care să se raporteze la acesta, într-o manieră care să îi dea o utilizare constructivă.

Aplicarea constructivă a ego-ului este făcută prin exprimarea speranțelor, dorințelor, scopurilor și planuri-

lor, nu prin lăudăroșenie sau iubire de sine. Mottoul persoanei care deține controlul asupra ego-ului ei este: „Fapte, nu vorbe."

Dorința de a fi cineva, de a fi recunoscut și de a avea putere personală este o dorință sănătoasă; dar o exprimare deschisă a încrederii individului în propria sa măreție este un indicator că nu-și stăpânește încă ego-ul, că i-a permis acestuia să dețină controlul asupra sa; fiți însă siguri că această proclamare a măreției nu este altceva decât o mască sub care-și ascunde complexele de inferioritate.

Ego-ul și atitudinea mintală

Înțelegeți natura adevărată a ego-ului dumneavoastră și veți înțelege semnificația reală a principiului Minții Călăuzitoare. Mai mult decât atât, veți înțelege că pentru a vă oferi cele mai bune servicii, membrii alianței Minții Călăuzitoare trebuie să fie conectați la speranțele, scopurile și obiectivele dumneavoastră; că nu trebuie să intre sub nici o formă în competiție cu dumneavoastră. Trebuie să fie gata să-și subordoneze în întregime dorințele și personalitățile, pentru atingerea Scopului dumneavoastră Major în viață.

Trebuie să aibă încredere în dumneavoastră și în integritatea de care dați dovadă și să vă respecte. Trebuie să fie gata să vă accentueze virtuțile și să vă tolereze greșelile. Trebuie să fie gata să vă permită să fiți dumneavoastră înșivă, să vă trăiți viața după regulile pe care le stabiliți, în felul care vă convine. În cele din urmă, aceștia trebuie să primească de la dumneavoastră un anumit beneficiu, care vă va face la fel de folositor lor, precum vă sunt ei.

Neglijarea respectării acestei ultime cerințe menționate va duce la eșecul alianței dumneavoastră a Minții Călăuzitoare.

Oamenii se raportează unul la celălalt în funcție de aptitudinile pentru care se pot asocia, având la bază unul sau mai multe motive. Relațiile rezultate pot însă să nu fie permanente, din cauza unor motive vagi sau nedefinite ori fără nici un considerent anumit. Eșecul de a recunoaște acest adevăr a costat mulți oameni diferența dintre sărăcie și bogăție.

Puterea care preia ego-ul și îl învește cu transpunerea materială a gândurilor, care îi dă și forma potrivită, este Legea Forței Cosmice a Obișnuinței. Această lege nu dă cantitate sau calitate ego-ului; ia doar ceea ce găsește și materializează în echivalentul său practic.

Oamenii cu realizări importante sunt și au fost dintotdeauna cei care și-au hrănit în mod deliberat ego-ul, l-au format și l-au controlat, fără să lase nici o parte a sarcinii lor în grija norocului sau întâmplării ori a variatelor vicisitudini ale vieții.

Fiecare persoană poate să controleze forma propriului său ego, dar apoi nu mai poate interveni, astfel cum nici fermierul nu mai are legătură cu ceea ce se întâmplă cu semințele, odată ce le-a pus la germinat în pământ. Inexorabila Lege a Forței Cosmice a Obișnuinței face ca fiecare ființă vie să se perpetueze după propria-i asemănare și transpune în echivalent fizic imaginea pe care un om și-o zugrăvește în ego-ul său, astfel cum dintr-o ghindă se dezvoltă un stejar, fără să fie necesar nici un ajutor exterior, cu excepția timpului.

Din aceste precizări este evident că nu trebuie doar să sprijinim dezvoltarea deliberată și controlul ego-ului, ci suntem și avertizați că fără acest lucru nici un om nu poate spera să reușească în profesia sa.

Pentru a nu exista neînțelegeri referitoare la înțelesul termenului „un ego dezvoltat corespunzător", vom descrie pe scurt factorii care contribuie la dezvoltarea sa:

Mai întâi, un individ se poate alia cu una sau mai multe persoane care își vor coordona mintea cu a sa într-un spirit de armonie perfectă pentru atingerea unui scop definit, iar această alianță trebuie să fie continuă și activă.

Mai mult decât atât, alianța trebuie să fie constituită din oameni ale căror calități spirituale și mintale, educație, sex și vârstă sunt potrivite pentru atingerea scopului alianței. De exemplu, alianța Minții Călăuzitoare a lui Andrew Carnegie a fost constituită din mai mult de 20 de oameni, fiecare dintre ei contribuind cu o anumită calitate a minții, experienței, educației sau cunoștințelor, care a fost direct legată de obiectivul alianței, fără să fie valabilă prin intermediul unuia dintre ceilalți membri.

În al doilea rând, plasându-se sub influența unor asociați de succes, un individ trebuie să adopte un plan definit prin care să atingă obiectivul alianței și să înceapă să-l pună în aplicare. Planul poate să fie unul comun, creat prin unirea eforturilor tuturor membrilor grupului Minții Călăuzitoare.

Dacă un plan se dovedește nerealizabil sau inadecvat, trebuie să fie suplimentat sau înlocuit, până când este găsit unul funcționabil. Nu trebuie însă să se producă schimbări în obiectivul alianței.

În al treilea rând, individul trebuie să se poată sustrage influențelor oricărei persoane și circumstanțe care au o ușoară tendință de a-l face să se simtă inferior sau incapabil de a-și atinge obiectivul. Ego-urile pozitive nu se dezvoltă în medii negative. Un compromis în acest punct este inacceptabil, altfel șansele succesului vor fi nule.

Linia dintre un individ și cei care exercită asupra sa orice formă de influență negativă trebuie să fie atât de clar delimitată, încât să fie asemeni unei uși care-l izolează împotriva acestora, indiferent de legătura de prie-

tenie sau obligația ori legătura de sânge care ar putea să existe între ei.

În al patrulea rând, individul trebuie să blocheze pătrunderea oricărui gând legat de o experiență sau circumstanță trecută, care tind să-l facă să se simtă inferior sau nefericit. Ego-urile puternice, viguroase nu se pot dezvolta prin stăruirea asupra gândurilor legate de experiențe neplăcute din trecut. Ego-urile viguroase se dezvoltă din speranțele și dorințele unor obiective încă neatinse.

Gândurile sunt elementele fundamentale din care este construit ego-ul uman, iar Forța Cosmică a Obișnuinței este cimentul care le fixează pentru totdeauna, prin intermediul obiceiurilor consolidate. Atunci când obiectivul este finalizat, acesta reprezintă, până la cele mai mici detalii, natura gândurilor care s-au succedat pe parcursul construcției sale.

În al cincilea rând, un individ trebuie să se înconjoare de orice mijloc fizic prin care să-și imprime în minte tipul și sfera de acțiune a ego-ului pe care îl dezvoltă. De exemplu, autorul ar trebui să-și amenajeze atelierul într-o cameră decorată cu fotografii și lucrări ale autorilor din domeniul său pe care îi admiră cel mai mult. Ar trebui să-și umple rafturile bibliotecii cu cărți legate de munca sa. Ar trebui să se înconjoare de orice mijloc posibil de a aduce ego-ului său o imagine cât mai exactă despre sine, pe care se așteaptă s-o exprime acesta, deoarece reprezintă șablonul pe care îl va relua Forța Cosmică a Obișnuinței și care va transpune ego-ul în echivalentul său fizic.

În al șaselea rând, ego-ul dezvoltat corespunzător este întotdeauna sub controlul individului. Nu trebuie să existe o suprainflație de ego, spre construirea așa-zisului „egocentrism", prin care se distrug unii oameni.

Egocentrismul dezvăluie o dorință nebunească de a-i controla pe alții prin forța pe care o dezvoltă. Exemple

frapante ale unor astfel de oameni sunt Adolph Hitler, Benito Mussolini și Kaiserul.

În dezvoltarea ego-ului, mottoul cuiva poate să fie: „Nu prea mult, dar nici prea puțin dintr-un anumit lucru." Atunci când oamenii devin însetați să-și extindă controlul asupra altora sau încep să acumuleze sume mari de bani pe care nu pot sau nu vor să le folosească în mod constructiv, calcă pe un teren periculos. Puterea acestui caracter crește autohrănindu-se și ajunge curând să nu mai poată să fie controlată.

Natura a furnizat omului o valvă de siguranță prin care să-și micșoreze ego-ul și să elibereze presiunea influenței sale, atunci când trece anumite limite stabilite în dezvoltarea ego-ului său. Emerson a denumit-o legea Compensației, dar, orice ar fi, acționează cu o determinare implacabilă.

Napoleon Bonaparte a început să moară chiar în ziua în care a ajuns pe insula Sf. Elena, din cauza ego-ului său rănit.

Oamenii care renunță să muncească și se retrag din toate formele de activitate, după ce au avut o viață activă, în general se atrofiază și mor la scurt timp după aceea. Dacă trăiesc, sunt de obicei săraci și nefericiți. Un ego viguros este unul utilizat permanent și menținut sub control.

În al șaptelea rând, ego-ul este supus unor schimbări constante, în bine sau în rău, din cauza caracteristicii obiceiurilor de gândire ale unui individ. Factorii care forțează producerea acestor schimbări la nivelul unui individ sunt Timpul și Legea Forței Cosmice a Obișnuinței.

Timp pentru creștere

Aș dori să vă aduc în atenție importanța Timpului, ca factor semnificativ în acțiunea Legii Forței Cosmice a

Obișnuinței. La fel cum semințele plantate în pământ au nevoie de perioade determinate de timp pentru a germina, a se dezvolta și a crește, la fel au nevoie și ideile, impulsurile gândului și dorințele plantate în minte, pentru ca Legea Forței Cosmice a Obișnuinței să le insufle viață și acțiune.

Nu există mijloace suficiente pentru a descrie sau a predetermina perioada exactă de timp necesară pentru transformarea unei dorințe în echivalent fizic. Natura și intensitatea acestei dorințe, circumstanțele care sunt legate de ea reprezintă factori determinanți în legătură cu Timpul necesar pentru trecerea din faza de gând la cea de transpunere fizică.

Starea afectivă cunoscută drept încredere este atât de favorabilă unei materializări rapide a dorinței în echivalentul său fizic, încât este știut faptul că transformarea se produce aproape instantaneu.

Oamenii se maturizează din punct de vedere fizic în aproximativ 20 de ani, dar în plan mintal — care privește ego-ul — este necesară trecerea unei perioade de la 35 la 60 de ani. Acest fapt explică de ce oamenii încep destul de rar înainte de vârsta de 50 de ani să acumuleze bogății materiale de valoare ridicată sau să atingă recorduri remarcabile ale realizărilor lor pe alte planuri.

Ego-ul care poate să inspire un om să obțină și să păstreze o avere materială imensă trebuie să fie obligatoriu unul supus autodisciplinei, *definirii scopului*, inițiativei personale, imaginației, judecății exacte dar și altor calități, fără care nici un ego nu are puterea de a procura și menține o abundență de bogăție.

Aceste calități vin odată cu *utilizarea* corespunzătoare a Timpului. Observați că nu am spus că vin prin erorile timpului. Prin acțiunea Legii Forței Cosmice a Obișnuinței, obiceiurile de gândire ale fiecărui individ, indiferent dacă sunt pozitive sau negative, despre bogăție sau sărăcie sunt țesute într-un șablon al ego-ului său

și li se dă o formă permanentă, care determină caracterul și măsura statutului său fizic și spiritual.

Ego-ul din spatele succesului

Pe la începutul crizei economice din 1929, proprietara unui mic salon de înfrumusețare și-a modificat o cameră din spatele localului ei, pentru a oferi găzduire unui bătrân care avea nevoie de un loc în care să doarmă. Acesta nu avea nici un ban, dar deținea cunoștințe considerabile despre metodele de combinare a produselor cosmetice.

Proprietara salonului i-a oferit un loc în care să doarmă și i-a dat oportunitatea de a-și plăti camera prin combinarea substanțelor pe care ea le folosea în afacere.

Curând, cei doi au intrat într-o alianță a Minții Călăuzitoare, care avea menirea de a le asigura reciproc independență financiară. Mai întâi, au intrat într-un parteneriat de afaceri care viza vânzarea directă a produselor cosmetice combinate; femeia furniza banii necesari pentru materiile prime, iar bătrânul era cel care se ocupa de realizarea acestora.

După câțiva ani, aranjamentul Minții Călăuzitoare dintre cei doi devenise atât de profitabil, încât au decis să-l permanentizeze prin căsătorie, deși între cei doi era o diferență de vârstă de mai mult de 25 de ani.

Bătrânul lucrase în afacerea cu cosmetice o mare parte a vieții sale adulte, dar nu a obținut niciodată succes. Tânăra femeie abia putea să se întrețină de pe urma acestui salon de înfrumusețare. Combinarea fericită a celor doi le-a dat puterea de care nu beneficiaseră anterior acestei alianțe și au început să reușească pe plan financiar.

La începutul crizei economice, ei combinau cosmetice într-o cămăruță mică și-și vindeau produsele din ușă în ușă. La terminarea crizei, opt ani mai târziu, făceau

același lucru într-o fabrică mare, pe care o achiziționaseră și o achitaseră, având peste 100 de angajați care munceau regulat și mai mult de 5 000 de agenți de vânzare care le comercializau produsele de-a lungul întregului continent.

În acea perioadă au acumulat o avere de peste două milioane de dolari, în ciuda faptului că au acționat într-o perioadă de depresie, în care obiectele de lux, precum cosmeticele, erau greu vandabile.

Nu au mai avut probleme cu banii toată viața. Mai mult decât atât, au obținut libertate financiară, bazându-se pe aceleași cunoștințe și oportunități pe care le aveau înainte de alianța lor a Minții Călăuzitoare, când amândoi erau împovărați de sărăcie.

Am fi dorit să vă dezvăluim numele acestor doi oameni interesanți, dar împrejurările alierii lor și caracterul analizei pe care o s-o prezentăm mai departe fac acest lucru imposibil. Fără îndoială, vă putem dezvălui ceea ce ne imaginăm a fi sursa realizărilor lor remarcabile, având în vedere toate circumstanțele relației lor din punctul de vedere al unui analist imparțial, care caută doar să prezinte imaginea reală a faptelor.

Motivul care i-a adus împreună pe cei doi într-o alianță a Minții Călăuzitoare a fost clar de natură economică. Femeia mai fusese căsătorită anterior cu un bărbat care nu reușise să câștige cele necesare unui trai decent și care a părăsit-o când copilul lor era încă prunc. Bărbatul mai fusese și el căsătorit anterior.

Nu era nici cel mai slab indiciu că emoția dragostei ar fi stat la baza căsătoriei celor doi. Motivul a fost în întregime o dorință mutuală de libertate economică.

Afacerea și casa îngrijită în care locuia cuplul a fost dominată în întregime de bătrân, care credea cu sinceritate că purta responsabilitatea pentru amândoi.

Casa lor avea mobilă scumpă, dar nimănui — nici chiar oaspeților — nu îi era permis să se așeze la pian

sau într-unul dintre scaunele din camera de zi, fără invitația specială a „stăpânului și proprietarului" casei. Sufrageria principală era decorată cu mobilă stil, prețioasă, care includea și o masă lungă, potrivită pentru ocazii „de ceremonie", dar familiei nu îi era permis niciodată să o folosească în alte împrejurări. Ei luau masa în camera de dejun și nu se putea servi nimic la masă cu excepția mâncărurilor alese de „stăpân".

Era angajat un grădinar, care să se ocupe de grădină, dar nu îi era permis nimănui să rupă nici o floare fără invitația specială a capului familiei.

Conversațiile care sunt de obicei purtate într-o familie erau conduse în întregime de capul casei, iar nimeni nu putea să intervină, nici măcar să pună o întrebare sau să aibă o remarcă, decât dacă era invitat. Soția sa nu vorbea niciodată până când nu i se solicita în mod expres acest lucru, dar chiar și atunci discursul său trebuia să fie concis și cântărit cu grijă, pentru a nu-l irita pe „stăpânul" ei.

Afacerile lor erau reunite, iar bărbatul era președintele companiei. El avea un cabinet aranjat cu mare grijă, care era mobilat cu un birou sculptat manual și scaune tapisate.

Pe perete, chiar în fața biroului, stătea o pictură în ulei cu imaginea sa, pe care o contempla aprobator, uneori chiar câte o oră.

Când vorbea despre afaceri și în mod special despre succesul neașteptat de care se bucurase în perioada celor mai grele condiții de afaceri ale națiunii, bărbatul își atribuia toate meritele realizărilor sale, fără să menționeze niciodată numele soției sale.

În timp ce soția sa se ocupa de problemele sale de zi cu zi, nu beneficia de nici un cabinet sau birou în care să-și desfășoare activitatea. Ea era capabilă să meargă printre muncitori, să acorde ajutor unora dintre fetele

care se ocupau cu împachetarea, la fel de nonșalant ca și cum ar fi fost o simplă angajată.

Numele bărbatului era înscris pe toate pachetele care părăseau fabrica. Era printat cu litere mari pe toate autocamioanele prin care livrau marfa și apărea pe orice prospect și reclamă pe care o publica. Numele soției sale era în mod evident lăsat deoparte.

Bărbatul credea că el a construit afacerea; că el a acționat; că nu ar putea să funcționeze fără el. Adevărul era cu siguranță altul. Ego-ul său construise afacerea, o făcuse să meargă, dar ar fi putut să continue să funcționeze la fel de bine, sau chiar mai bine, fără prezența lui, pentru simplul motiv că *soția lui a fost cea care i-a dezvoltat acest ego* și ar fi putut să facă același lucru pentru un alt bărbat în circumstanțe similare.

Cu răbdare, înțelepciune și scop premeditat, soția acestui bărbat și-a cufundat propria sa personalitate în cea a soțului și pas cu pas i-a hrănit ego-ul cu acel tip de hrană care i-a îndepărtat orice urmă a complexului de inferioritate din trecut, născut dintr-o viață de lipsuri și eșecuri. Și-a hipnotizat soțul să creadă că este un mare magnat.

Indiferent ce fel de ego avea bărbatul înainte de a fi influențat de această femeie isteață, acesta murise de inaniție. Ea i-a renăscut ego-ul, l-a educat, l-a hrănit și l-a dezvoltat până ce a atins o putere de proporții colosale, în ciuda naturii sale excentrice și a lipsei abilităților în afaceri.

Adevărul era că orice politică, manevră de afaceri, ca și pașii înainte au fost realizați ca urmare a ideilor soției sale, pe care le-a plantat cu inteligență în mintea soțului său, care nu a mai recunoscut ulterior sursa lor inițială. În realitate, ea este creierul afacerii, iar el este pur și simplu reclama atrăgătoare; dar *combinația celor doi este de neînvins*, fiind evidențiată de reușitele lor impresionante pe plan financiar.

Maniera în care femeia s-a pus total în umbră nu era doar o dovadă de netăgăduit a autocontrolului său total, dar și o dovadă a înțelepciunii ei, pentru că știa că probabil nu ar fi obținut aceleași rezultate singură sau prin alte metode pe care le-ar fi adoptat.

Această femeie nu avea la bază o educație formală și nu avem nici o idee în ce mod sau unde a învățat ea atât de multe lucruri despre modul de acțiune al minții omenești, care să o fi inspirat să-și îmbine personalitatea cu cea a soțului său în scopul dezvoltării ego-ului pe care el îl avea acum. Poate intuiția naturală pe care o posedă multe femei a fost cea responsabilă pentru metoda sa de succes. Indiferent ce a fost, a făcut o muncă desăvârșită și a servit scopului pe care și-l dorea, aducându-i siguranță materială.

Îngrijirea și hrănirea ego-ului

Avem aici dovada clară că diferența majoră dintre sărăcie și bogăție este pur și simplu diferența dintre un ego dominat de un complex de inferioritate și unul dominat de un sentiment de superioritate. Bătrânul sărac de odinioară ar fi murit cerșetor, dacă acea femeie inteligentă nu și-ar fi combinat propria minte cu a lui, într-un mod prin care să-i hrănească ego-ul cu o gândire și o încredere în abilitățile sale de a atinge opulența.

Este o concluzie clară. Mai mult decât atât, acest caz este unul din multe altele care ar putea să fie citate pentru a dovedi că ego-ul omenesc trebuie să fie hrănit, organizat și direcționat spre obiective determinate, pentru ca un individ să reușească în profesiunea sa.

Secretul este în mâinile dumneavoastră

Aveți acum, prin cele 17 principii ale acestei filozofii, tot ceea ce este necesar pentru a intra în posesia Secretului!

Sunteți acum în posesia tuturor cunoștințelor practice care au fost utilizate de oamenii de succes de la începuturile civilizației și până astăzi.

Este o filozofie completă a vieții — suficientă pentru toate nevoile omenirii. A fost prezentată într-o modalitate accesibilă tuturor oamenilor.

Poate nu aspirați să deveniți faimoși pe plan internațional, dar puteți și ar trebui să aspirați să vă faceți folositori, astfel încât să ocupați în lume locul pe care-l dorește ego-ul dumneavoastră.

Fiecare om ajunge în final să se compare cu cei care fac o impresie puternică asupra ego-ului său. Toți suntem creaturile copierii și în mod natural ne străduim să imităm eroii pe care i-am ales. Este o trăsătură naturală și normală.

Cu adevărat norocos este cel al cărui erou este o persoană cu mare credință, deoarece adorația poartă cu ea ceva din natura celui idolatrizat.

În concluzie, să rezumăm ceea ce s-a spus despre subiectul ego-ului, atrăgând atenția asupra faptului că acesta reprezintă un loc fertil al minții, în care un individ poate să-și dezvolte toți stimulii care inspiră credința activă sau poate să neglijeze acest lucru și astfel să permită acestui sol fertil să producă o recoltă negativă de neliniști, îndoieli și indecizii care-l vor conduce la eșec.

Locul pe care-l ocupați în lume este o problemă a alegerilor pe care le faceți. Secretul Bogățiilor este acum în mâinile dumneavoastră. Stați în fața ultimei porți care vă separă de succesul dorit. Aceasta nu se va deschide în fața dumneavoastră, dacă nu-i cereți în mod expres acest lucru. Trebuie să folosiți Secretul Bogățiilor, pentru *a vă însuși* cele 17 principii ale acestei filozofii!

Aveți acum la dispoziție o *filozofie completă* de viață, care este suficientă pentru soluționarea oricărei probleme.

Este o filozofie a principiilor, a căror combinație este responsabilă pentru toate succesele purtate de oameni din diverse profesiuni sau meserii, deși există posibilitatea ca unii să fi folosit cu succes filozofia, fără să fi recunoscut cele 17 principii după denumirea dată de noi.

Nu a fost omis nici un factor esențial pentru o realizare de succes. Filozofia i-a reunit și i-a descris prin cuvinte și comparații accesibile tuturor oamenilor.

Este o filozofie care vizează planul concret, atingând rar idei abstracte, doar atunci când a fost necesar. Nu conține termeni și fraze academice, care creează mult prea des confuzie în rândul oamenilor.

Scopul general al filozofiei este acela de a permite unui individ să treacă de acolo unde se află spre locul în care-și dorește să fie, *atât din punct de vedere economic, cât și spiritual*; pregătește astfel individul să se bucure de viața îndestulată pe care Creatorul a intenționat s-o ofere tuturor oamenilor.

Lumea a fost îmbogățită prin filozofiile abstracte din zilele lui Platon, Socrate, Copernic, Aristotel și mulți alții de aceeași valoare a gândirii, până la zilele lui Ralph Waldo Emerson și William James.

Acum lumea are o filozofie concretă, completă a realizării individuale care îi furnizează individului mijloacele practice prin care poate să intre în posesia propriei sale minți și s-o direcționeze spre atingerea liniștii sufletești, armoniei în relațiile umane, siguranței economice și a unei vieți depline, cunoscută sub termenul de fericire.

Nu ca o scuză, ci mai mult ca o explicație, vreau să vă atrag atenția asupra faptului că pe parcursul acestei analize a celor 17 principii, le-am punctat pe cele mai importante, referindu-ne continuu la ele. Repetiția nu a fost întâmplătoare!

A fost deliberată și necesară, din cauza tendinței oamenilor de a nu se lăsa impresionați de idei noi sau de interpretări noi ale unor adevăruri înveterate.

Repetiția a fost necesară de asemenea din cauza interrelației dintre cele 17 principii, care sunt legate precum zalele unui lanț, fiecare dintre ele extinzându-se în cealaltă și devenind o parte a principiului care-l precedă, dar și a celui care urmează.

Și, în cele din urmă, să recunoaștem că repetarea ideilor este unul dintre principiile de bază ale pedagogiei eficace și nucleul unei publicități eficiente. În consecință, nu este doar justificată, dar și necesară, fiind unul dintre mijloacele de progres ale omenirii.

Când veți asimila această filozofie, veți avea o educație superioară majorității oamenilor care au absolvit o facultate cu titlul de licențiat. Veți fi în posesia celor mai multe dintre cunoștințele celor mai de succes oameni ai națiunii, într-o modalitate pe care s-o puteți înțelege și aplica.

Amintiți-vă însă că responsabilitatea unei utilizări corespunzătoare a acestor cunoștințe va fi a dumneavoastră. Simpla posesie a cunoștințelor nu va însemna nimic. *Utilizarea* lor este ceea ce contează!

10
Autodisciplina

Cel care dobândește capacitatea de a-și stăpâni pe deplin
mintea va putea să intre în posesia
a orice altceva este îndreptățit să aibă.

ANDREW CARNEGIE

Vă vom dezvălui acum metodele prin care un individ poate să-și stăpânească propria minte.

Am început cu citatul unui om care a dovedit adevărul acestei declarații prin realizările sale remarcabile.

Cei care-l cunosc cel mai bine, care au lucrat aproape de el, spun că cea mai extraordinară trăsătură de caracter a sa consta în faptul că-și stăpânea mintea de la o vârstă fragedă și nu renunța niciodată la dreptul de a avea propriile sale păreri.

Ce realizare! Și ce binecuvântare ar fi dacă fiecare om ar putea să spună: „Sunt stăpânul sorții mele; sunt Căpitanul sufletului meu."

Probabil Creatorul a intenționat acest lucru!

Dacă ar fi avut o altă intenție, dreptul de control al oamenilor nu ar mai fi fost limitat de o singură putere — cea a propriilor gânduri.

Toată viața căutăm eliberarea sufletului și minții noastre, dar majoritatea oamenilor nu o găsesc! De ce? Creatorul ne-a dat mijloacele prin care oamenii pot să fie liberi și a asigurat accesul la aceste mijloace; a inspi-

rat de asemenea oamenii, motivându-i să reușească această eliberare.

De ce atunci oamenii merg prin viață întemnițați în închisoarea propriului lor fel de a fi, atunci când cheia spre libertate este atât de ușor de găsit? Temnița sărăciei, bolii, neliniștii, temnița ignoranței.

Dorința de libertate a trupului și a minții este o dorință universală a oamenilor, dar puțini au reușit acest lucru, deoarece majoritatea o caută peste tot, cu excepția unicei surse de la care poate ea să provină — *propria lor minte.*

Dorința de îmbogățire este de asemenea una universală, dar majoritatea oamenilor nu aduc niciodată la lumină adevăratele bogății ale vieții, deoarece nu recunosc faptul că toate bogățiile încep cu cele cuprinse în propria lor minte.

Oamenii caută toată viața putere și faimă, fără să reușească, pentru că nu recunosc faptul că sursa acestora este în mintea lor.

Mecanismul minții este un sistem profund de putere organizată, care poate să fie eliberată doar prin mijloacele proprii unui individ, și anume printr-o *autodisciplină strictă.*

Mintea care este exact disciplinată și direcționată către obiective definite este o putere irezistibilă care nu recunoaște nici o realitate ca pe o înfrângere permanentă. Redresează înfrângerile și le transformă în victorii; face trambuline din piedicile întâlnite; se agață de o stea și folosește forța universului pentru a ajunge la înțelegerea dorințelor sale.

Iar cei care se stăpânesc prin autodisciplină nu pot fi niciodată conduși de alții!

Autodisciplina este una dintre cele Douăsprezece Bogății, dar este mult mai mult decât atât; este o condiție prealabilă pentru atingerea tuturor bogățiilor, inclusiv a libertății trupului și a spiritului, puterii și faimei și

a tuturor lucrurilor materiale pe care oamenii le înțeleg prin avere.

Este singurul mijloc prin care cineva poate să-și focalizeze mintea asupra Scopului Major Definit, până ce Legea Forței Cosmice a Obișnuinței va prelua modelul acestui scop și va începe să-l materializeze în echivalentul său fizic.

Este cheia către puterea *conștientă a voinței* și *emoțiilor inimii,* fiind mijlocul prin care acestea pot să fie stăpânite și echilibrate una cu cealaltă, dar și direcționate către scopuri definite printr-o *gândire precisă.*

Este forța directoare în susținerea Scopului Major Definit.

Este sursa perseverenței și a mijloacelor prin care un individ poate să-și dezvolte capacitatea de a-și atinge planurile și scopurile.

Este puterea cu care toate obiceiurile gândirii sunt imprimate și susținute, până când sunt preluate de Forța Cosmică a Obișnuinței și duse la bun sfârșit către punctul lor culminant.

Este mijlocul prin care un individ poate *să-și stăpânească în întregime mintea* și s-o direcționeze spre orice scop dorit.

Este indispensabilă în toate formele de conducere.

Este puterea prin care cineva poate să facă din conștiința sa un colaborator și o călăuză, în locul unui conspirator.

Este polițistul care eliberează mintea pentru a se putea exprima Credința, prin stăpânirea tuturor neliniștilor.

Eliberează mintea pentru a se putea exprima Imaginația și Viziunea Creatoare.

Elimină indecizia și îndoiala.

Ajută individul să creeze și să susțină „o conștiință prosperă", care este esențială pentru acumularea de bo-

gății materiale și „o conștiință sănătoasă", care este esențială pentru menținerea sănătății fizice.

Autodisciplina acționează de asemenea și prin sistemul de funcționare a minții. În consecință, pentru a putea să înțelegem factorii ce alcătuiesc sistemul, permiteți-ne să vi-l prezentăm.

Cei zece factori ai „mecanismului" gândirii

Mintea acționează prin zece factori, unii dintre ei acționând automat, în timp ce alții trebuie să fie direcționați printr-un efort voluntar. *Autodisciplina este singurul mijloc de direcționare.*

Cei zece factori sunt:

1. INTELIGENȚA INFINITĂ: Reprezintă sursa întregii puteri a gândirii, care acționează în mod automat, dar poate să fie organizată și direcționată spre obiective definite prin *definirea scopului.*

Inteligența Infinită poate să fie comparată cu un rezervor uriaș de apă care se revarsă continuu, în șuvoaie de apă care iau direcții diferite și dau viață vegetației și ființelor vii. Această porțiune de șuvoaie care dă viață omului îi furnizează și puterea gândirii.

Creierul omului poate să fie asemănat cu un robinet de apă, în timp ce apa care curge prin robinet reprezintă Inteligența Infinită. Creierul nu generează puterea gândirii; *primește doar puterea de la Inteligența Infinită și o adaptează la rezultatele pe care le urmărește individul.*

Amintiți-vă că privilegiul de a controla și direcționa gândirea este singurul prerogativ asupra căruia un individ deține controlul absolut. Poate să-l folosească pentru a construi sau pentru a distruge ceva. Poate să-i dea o direcție, prin *definirea scopului,* sau poate să scape din vedere acest lucru, în funcție de alegerea sa.

Exercitarea acestui privilegiu este obținută doar prin autodisciplină.

2. CONȘTIINȚA: Mintea unui individ funcționează prin intermediul a două sfere.

Una este cunoscută drept partea conștientă a minții; cealaltă drept partea subconștientă. În opinia psihologilor, aceste două părți se pot compara cu un aisberg, porțiunea vizibilă, de deasupra liniei apei, reprezentând partea conștientă, iar cea subacvatică, partea inconștientă. Prin urmare, este evident că partea conștientă a minții — cu care deschidem conștient și voluntar puterea gândirii — nu este decât o mică parte din întreg, reprezentând nu mai mult de o cincime din puterea disponibilă a minții.

Partea subconștientă a minții acționează în mod automat. Ea poartă responsabilitatea tuturor funcțiilor necesare construirii și menținerii corpului; menține inima bătând, pentru ca sângele să circule; asimilează mâncarea printr-un sistem chimic perfect și o transportă în formă lichidă de-a lungul corpului; îndepărtează celulele moarte și le înlocuiește cu altele noi; îndepărtează bacteriile care sunt nocive pentru sănătate; creează noi ființe, prin amestecarea celulelor de protoplasmă (care duc la formarea embrionilor) născute din contribuția organismelor bărbătești și femeiești.

Aceste funcții, împreună cu multe altele sunt îndeplinite de partea subconștientă a minții, care servește în plus ca verigă de legătură între partea conștientă a minții și Inteligența Infinită.

Poate să fie asemănată cu un robinet al părții conștiente, prin care (dacă este controlată aplicând autodisciplina) va fi eliberată și mai multă putere a gândirii. Sau ar putea să fie asemănată cu un loc bogat în verdeață unde pot să fie plantate și lăsate la germinat semințele oricărei dorințe.

Importanța părții subconștiente a minții poate să fie estimată prin recunoașterea faptului că este singurul mijloc de *abordare voluntară* a Inteligenței Infinite. Prin

urmare, este mediul prin care sunt transmise toate rugăciunile și sunt primite toate răspunsurile la rugăciuni.

Este mediul care transpune Scopul Major Definit al unui individ în echivalent material, *un proces care constă în întregime în călăuzirea individului pentru o folosire eficientă a mijloacelor naturale de atingere a obiectivelor dorințelor sale.*

Partea subconștientă a minții acționează asupra tuturor impulsurilor gândirii, îndreptând către o concluzie logică toate gândurile formate la nivelul conștientului; *acordă însă prioritate celor inspirate de sentimente, cum ar fi neliniștea sau încrederea;* rezultă, prin urmare, necesitatea autodisciplinei, pentru a furniza subconștientului doar acele gânduri sau dorințe care duc la realizarea dorințelor individului.

Partea subconștientă a minții acordă de asemenea prioritate și gândurilor predominante — care sunt create prin repetiția ideilor sau dorințelor. Acest fapt explică importanța adoptării unui Scop Major Definit și necesitatea consolidării acestuia (prin autodisciplină) ca un gând predominant al minții.

3. FACULTATEA PUTERII VOINȚEI: Puterea voinței este „șeful" tuturor departamentelor minții. Are puterea de a modifica sau de a schimba obiceiurile de gândire, iar deciziile sale sunt finale și irevocabile, exceptându-se pe sine. Este puterea care pune sub control sentimentele inimii, fiind direcționată prin autodisciplină. Din acest punct de vedere poate să fie asemănată cu președintele Consiliului Director, ale cărui decizii sunt decisive. Primește ordine de la partea conștientă a minții, dar nu recunoaște nici o altă autoritate.

4. FACULTATEA RAȚIUNII: Este „președintele Curții de justiție" al secțiunii conștiente a minții, care poate să treacă prin filtrul judecății toate ideile, planurile și dorințele și va acționa în acest mod, dacă este direcțio-

nată de autodisciplină. Dar deciziile sale pot să fie respinse de puterea voinței sau modificate de puterea emoțiilor, atunci când nu este implicată voința. Să notăm faptul că gândirea exactă necesită cooperarea facultății rațiunii, deși este o cerință pe care nu o respectă decât cel mult o persoană din zece mii. Așa se explică de ce sunt atât de puțini cei care gândesc cu claritate.

Majoritatea așa-numitei gândiri este opera sentimentelor, fără influența călăuzitoare a autodisciplinei; fără nici o legătură fie cu cu puterea voinței, fie cu facultatea rațiunii.

5. FACULTATEA SENTIMENTELOR: Este sursa majorității acțiunilor minții, a gândurilor eliberate de partea conștientă a minții. Sentimentele sunt viclene, nedemne de încredere și pot să fie foarte periculoase, dacă nu sunt modificate de facultatea rațiunii sub direcționarea impusă de facultatea voinței.

Totuși, facultatea sentimentelor nu trebuie să fie condamnată din cauza faptului că nu este demnă de încredere, deoarece este și sursa entuziasmului, imaginației și Viziunii Creatoare și poate să fie direcționată prin autodisciplină către dezvoltarea acestor lucruri esențiale ale realizării individuale. Direcționarea poate să fie realizată prin modificarea emoțiilor prin intermediul facultăților voinței și rațiunii.

Gândirea precisă nu este posibilă fără stăpânirea completă a sentimentelor.

Acest lucru este realizat prin plasarea emoțiilor sub controlul voinței, pregătindu-le astfel pentru orice destinație va dicta aceasta și modificându-le atunci când este necesar, cu ajutorul facultății rațiunii.

Cel ce gândește cu exactitate nu are păreri și nu ia decizii care nu au fost supuse și facultăților voinței și rațiunii. Își folosește sentimentele pentru a inspira crearea de idei prin intermediul imaginației, dar le supune pen-

tru perfecționare voinței și rațiunii, înainte de a le accepta în mod definitiv.

Aceasta este autodisciplina dusă la extrem. Procedura este simplă, dar nu este ușor de urmat; în general nu este adoptată, cu excepția celor care gândesc în termeni clari, care se apropie de *inițiativa personală.*

Cele mai importante dintre cele Douăsprezece Bogății, cum ar fi (1) o atitudine mintală pozitivă, (2) armonie în relațiile interumane, (3) eliberarea de neliniști, (4) speranța de realizare, (5) capacitatea de a avea credință, (6) o minte deschisă asupra tuturor problemelor și (7) sănătate fizică viguroasă, *sunt obținute doar printr-o direcționare strictă și controlată a sentimentelor.* Acest lucru nu înseamnă că sentimentele ar trebui reprimate, ci că este necesar să fie controlate și direcționate către scopuri definite.

Sentimentele pot să fie asemănate cu aburul dintr-un boiler, a cărui putere constă în eliberarea sa și direcționarea către mecanismul unui motor. Aburul necontrolat nu are nici o putere, iar dacă este controlat, trebuie să fie eliberat printr-un regulator de presiune, care este mecanismul mecanic corespunzător autodisciplinei, în ceea ce privește controlul și eliberarea puterii sentimentelor.

Sentimentele care sunt cele mai importante, dar și cele mai periculoase sunt: (1) emoția sexului, (2) sentimentul dragostei și (3) sentimentul de neliniște. *Acestea sunt sentimente care produc cea mai mare parte a activităților omenești.* Emoțiile dragostei și sexului sunt creatoare. Când sunt controlate și direcționate, inspiră individul cu imaginație și viziune creatoare de proporții inimaginabile. Dacă nu sunt controlate și direcționate, pot să conducă la izbucnirea unei stări de nebunie distructivă.

6. FACULTATEA IMAGINAȚIEI: Este un atelier în care se formează și se configurează toate dorințele, ideile, planurile și scopurile, împreună cu mijloacele de îndeplinire a acestora. Prin utilizare organizată și autodis-

ciplină, imaginația poate să se dezvolte către statutul de Viziune Creatoare.

Însă facultatea imaginației, asemeni celei a sentimentelor, este vicleană și nedemnă de încredere, dacă nu este controlată și direcționată de autodisciplină. Fără control, ea disipează adesea puterea gândului în activități inutile, ineficiente și distructive, pe care nu are rost să le detaliem. *Imaginația necontrolată este materialul din care sunt confecționate visele de peste zi!*

Controlul imaginației începe cu adoptarea obiceiului de a defini scopul, în baza unor planuri precise. Controlul este completat de obiceiurile stricte ale autodisciplinei, care îi dau o direcționare definită către facultatea sentimentelor, care inspiră la acțiune.

7. FACULTATEA CONȘTIINȚEI: Conștiința este ghidul moral al minții, iar scopul ei principal este acela de a modifica scopurile și obiectivele unui individ, astfel încât să se armonizeze cu legile morale ale naturii și omenirii. Conștiința este sora geamănă a facultății rațiunii, prin aceea că diferențiază și călăuzește către rațiune, atunci când aceasta este în dubiu.

Funcțiile conștiinței, în calitate de colaborator, arată doar cât de mult să fie respectate și urmate ideile sale. Dacă este neglijată sau ordinele sale sunt respinse, va deveni în cele din urmă, în loc de ghid, conspirator și se va oferi adesea voluntar pentru a justifica cele mai distructive obiceiuri ale individului. Astfel, având în vedere natura dual a conștiinței, se impune ca ea să fie direcționată printr-o autodisciplină severă.

8. AL ȘASELEA SIMȚ: Este „stația de radiodifuziune" a minții, prin care un individ trimite și primește în mod automat vibrațiile gândirii. Este mediul prin care sunt primite toate impulsurile gândirii, cunoscute drept „presimțiri". Și este strâns legată sau poate este parte a secțiunii subconștiente a minții.

Cel de-al șaselea simț este mediul prin care acționează Viziunea Creatoare. Este mediul prin care, în esență sunt dezvăluite toate ideile noi. Este și principala componentă a minții tuturor oamenilor recunoscuți drept „genii".

9. MEMORIA: Este o „cartotecă" a creierului, în care sunt stocate toate impulsurile gândirii, experiențele și senzațiile care ajung la creier prin cele cinci simțuri fizice. Și ar putea să fie „cartoteca" tuturor impulsurilor gândirii, care ajung la minte prin cele șase simțuri, deși psihologii nu sunt de acord cu acest lucru.

Memoria este înșelătoare și nedemnă de încredere, dacă nu este organizată și direcționată prin autodisciplină.

10. CELE CINCI SIMȚURI FIZICE: Sunt „brațele" creierului, prin intermediul cărora acesta ia contact cu lumea externă și dobândește informații de acolo. Simțurile fizice nu sunt vrednice de încredere și astfel au nevoie constantă de autodisciplină. Sub presiunea unei activități emoționale intense, simțurile devin confuze și nedemne de încredere.

Prin cea mai simplă scamatorie, cele cinci simțuri fizice pot să fie induse în eroare. Același lucru se întâmplă zilnic, prin experiențele cotidiene ale vieții. Sub impulsul fricii, simțurile fizice creează „stafii" monstruoase, care sunt numai în imaginație, pentru că nu există nici un lucru în viață pe care să nu-l exagereze sau să-l distorsioneze, sub impulsul fricii.

Controlul obiceiurilor gândirii

Am descris pe scurt cei zece factori care iau parte la activitățile mintale ale unui individ. Am furnizat însă destule informații privind „mecanismul" minții, pentru a indica în mod clar necesitatea unei autodiscipline în manevrarea și utilizarea sa.

Autodisciplinarea este obținută prin controlul obiceiurilor de gândire. Acest termen se referă doar la puterea gândirii, deoarece disciplinarea individului trebuie să ocupe un loc în mintea sa, deși efectele sale pot să aibă de-a face cu funcționarea corpului său fizic.

Sunteți acolo unde sunteți și ceea ce sunteți din cauza obiceiurilor de gândire!

Obiceiurile gândirii dumneavoastră sunt legate de autocontrol!

Sunt singurele circumstanțe asupra cărora dețineți un control absolut, care reprezintă cel mai profund adevăr din viața dumneavoastră, deoarece demonstrează cu claritate că necesitatea acestui mare prerogativ a fost recunoscută de către Creator. Altfel, El nu ar fi făcut ca acesta să fie singura circumstanță asupra căreia omul să poată să-și exercite un control absolut.

O altă dovadă a dorinței Creatorului de a-i da omului dreptul indiscutabil de control asupra obiceiurilor sale de gândire a fost dezvăluită și prin Legea Forței Cosmice a Obișnuinței — mediul în care obiceiurile de gândire sunt consolidate și permanentizate, astfel încât să devină automate și să acționeze fără efortul voluntar al individului.

În acest moment suntem interesați doar în a vă atrage atenția asupra faptului că fabulosul mecanism denumit creier a fost prevăzut în mod ingenios de către Creatorul său cu un dispozitiv prin care obiceiurile de gândire sunt preluate și exprimate în mod automat.

Autodisciplina este principiul prin care un individ poate să-și formeze în mod voluntar modelele de gândire, pentru a le armoniza cu scopurile și obiectivele sale.

Acest privilegiu poartă o mare responsabilitate, deoarece este singurul care determină, mai mult decât celelalte, poziția pe care o va ocupa fiecare om în viață.

Dacă acest privilegiu este trecut cu vederea, prin nepăsarea cuiva de a-și forma în mod voluntar obiceiuri destinate să conducă la atingerea unor scopuri definite, *atunci circumstanțele vieții care nu pot să fie controlate de individ vor fi cele care vor face acest lucru în locul său;* și ce rezultat slab va fi la sfârșit!

Fiecare om este un mănunchi de obiceiuri. Unele sunt create de el, altele sunt involuntare. Sunt create din neliniștile, îndoielile, îngrijorările și anxietățile sale, din lăcomie și superstiție, din invidie și ură.

Autodisciplina este singurul mijloc prin care obiceiurile de gândire ale individului pot să fie controlate și direcționate, până când vor fi preluate și exprimate automat de Legea Forței Cosmice a Obișnuinței. Meditați cu grijă la acest lucru, deoarece este cheia către destinul dumneavoastră mintal, fizic și spiritual.

Vă puteți pune în ordine obiceiurile de gândire și vă vor aduce atingerea oricărui obiectiv dorit. Sau puteți să permiteți diverselor evenimente, *care nu pot să fie ținute în frâu,* să construiască în numele dumneavoastră obiceiurile de gândire și vă vor duce în mod irezistibil pe malul eșecului al marelui Râu al Vieții.

Puteți să vă țineți mintea concentrată asupra unui lucru pe care-l doriți de la viață și veți reuși să-l obțineți! Sau vă puteți hrăni mintea cu gânduri referitoare *la lucrurile pe care nu vi le doriți* și le veți obține, infailibil! *Obiceiurile dumneavoastră de gândire se dezvoltă de la hrana pe care o oferiți minții dumneavoastră.*

Acest lucru este la fel de sigur, precum este de neîndoios că noaptea urmează zilei!

Treziți-vă, ridicați-vă și stimulați-vă mintea pentru a o racorda la acele întâmplări după care tânjește inima dumneavoastră.

Eliberați-vă puterea voinței și preluați controlul asupra propriei minți. Este mintea dumneavoastră! V-a fost dată pe post de slujitor pentru a vă îndeplini dorințele.

Nimeni nu poate să intre în mintea dumneavoastră sau s-o influențeze, nici în cel mai nesemnificativ mod, *fără să vă fi obținut în prealabil acceptul și cooperarea.* Cât este de serios acest fapt!

Amintiți-vă acest lucru, atunci când întâmplările asupra cărora se pare că nu dețineți controlul încep să acționeze și să vă agraveze situația. Amintiți-vă atunci când frica, îndoiala și îngrijorarea încep să staționeze în dormitorul liber al minții dumneavoastră. Amintiți-vă atunci când frica de sărăcie începe să staționeze în spațiul minții dumneavoastră, care ar trebui să fie umplut cu o „conștiință a prosperității".

Și amintiți-vă că aceasta este autodisciplina — singura metodă prin care un individ poate să intre în posesia deplină a propriei minți.

Nu sunteți un vierme care să se târască în praful pământului.

Dacă ați fi fost, ar fi trebui să fiți echipați cu caracteristicile fizice cu care să vă târâți pe burtă, în loc să vă deplasați în două picioare. Corpul dumneavoastră fizic a fost destinat să vă permită să stați, să mergeți și să vă gândiți la modalitatea de a obține cea mai înaltă realizare de care sunteți capabil. De ce să fiți mulțumiți cu mai puțin? De ce să insultați Creatorul prin indiferență sau neglijență în utilizarea darului său neprețuit — puterea propriei dumneavoastră minți?

Abordarea inepuizabilei puteri a minții dumneavoastră

Puterea potențială a minții omenești este dincolo de înțelegere.

Unul dintre marile mistere care au dăinuit de-a lungul secolelor constă în neglijența omului de a recunoaște și folosi această putere, ca mijloc de formare a propriului său destin pământean!

Mintea a furnizat cu înțelepciune o poartă de abordare a Inteligenței Infinite, prin secțiunea subconștientă a minții; iar această poartă a fost astfel fixată, încât să fie deschisă pentru utilizare voluntară, atunci când spiritul este cuprins de starea denumită credință.

Mintea a fost înzestrată cu o facultate a imaginației prin care pot să fie formate căi și mijloace de transpunere a speranțelor și obiectivelor în realități fizice.

A fost înzestrată cu o capacitate stimulatoare de dorință și entuziasm cu care planurile și obiectivele unui individ pot să intre în acțiune.

A fost înzestrată cu puterea voinței prin care atât planurile, cât și obiectivele pot să fie susținute pe timp nedefinit.

I-a fost dată capacitatea de a avea credință, prin care pot să fie subjugate voința și facultatea rațiunii, în timp ce întreaga mașinărie a creierului este pusă în mișcare de forța călăuzitoare a Inteligenței Infinite; a fost pregătită, prin cel de-al șaselea simț, pentru conectarea directă cu alte minți (sub influența principiului Minții Călăuzitoare), ale căror forțe stimulatoare se adaugă puterii sale, în scopul activării imaginației.

I-a fost dată capacitatea de rațiune, prin care faptele și teoriile pot să fie combinate în ipoteze, idei și planuri.

I-a fost dată puterea de a se proiecta în alte minți, prin fenomenul denumit telepatie.

I-a fost dată puterea de deducție, prin care poate să prevadă viitorul, analizând trecutul. Această capacitate explică de ce înțelepții privesc în urmă, pentru a vedea viitorul.

A fost înzestrată cu mijloace de selecție, modificare și control al naturii gândurilor, dând astfel omului atât privilegiul de a-și construi propriul caracter, pentru a comanda, a armoniza orice șablon dorit, dar și puterea de a determina tipul gândirii care să-i domine mintea.

A fost înzestrată cu un sistem de cartare extraordinară, primind, înregistrând și rechemând orice gând exprimat, prin ceea ce este cunoscut drept memorie, care clasifică în mod automat și clasează gândurile înrudite, într-o astfel de manieră încât reinvocarea unui gând anume aduce în atenție și celelalte gânduri asociate.

A fost înzestrată cu o putere emoțională prin care poate să stimuleze corpul, prin voință, pentru îndeplinirea unei acțiuni dorite.

A fost înzestrată cu puterea de a funcționa în mod secret și silențios, asigurând astfel confidențialitatea gândirii, în toate împrejurările.

Are o capacitate nelimitată de a primi, organiza, înmagazina și exprima cunoștințe despre toate subiectele, atât în sfera fizicii, cât și a metafizicii, atât în lumea exterioară, cât și în *cea lăuntrică.*

Are puterea de a ajuta la menținerea sănătății fizice și în mod evident este singura sursă de vindecare a bolilor fizice, celelalte modalități utilizate aducându-și doar o oarecare contribuție în cadrul acestui proces; menține un sistem perfect de reparație pentru întreținerea corpului — care funcționează în mod automat.

Menține și acționează în mod automat un sistem chimic extraordinar, care transformă hrana într-o combinație potrivită pentru întreținerea și refacerea organismului.

Acționează automat asupra inimii, prin intermediul căreia fluxul de sânge distribuie hrana în corp și îndepărtează toate materiile de prisos și celulele moarte ale organismului.

Are puterea de autodisciplină prin care poate să formeze orice obicei dorit și îl menține până când este preluat de Legea Forței Cosmice a Obișnuinței, care-l exprimă în mod automat.

Este locul de consfătuire a omului cu Inteligența Infinită, prin intermediul rugăciunii (sau sub orice formă

prin care își exprimă dorința sau *definirea scopului*), printr-un proces simplu al deschiderii porții abordării părții subconștiente, cu ajutorul Credinței.

Este singurul producător al tuturor ideilor, instrumentelor, mașinăriilor și invențiilor mecanice create de oameni pentru confortul lor, pe parcursul existenței acestora în lumea materială.

Este singura sursă de fericire și suferință, de sărăcie și bogăție (nu doar materială) și își dedică energia oricăreia dintre aceste stări, care reușește să domine mintea prin puterea gândirii.

Este sursa relațiilor umane și a tuturor formelor de raporturi între oameni; este constructorul prieteniei și creatorul dușmăniilor, în funcție de maniera în care este direcționată.

Are puterea de a rezista și de a se apăra împotriva evenimentelor și condițiilor externe, deși nu poate mereu să le controleze.

Nu are nici o limitare rațională (cu excepția limitărilor impuse de posibilitatea unui conflict cu legile naturii) în afara celor pe care le acceptă individul prin lipsa Credinței! Cu adevărat, „orice mintea-și poate imagina și crede, poate să realizeze".

Are puterea de a schimba o stare de spirit cu alta, în funcție de voință. Prin urmare, nu trebuie niciodată să fie astfel deteriorată încât să nu se mai poată reface, prin orice fel de încurajare.

Prin somn, se poate relaxa într-un armistițiu temporar, pregătindu-se astfel pentru un nou început în câteva ore.

Cu cât este mai controlată, direcționată către scopuri definite și folosită în mod voluntar, se va dezvolta mai puternică și mai demnă de încredere.

Poate să transforme sunetul în muzică odihnitoare, care relaxează atât corpul, cât și sufletul.

Poate să transmită sunetul unei voci omenești în jurul pământului, într-o fracțiune de minut.

Poate să facă să crească două fire de iarbă, acolo unde a crescut înainte unul singur.

Poate să construiască o imprimerie care primește la un capăt o rolă de hârtie, pentru ca, în doar câteva minute, să rezulte la celălalt capăt o carte tipărită și legată.

Poate să cheme înapoi lumina soarelui, în funcție de voință, în orice moment al zilei, printr-o simplă apăsare a unui buton.

Poate să transforme apa în puterea aburului, iar aburul în putere electrică.

Mintea poate să controleze temperatura căldurii, în funcție de voință și poate să creeze foc prin frecarea reciprocă a două bețe.

Poate să producă muzică, extrăgând păr din coada unui cal, pentru a-l pune de-a curmezișul corzilor confecționate din intestinele unei pisici.

Poate să localizeze cu precizie poziția Pământului, observând poziția stelelor.

Poate să utilizeze legea gravitației, făcând-o să lucreze pentru oameni și animale, în mult prea multe moduri pentru a fi menționate.

Poate să construiască un avion care să transporte oamenii în siguranță, pe calea aerului.

Poate să construiască un dispozitiv care să penetreze corpul omenesc cu lumină și să fotografieze oasele și țesuturile, fără să producă vătămări.

Are puterea clarviziunii, prin care poate să înțeleagă obiecte fizice care nu sunt prezente sau vizibile cu ochiul liber.

Poate să curețe jungla și să transforme deșertul într-un loc fertil de grădină.

Poate să utilizeze valurile oceanului și să le transforme în putere pentru funcționarea mecanismelor.

Poate să producă sticlă care nu se sparge și să transforme miezul lemnului în îmbrăcăminte.

Poate să transforme piedicile eșecului în trambuline ale realizării.

Poate să construiască un aparat de detectat neadevăruri.

Poate să măsoare orice cerc, prin cel mai mic fragment al arcului său.

Poate să obțină cauciuc din produse chimice.

Poate să reproducă orice imagine a unui obiect material, prin televiziune, fără ajutorul ochiului omenesc.

Poate să determine mărimea, greutatea și conținutul material al Soarelui, care este la peste 148 000 000 km depărtare, prin analiza razelor sale de lumină.

Poate să creeze ochi mecanici, care să detecteze prezența avioanelor sau a submarinelor ori a altor obiecte fizice, la sute de kilometri distanță.

Poate să sigileze ermetic orice tip de mâncare și s-o păstreze pe termen nedefinit.

Poate să înregistreze și să reproducă orice sunet, inclusiv vocea omenească, cu ajutorul unor aparate speciale și al unei plăci de sunet.

Poate să înregistreze și să reproducă imagini de orice tip, în mișcare, cu ajutorul unei bucăți de sticlă și al unei panglici de celuloid.

Poate să construiască un vehicul care să-și croiască drum prin cea mai densă pădure, printre cei mai uriași copaci, ca și cum ar fi un zid de paiantă.

Poate să construiască un buldozer, care să ridice atât de multe tone de pământ într-un minut, cât ar reuși zece oameni într-o zi.

Poate să determine cu ajutorul compasului atât polii magnetici ai emisferei nordice și sudice a Pământului, cât și direcția.

Mare și puternică este mintea omului și încă mai face lucruri care determină ca lucrurile precedente să pară, prin comparație, simple fleacuri.

Gândirea negativă duce la autodistrugere

Și totuși, în ciuda puterii uluitoare a minții, cei mai mulți oameni nu fac nici un efort să preia controlul asupra acesteia, fiind intimidați de neliniști și dificultăți, care nu există decât în propria lor imaginație.

Inamicul viclean al omenirii este teama!

Ne este teamă de sărăcie în mijlocul unei supraabundențe de bogății!

Ne este teamă de boală, în ciuda sistemului ingenios furnizat de natură, prin care corpul fizic este în mod automat menținut, reparat și întreținut în bună funcțiune.

Ne este teamă de dezaprobare, în timp ce singura critică existentă este cea din mintea noastră, care este determinată de folosirea negativă a imaginației.

Ne este teamă de pierderea iubirii prietenilor și a rudelor, deși știm foarte bine că propria noastră conduită poate să fie suficientă pentru a menține dragostea în circumstanțele obișnuite ale relațiilor omenești.

Ne este teamă de bătrânețe, în timp ce ar trebui să o acceptăm ca pe un mediu de mai mare înțelepciune și înțelegere.

Ne este teamă de pierderea libertății, deși cunoaștem faptul că libertatea este o problemă care ține de relația armonioasă cu alte persoane.

Ne este teamă de moarte, deși știm că este inevitabilă; prin urmare, dincolo de orice control.

Ne este teamă de eșec, dar nu recunoaștem faptul că orice înfrângere poartă cu sine sămânța unui beneficiu echivalent.

Și ne era teamă de fulgere, până ce Franklin și Edison și alți câțiva oameni de geniu au îndrăznit să-și stăpâ-

nească deplin mintea, dovedind că fulgerul este o formă a energiei fizice, care poate să fie folosită în beneficiul omenirii.

În loc să ne deschidem mintea pentru călăuzirea Inteligenței Infinite, prin Credință, ne-o închidem etanș, împreună cu umbre imaginabile și cu un grad de limitare autoimpusă, bazată pe spaime inutile.

Știm că omul este stăpânul oricărei creaturi vii a acestui pământ, totuși, nu reușim să ne examinăm și să învățăm de la păsările cerului și de la animalele junglei că până și creaturilor mai puțin dezvoltate pe scara evoluției le sunt furnizate hrana și celelalte elemente necesare existenței lor, prin planul universal în care toate neliniștile sunt neîntemeiate și ridicole.

Ne plângem de lipsa oportunităților și protestăm împotriva celor care îndrăznesc să-și stăpânească propria lor minte, nerecunoscând faptul că fiecare om sănătos la minte are dreptul și puterea de a-și procura lucrurile materiale de care are nevoie sau pe care le poate folosi.

Ne este teamă de lipsa de alinare sau de durerea fizică, dar nu recunoaștem faptul că durerea este un limbaj universal prin care omul este avertizat de nenorociri și pericole că trebuie să se corecteze.

Din cauza neliniștilor noastre, mergem la Creator cu rugăciuni asupra unor lucruri mărunte, pe care am putea și ar trebui să le rezolvăm singuri, apoi renunțăm și ne pierdem Credința (dacă am avut-o de la început), atunci când nu obținem rezultatele pe care le dorim, neînțelegând datoria pe care o avem, de a oferi rugăciuni pentru binecuvântările generoase, pe care le-am dobândit prin puterea minții.

Vorbim și ținem predici despre păcat, dar nu recunoaștem că cel mai mare dintre toate păcatele este cel al pierderii Credinței în Atotînțeleptul Creator, care a dat copiilor Săi mai multe binecuvântări decât s-ar fi gândit să dea orice părinte pământesc propriilor sale odrasle.

Am schimbat revelația invențiilor pe arme de distrugere, prin ceea ce denumim politicos „război", apoi protestăm vehement, atunci când legea compensației ne dă în schimb foamete și crize financiare.

Abuzăm de puterea minții în prea multe moduri ca să le mai enumerăm, pentru că nu recunoaștem că această putere poate să fie stăpânită prin autodisciplină, astfel încât să servească nevoilor noastre.

Prin urmare, ne petrecem întreaga viață mâncând cojile și aruncând miezul abundenței!

Arta de a gândi cu exactitate

Înainte de a părăsi analiza autodisciplinei, care are de-a face în întregime cu „mecanismul" gândirii, să descriem acum pe scurt câteva dintre cele mai cunoscute fapte și obiceiuri de gândire prin care putem obține o gândire exactă.

1. *Întreaga gândire* (indiferent dacă este pozitivă sau negativă, bună sau rea, exactă sau nu) *tinde să se materializeze în echivalentul său fizic* și acționează în acest mod inspirând individul cu idei, planuri și mijloace de atingere a scopurilor dorite, prin căi logice și naturale.

   După ce gândul la un subiect dat devine un obicei și a fost preluat de Legea Forței Cosmice a Obișnuinței, secțiunea subconștientă a minții începe să se îndrepte către o concluzie logică, cu ajutorul oricăror mijloace naturale disponibile.

   Poate că nu este cu totul adevărat că „gândurile sunt lucruri", dar este real faptul că gândurile creează toate lucrurile, care sunt replici uimitoare ale gândirii-șablon care le-a dat forma.

   Unii cred că fiecare gând emis de un individ începe cu o serie nesfârșită de vibrații pe care acesta va fi mai târziu silit să le accepte; omul nu este altce-

va decât o reflectare fizică a gândirii sale, pusă în mișcare și cristalizată de Inteligența Infinită.
Există de asemenea părerea multor oameni că forța cu care gândește un om nu este altceva decât o parte minusculă a Inteligenței Infinite, însușită din stocul universal prin echipamentul creierului. Până acum nu s-a dovedit nici o opinie contrară acesteia.

2. *Prin aplicarea autodisciplinei*, gândirea poate să fie influențată, controlată și direcționată în sensul transpunerii ei într-un final dorit, prin dezvoltarea unor obiceiuri voluntare, potrivite realizării obiectivelor.
3. *Puterea gândirii* (cu ajutorul părții subconștiente a minții) controlează fiecare celulă a corpului, duce la bun sfârșit toate reparațiile și înlocuiește celulele vătămate sau moarte, le stimulează creșterea, influențează acțiunea tuturor organelor și le ajută să funcționeze prin obiceiuri și regularitate și asistă în lupta cu bolile prin ceea ce este în mod obișnuit denumit drept „rezistența organismului". Aceste funcții sunt îndeplinite în mod automat, dar multe dintre ele sunt simulate prin ajutor voluntar.
4. *Toate realizările individului încep sub forma unui gând*, fiind organizate în planuri, scopuri și obiective, exprimate în termeni de acțiune fizică. Toate acțiunile sunt inspirate de unul sau mai multe dintre cele nouă motive de bază.
5. *Întreaga putere a minții* acționează prin cele două părți ale minții, conștientă și subconștientă.
Secțiunea conștientă se află sub controlul individului; cea subconștientă este controlată de Inteligența Infinită și servește ca mediu de comunicare între Inteligența Infinită și cealaltă secțiune.
„Cel de-al șaselea simț" se află sub controlul secțiunii subconștiente și funcționează în mod auto-

mat, pe baza unor principii consolidate, dar poate să fie influențat să acționeze pentru a îndeplini instrucțiunile părții conștiente.

6. *Atât partea conștientă a minții, cât și cea inconștientă funcționează ca răspuns la anumite obiceiuri consolidate*, ajustându-se în funcție de obiceiurile de gândire pe care și le stabilește individul, indiferent dacă acestea sunt voluntare sau nu.
7. *Majoritatea gândurilor unui individ* sunt eronate, deoarece sunt inspirate de opiniile personale care sosesc fără examinarea faptelor, sunt determinate de prejudecăți, influențe, neliniști ori sunt rezultat al unei excitări nervoase, situații în care facultatea rațiunii nu a avut ocazia de a le modifica în mod rațional.
8. *Primul pas într-o gândire precisă* (care este fără excepție făcut de cei cu o autodisciplină corespunzătoare) este acela al separării faptelor de ficțiuni și zvonuri. Cel de-al doilea pas este cel al separării faptelor (după ce le-am identificat) în două clase, și anume: important și neimportant. Un factor important este cel care poate să fie utilizat pentru a ajuta un individ să-și atingă obiectivul major sau să-și realizeze alte scopuri minore care conduc spre acesta.

   Toți ceilalți factori sunt lipsiți de importanță. O persoană obișnuită își petrece viața având de-a face cu „deducții" bazate pe surse de informație nedemne de încredere și pe fapte neimportante. Prin urmare, este destul de puțin sigur că o astfel de persoană va avea acea formă de autodisciplină care solicită fapte, pe care să le diferențieze apoi în importante și neimportante.
9. *Dorința, bazată pe un motiv determinat, este începutul acțiunii gândirii voluntare, asociată cu realizarea individuală.*

Prezența unei dorințe intense în minte tinde să stimuleze facultatea imaginației, cu scopul creării căilor și mijloacelor de obținere a obiectului dorinței.

Dacă dorința este menținută permanent în minte (prin repetiția gândului), va fi preluată de secțiunea subconștientă a minții și îndeplinită în mod automat.

Acestea sunt unele dintre cele mai cunoscute fapte referitoare la cel mai mare dintre misterele existente, cel al gândirii, care indică în mod clar că o gândire exactă este obținută doar respectând cele mai riguroase obiceiuri ale autodisciplinei.

„Unde", ar putea să întrebe unii oameni, „și cum poate un individ să înceapă să-și dezvolte autodisciplina?"

Ar putea să înceapă să se concentreze asupra Scopului Major Definit.

Nici un lucru măreț nu a fost vreodată obținut fără putere de concentrare.

Cum poate să fie aplicată autodisciplina

Prima diagramă a numerelor prezintă o descriere completă a zece factori prin care este exprimată puterea gândirii. Șase dintre acești factori sunt expuși controlului prin autodisciplină, și anume:

1. Facultatea voinței
2. Facultatea sentimentelor
3. Facultatea rațiunii
4. Facultatea imaginației
5. Facultatea conștiinței
6. Facultatea memoriei.

Cei patru factori rămași acționează în mod independent și nu sunt supuși controlului voluntar, cu excepția faptului că cele cinci simțuri fizice pot să fie influențate și direcționate prin formarea obiceiurilor voluntare.

În cea de-a doua diagramă, am prezentat o imagine de perspectivă care dezvăluie cele șase departamente ale minții, în care autodisciplina poate să fie ușor de menținut.

Departamentele au fost numerotate într-o ordine relativă a importanței lor, deși este imposibil pentru oricine să spună cu claritate care dintre departamente este mai important, deoarece fiecare dintre ele este un factor esențial al exprimării gândirii.

Nu am avut altă posibilitate decât aceea de a plasa pe prima poziție *ego-ul,* locul în care este amplasată puterea voinței, deoarece această putere poate să controleze toate celelalte departamente ale minții, fiind corect denumită „Curtea Supremă" a minții, ale cărei decizii sunt finale și nu pot să fie apelate la un for superior.

Facultatea sentimentelor ocupă poziția a doua, deoarece este bine cunoscut faptul că majoritatea oamenilor sunt conduși de sentimentele lor; prin urmare, ocupă un grad imediat inferior „Curții Supreme".

Facultatea rațiunii ocupă locul al treilea ca importanță, din moment ce reprezintă influența prin care este pregătită acțiunea dictată de sentimente, astfel încât să fie folosită în siguranță. O minte „bine echilibrată" reprezintă un compromis între facultatea sentimentelor și cea a rațiunii. Un astfel de compromis este creat de puterea „Curții Supreme" a facultății voinței.

Facultatea voinței se înclină uneori în favoarea sentimentelor; alteori își exercită influența asupra facultății rațiunii, dar are întotdeauna ultimul cuvânt, iar partea pe care o sprijină este cea câștigătoare în controversele care au loc între rațiune și sentimente.

Ce sistem ingenios este acesta!

Facultății imaginației i s-a dat locul al patrulea, deoarece este departamentul care creează idei, planuri, moduri și mijloace de atingere a obiectivelor dorite, toate fiind inspirate de facultatea emoțiilor și de cea a voinței.

DIAGRAMA NR. 1

Diagrama celor zece factori care constituie „mecanismul" gândirii. Observați că secțiunea subconștientă a minții are acces la toate departamentele minții. *Dar nu este controlată de niciunul dintre ele.*

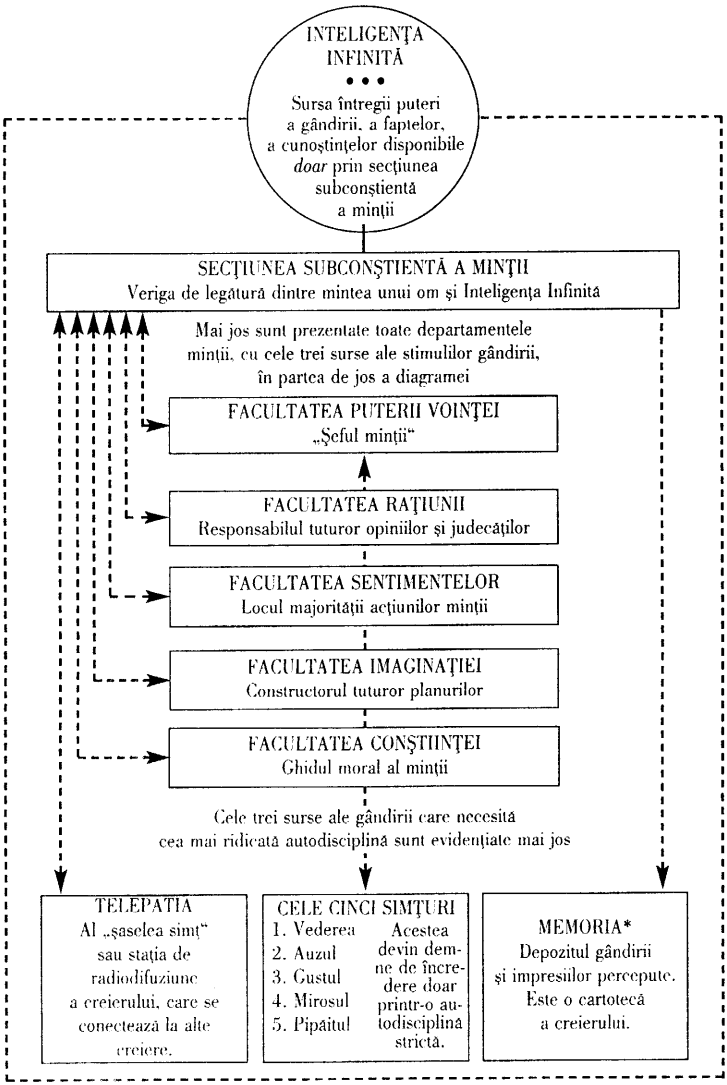
INTELIGENȚA INFINITĂ
• • •
Sursa întregii puteri a gândirii, a faptelor, a cunoștințelor disponibile *doar* prin secțiunea subconștientă a minții
SECȚIUNEA SUBCONȘTIENTĂ A MINȚII
Veriga de legătură dintre mintea unui om și Inteligența Infinită
Mai jos sunt prezentate toate departamentele minții, cu cele trei surse ale stimulilor gândirii, în partea de jos a diagramei
FACULTATEA PUTERII VOINȚEI
„Șeful minții"
FACULTATEA RAȚIUNII
Responsabilul tuturor opiniilor și judecăților
FACULTATEA SENTIMENTELOR
Locul majorității acțiunilor minții
FACULTATEA IMAGINAȚIEI
Constructorul tuturor planurilor
FACULTATEA CONȘTIINȚEI
Ghidul moral al minții
Cele trei surse ale gândirii care necesită cea mai ridicată autodisciplină sunt evidențiate mai jos
TELEPATIA
Al „șaselea simț" sau stația de radiodifuziune a creierului, care se conectează la alte creiere.
CELE CINCI SIMȚURI
1. Vederea
2. Auzul
3. Gustul
4. Mirosul
5. Pipăitul
Acestea devin demne de încredere doar printr-o autodisciplină strictă.
MEMORIA*
Depozitul gândirii și impresiilor percepute. Este o cartotecă a creierului.

* Nu este totdeauna demnă de încredere. Trebuie să fie permanent supusă unei discipline riguroase.

DIAGRAMA NR. 2

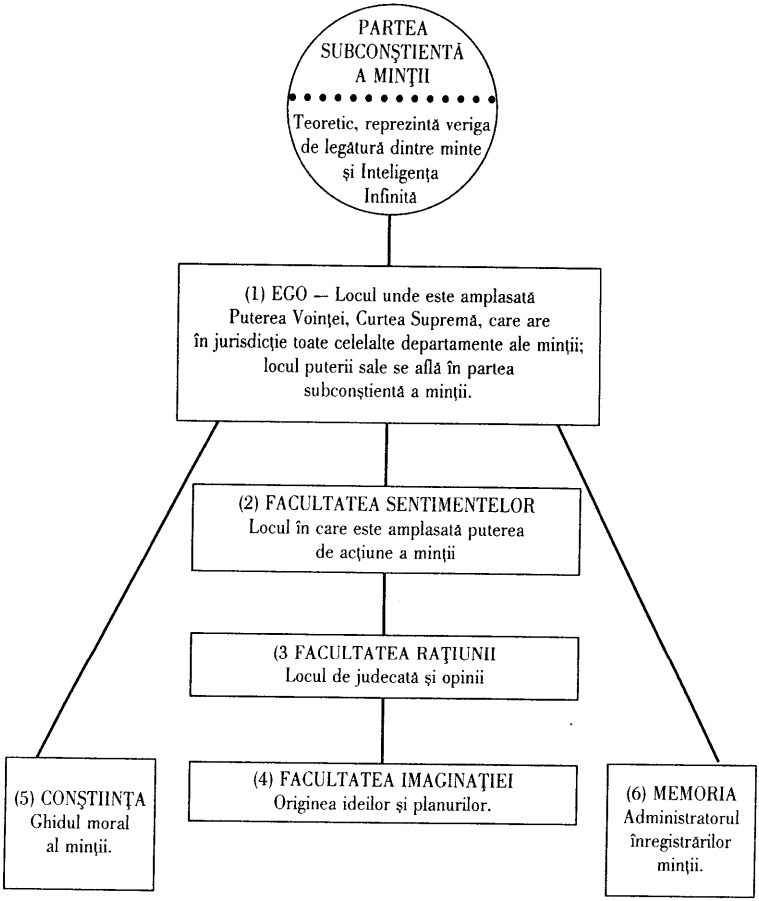
PARTEA SUBCONŞTIENTĂ A MINŢII
Teoretic, reprezintă veriga de legătură dintre minte şi Inteligenţa Infinită
(1) EGO — Locul unde este amplasată Puterea Voinţei, Curtea Supremă, care are în jurisdicţie toate celelalte departamente ale minţii; locul puterii sale se află în partea subconştientă a minţii.
(2) FACULTATEA SENTIMENTELOR Locul în care este amplasată puterea de acţiune a minţii
(3 FACULTATEA RAŢIUNII Locul de judecată şi opinii
(4) FACULTATEA IMAGINAŢIEI Originea ideilor şi planurilor.
(5) CONŞTIINŢA Ghidul moral al minţii.
(6) MEMORIA Administratorul înregistrărilor minţii.

Diagrama celor şase departamente ale minţii
în cadrul cărora poate să fie menţinută autodisciplina,
numerotate într-o ordine relativă a importanţei lor

Putem spune că facultatea imaginației este pentru minte „comitetul de metode și proceduri", însă adesea acționează pe cont propriu și pleacă în turnee de explorare fantastică, în locuri care nu au nici o legătură cu facultatea voinței. În aceste turnee autoinspirate, imaginația beneficiază adesea de adeziunea deplină, de cooperarea și de îndemnul sentimentelor, lucru care reprezintă principalul motiv pentru care toate dorințele care își au originea în facultatea sentimentelor trebuie să fie cercetate atent de facultatea rațiunii; și contramandate, dacă este nevoie, de facultatea voinței.

Atunci când sentimentele și imaginația scapă de supervizarea rațiunii și de controlul voinței, se vor asemăna cu un grup de băieți neascultători, care au decis să joace hochei la întoarcerea de la școală și se învârtesc pe o fostă groapă de înot veche sau pe câmpul de pepeni verzi ai vecinului.

Nu există bucluc în care să nu intre! Prin urmare, au nevoie de mai multă autodisciplină decât toate celelalte facultăți ale minții, combinate. Să ne amintim acest lucru!

Celelalte două departamente, *conștiința* și *memoria,* sunt adjuncții de încredere ai minții; pentru că ambele sunt importante, vor sta la capătul listei, acolo unde au fost desemnate.

Părții subconștiente a minții i-a fost dată poziția supremă, deasupra tuturor celor șase departamente ale minții, deoarece este veriga de legătură între partea conștientă și Inteligența Infinită, fiind și mediul prin care aceste departamente primesc puterea gândirii.

Partea subconștientă a minții nu este destinată să controleze, ci să influențeze, prin mijloacele descrise aici.

Acționează prin propriul consimțământ, în mod voluntar, deși acțiunea sa poate să fie accelerată de o intensificare a sentimentelor sau de aplicarea într-o formă concentrată a puterii voinței.

O *dorință arzătoare* care stă în spatele Scopului Major Definit poate să stimuleze acțiunea secțiunii subconștiente a minții și să-i accelereze îndeplinirea.

Relația dintre partea subconștientă a minții și cele șase departamente ale minții, indicate în cea de-a doua diagramă, este similară ca aspect cu cea dintre un fermier și legile naturii, care acționează pentru dezvoltarea recoltei sale.

Fermierul trebuie să îndeplinească anumite îndatoriri fixe, cum ar fi pregătirea solului, plantarea semințelor la timpul potrivit și îndepărtarea buruienilor, după care munca sa este finalizată. De aici înainte natura preia acțiunea, face să germineze semințele, le dezvoltă până la maturitate și le transformă în recoltă.

Partea conștientă a minții poate să fie comparată cu un fermier, prin aceea că pregătește modul de acțiune, formulându-și planurile și obiectivele, sub direcționarea puterii voinței. Dacă această muncă este realizată corespunzător și este creată o imagine clară a ceea ce dorește (imaginea fiind semințele obiectivului dorit), partea subconștientă preia imaginea, adoptă puterea Inteligenței Infinite, pentru inteligența necesară interpretării imaginii, adună informațiile necesare și le prezintă părții conștiente a minții sub forma unui plan practic de acțiune.

Spre deosebire de legile naturii care face să germineze semințele și produc o recoltă pentru fermier, într-o perioadă de timp definită, predeterminată, partea subconștientă a minții preia ideile obiectivului, care i-au fost supuse spre cercetare, și își fixează perioada pro-

prie de timp pentru elaborarea unui plan de transpunere în practică.

Puterea voinței, exprimată printr-o *dorință arzătoare,* este singurul mediu prin care poate să fie accelerată acțiunea subconștientului. Prin urmare, printr-o stăpânire totală a propriei minți, *prin exercitarea puterii voinței,* un individ intră în posesia unei puteri de proporții colosale.

Actul de stăpânire a puterii voinței, astfel încât să fie direcționată către atingerea rezultatului dorit, reprezintă o autodisciplină extremă. Controlul voinței solicită *perseverență, credință și definirea scopului.*

În profesiunea agenților de vânzări, de exemplu, este un fapt bine cunoscut de toți maeștrii în vânzări acela că un agent perseverent este cap de listă ca volum al vânzărilor. În anumite sfere de vânzare, cum ar fi cea a asigurărilor de viață, perseverența este un atribut de importanță majoră.

Iar perseverența, în vânzări sau în oricare altă profesiune, este o problemă de autodisciplină severă!

În domeniul publicității se aplică aceeași regulă. Cei mai de succes agenți de publicitate continuă să aibă o perseverență neînduplecată, repetând efortul depus lună de lună, an după an, cu o regularitate imbatabilă; iar experții profesioniști din această ramură au credința că aceasta este singura metodă care dă rezultate satisfăcătoare.

Pionierii care au colonizat America, atunci când această țară era doar o aglomerare de oameni primitivi și de animale sălbatice, au demonstrat ce poate să fie realizat atunci când puterea voinței este aplicată cu perseverență.

Mai târziu în istoria acestei țări, după ce pionierii acestei națiuni au creat ceva ce se asemăna cu o societate civilizată, George Washington și micuța sa armată de

soldați subnutriți, pe jumătate dezbrăcați și prost echipați au demonstrat încă o dată că puterea voinței aplicată cu perseverență este imbatabilă.

Iar pionierii industriei americane au demonstrat din nou beneficiile puterii voinței, sprijinită de perseverență. Oameni de genul lor, care au adus o mare contribuție modului american de viață, au fost caracterizați de autodisciplină, pe care au obținut-o din aceleași ingrediente.

Întreaga carieră a lui Andrew Carnegie este un exemplu excelent al beneficiilor disponibile prin autodisciplină. A venit în America de tânăr și a început să lucrez ca zilier. Avea doar câțiva prieteni, dar nici unul dintre ei nu era bogat sau influent. Avea însă o capacitate enormă de a-și exprima puterea voinței. Lucrând manual ziua, iar noaptea învățând telegrafie, a ajuns în final până la poziția de operator particular pentru Divizia Supraintendent a companiei de cale ferată din Pennsylvania.

În această poziție, a aplicat efectiv câteva dintre principiile acestei filozofii, printre care principiul autodisciplinei, atrăgând atenția oamenilor cu bani și influență care se aflau în postura de a-l ajuta pentru a-și duce la îndeplinire Scopul Major al vieții sale.

În acel moment al carierei sale, avea cu siguranță aceleași avantaje ca cele de care se bucurau alte sute de alți operatori de telegraf. Avea însă și altceva, pe care se pare că ceilalți nu-l aveau: voința de a reuși și o idee definită asupra a ceea ce-și dorea, împreună cu perseverența de a continua, până la capăt.

Și acesta a fost rezultatul autodisciplinei!

Calitățile remarcabile ale domnului Carnegie au fost puterea voinței și perseverența, plus o autodisciplină strictă prin care aceste două trăsături au fost controlate

și direcționate către atingerea unui scop definit. Dincolo de acestea, nu avea alte calități deosebite, comparativ cu ceilalți oameni obișnuiți.

Dincolo de puterea voinței sale, autodisciplinată corespunzător și direcționată către un scop definit, a venit marea corporație United States Steel, care a revoluționat industria oțelului și a furnizat locuri de muncă unei mase uriașe de oameni calificați și necalificați.

Vedem, prin urmare, cum *un om de succes a luat startul reușitei prin aplicarea autodisciplinei, în căutarea realizării unui scop definit; și a continuat până când și-a atins scopul*, cu ajutorul aceluiași principiu.

Autodisciplina este o trăsătură de caracter dobândită de fiecare. Nu este ceva care să poată să fie însușit din viața altor oameni, nici ceva ce poate să fie dobândit din paginile unei cărți. Este un lucru *lăuntric*, prin exercițiul puterii voinței. Aceste calități dobândite de fiecare individ sunt la fel de eficace și în alte domenii de aplicare, cum sunt și în arta conducerii într-o ramură industrială.

Atunci când Andrew Carnegie a spus că „puterea voinței este o forță irezistibilă care nu recunoaște nici o realitate drept eșec", s-a referit, fără îndoială, că este irezistibilă atunci când este organizată corect și direcționată către un scop definit, într-un spirit de credință. În mod evident, a intenționat să sublinieze trei principii importante ale acestei filozofii, ca bază a autodisciplinei dobândite de fiecare dintre noi și anume:

(a) *Definirea scopului*
(b) Practicarea Credinței
(c) Autodisciplina.

Ar trebui, totuși, amintit că acea stare a spiritului care poate să fie dezvoltată prin aceste trei principii poate să fie cel mai bine obținută, și mult mai rapid,

prin aplicarea celorlalte principii ale acestei filozofii, printre care enumerăm:

(a) Mintea Călăuzitoare
(b) O Personalitate Plăcută
(c) Obiceiul *de a face un efort în plus*
(d) Inițiativa Personală
(e) Viziunea Creatoare.

Combinați aceste principii cu *definirea scopului*, Practicarea Credinței și Autodisciplina și veți avea la dispoziție o sursă de putere personală de proporții uriașe.

Unui începător în studiul acestei filozofii s-ar putea să i se pară dificil să dețină controlul asupra puterii sale, dacă nu a abordat pas cu pas acest subiect, pentru cunoașterea și aplicarea acestor opt principii.

Cunoașterea trebuie să fie obținută printr-un singur mod, care constă în aplicarea constantă, perseverentă a principiilor. Trebuie să fie incluse în obiceiurile zilnice și aplicate în toate relațiile umane și în soluția tuturor problemelor personale.

Puterea voinței răspunde doar *motivelor* urmărite cu perseverență!

Și devine puternică în același mod în care devine viguros și brațul unui om — prin utilizare sistematică.

Oamenii care și-au dezvoltat puterea voinței prin autodisciplină nu renunță la speranță, nici nu abandonează atunci când drumul devine dificil. Însă cei care nu și-au dezvoltat puterea voinței vor renunța.

Un general își trecea în revistă trupele; se afla în fața unei armate de soldați obosiți, descurajați, care tocmai fuseseră învinși în războiul dintre state. Și el avea motive să fie descurajat, deoarece războiul nu era în favoarea sa.

Atunci când unul dintre ofițeri a sugerat că perspectiva părea descurajatoare, generalul Grant și-a ridicat

capul obosit, a închis ochii, a strâns pumnii și a exclamat: „Vom lupta de-a lungul acestor linii, chiar dacă va dura toată vara!" și chiar a luptat de-a lungul liniilor pe care le alesese. Prin urmare, se poate să fie decizia fermă a unui singur om, sprijinită de o voință de neîmblânzit, cea care a adus victoria finală, care a asigurat uniunea statelor.

O școală de gândire spune că „dreptatea face puterea!". O altă școală spune că „puterea face dreptatea!". Dar cei care gândesc corect știu că voința face puterea, indiferent dacă este bine sau rău, iar întreaga istorie a omenirii vine în sprijinul acestei păreri.

Studiați oamenii cu realizări importante, oriunde îi veți găsi, și veți avea dovada că puterea voinței, organizată și aplicată în mod perseverent, este factorul dominant în succesul lor. De asemenea, veți afla că oamenii de succes aderă la un sistem mai strict de autodisciplină decât cel la care ar fi fost forțați prin circumstanțe pe care nu le-ar fi putut controla.

Ei lucrează, atunci când alții dorm!

Ei merg mai departe și, dacă este nevoie, mai parcurg o milă și încă una, nu se opresc niciodată până când își ating limitele.

Urmăriți-i pe parcursul unei zile și veți fi convinși că nu au nevoie de un supraveghetor care să-i împingă de la spate. Ei merg mai departe din proprie inițiativă, deoarece își direcționează efortul prin cea mai strictă autodisciplină.

Poate vor aprecia recomandările, dar nu le solicită expres, pentru a le inspira acțiunile. Le ascultă, dar nu le este teamă de ele și nici nu-i descurajează.

Uneori dau greș sau suferă o înfrângere temporară, asemeni tuturor oamenilor, însă eșecul îi stimulează spre eforturi și mai mari.

Întâmpină obstacole, asemeni tuturor oamenilor, dar le transformă în avantaje, care-i ajută să-și atingă obiectivele alese.

Experimentează o stare de descurajare, asemeni tuturor oamenilor, dar închid bine ușa minții lor după o experiență neplăcută și își prefac dezamăgirile în energie revitalizantă, cu care merg spre victorie.

Când au un deces în familie, își îngroapă mortul, dar nu și voința lor de neîmblânzit.

Caută consilierea celorlalți, extrag ceea ce le este de folos și resping ceea ce nu le convine, deși s-ar putea să fi criticați de ceilalți.

Sunt conștienți că nu pot să controleze toate evenimentele care le afectează viața, însă își pot controla *starea lor sufletească și reacțiile mintale* la toate aceste întâmplări, menținându-și permanent mintea pozitivă.

Sunt testați de emoțiile lor negative, asemeni tuturor oamenilor, dar ei reușesc să le stăpânească, transformându-le în servitori credincioși.

Să păstrăm în minte ideea că, prin autodisciplină, un individ poate să facă două lucruri importante, esențiale pentru o reușită remarcabilă.

În primul rând, un individ poate să-și controleze în întregime emoțiile negative, prin transformarea lor în eforturi constructive, folosindu-le ca pe o inspirație către năzuințe superioare.

În cel de-al doilea rând, un individ poate să-și stimuleze emoțiile pozitive și să le direcționeze spre scopurile dorite.

Astfel, prin controlarea emoțiilor pozitive și negative, facultatea rațiunii este lăsată să funcționeze liber, asemeni facultății imaginației.

Controlul asupra emoțiilor este atins în mod gradual, prin dezvoltarea obiceiurilor de gândire, care sunt favorabile exercitării acestuia.

Astfel de obiceiuri ar trebui să fie formate în legătură cu evenimente neînsemnate, neimportante ale vieții, pentru că este adevărat că, așa cum s-a spus odată la Curtea Supremă de Justiție din Brandeis, „creierul este asemeni mâinii. Se dezvoltă, pe măsură ce este folosit".

Unul din șase departamente ale minții care sunt supuse autodisciplinei poate să fie controlat în întregime, dar startul ar trebui să fie făcut prin obiceiurile care dau unui individ posibilitatea de a-și controla mai întâi emoțiile, deoarece este adevărat că cei mai mulți oameni sunt pe parcursul vieții victime ale emoțiilor lor necontrolate. Ei sunt slujitori, nu stăpâni ai emoțiilor lor, deoarece nu au stabilit niciodată obiceiuri determinate, sistematice, prin care să-și controleze sentimentele.

Fiecare persoană care și-a construit astfel mintea, încât să controleze cele șase departamente ale ei, printr-un sistem strict de autodisciplină, ar trebui să adopte și să urmeze un plan definit, prin care să-și urmeze obiectivul.

Un discipol al acestei filozofii a scris un crez pentru acest obiectiv, pe care l-a urmat cu atâta conștiinciozitate, încât i-a permis curând să devină în întregime un individ cu o conștiință bazată pe autodisciplină. A muncit cu atât de mult succes, încât este prezent aici pentru a fi de ajutor altor discipoli ai acestei filozofii.

Și-a semnat crezul și îl repeta de două ori pe zi; o dată dimineața devreme și a doua oară înainte de culcare. Această metodă i-a adus avantajul principiului autosugestiei, prin care scopul crezului a fost transmis foarte clar către secțiunea subconștientă a minții, de unde a fost preluat și materializat în mod automat.

Iată în continuare conținutul acestui crez:

CREZ PENTRU AUTODISCIPLINĂ!

Puterea voinței:

Recunoscând faptul că Puterea Voinței este Curtea Supremă care conduce cele șase departamente ale minții mele, o voi exersa zi de zi, atunci când voi avea nevoie să urgentez acțiunea către îndeplinirea unui scop; îmi voi forma obiceiuri destinate să pună în acțiune puterea voinței mele, cel puțin o dată pe zi.

Sentimente:

Realizând că sentimentele mele sunt atât pozitive, cât și negative, îmi voi forma obiceiuri zilnice, care vor încuraja dezvoltarea emoțiilor pozitive și mă vor ajuta în convertirea emoțiilor negative într-o acțiune folositoare.

Rațiune:

Recunoscând că atât sentimentele mele pozitive, cât și cele negative pot să fie periculoase, dacă nu sunt controlate și ghidate către rezultate așteptate, supun toate dorințele, scopurile și obiectivele, facultății rațiunii mele și voi fi ghidat de ea, pentru a le transpune în practică.

Imaginație:

Recunoscând nevoia de planuri și idei solide pentru a-mi îndeplini dorințele, îmi voi dezvolta imaginația, solicitându-i ajutorul în fiecare zi, pentru întocmirea planurilor de viitor.

Conștiință:

Recunoscând că sentimentele mele sunt adesea greșite, fiind excesiv de entuziaste, și că facultatea rațiunii mele nu are totdeauna căldura sentimentelor, care este necesară pentru a-mi permite să combin în judecata mea dreptatea cu bunul plac, îmi voi încuraja conștiin-

ța să mă ghideze către ceea ce este bun și ceea ce este greșit, dar nu voi respinge niciodată verdictele pe care le va da, indiferent care ar fi prețul pe care trebuie să-l plătesc.

Memoria:

Recunoscând valoarea unei memorii vigilente, mă voi încuraja să devin mai vigilent, având grijă să-i imprim clar toate gândurile pe care aș vrea să le mai rechem și prin asociere, acele gânduri legate de subiecte înrudite, pe care să le pot chema frecvent în minte.

Partea subconștientă a minții:

Recunoscând influența părții subconștiente a minții asupra puterii mele, voi avea grijă să supun atenției sale o imagine clară și determinată asupra Scopului Major în viață și asupra altor scopuri minore care converg către scopul major și voi păstra constant această imagine în fața părții subconștiente a minții, repetând-o zi de zi.

Semnătura .....

Disciplina controlării propriei minți este obținută, puțin câte puțin, prin formarea obiceiurilor pe care un individ poate să le controleze. Formarea începe în minte; astfel, o repetiție zilnică a acestui crez va crea o conștiință a obiceiurilor, despre acel tip particular de deprinderi care este necesar să dezvolte și să controleze cele șase departamente ale minții.

Simplul act al repetării numelor acestor departamente are un efect important. Face individul conștient de existența acestor departamente; de importanța lor; de faptul că pot să fie controlate prin formarea unor obiceiuri de gândire; că natura acestor deprinderi determină succesul sau eșecul unui individ în materie de autodisciplină.

Ziua în care un om va recunoaște faptul că succesul sau eșecul său în viață este o problemă de control asupra emoțiilor sale va fi una deosebit de importantă!

Înainte însă să recunoască acest adevăr, individul trebuie să identifice existența și natura sentimentelor sale, dar și puterea acestora — o formă de recunoaștere pe care mulți oameni nu o tolerează niciodată în viață.

Există o asociație cunoscută drept Alcoolicii Anonimi, ai cărei membri sunt împrăștiați în întreaga națiune.

Oamenii acționează în grupări locale ale Minții Călăuzitoare, în aproape fiecare oraș. Ei se eliberează unul pe celălalt de nenorocirea alcoolismului, într-o dimensiune care nu are nimic de-a face cu miracolul.

Acționează prin autodisciplină!

Medicamentul pe care-l folosesc este cel mai puternic cunoscut de omenire. Constă în *puterea minții omenești*, direcționată către un scop definit, finalul fiind renunțarea la alcool.

Această realitate ar trebui să inspire toți oamenii să devină conștienți de puterea propriilor minți. Dacă mintea poate vindeca alcoolismul — și se întâmplă întocmai — poate atunci să vindece și *sărăcia, bolile, teama* și *limitările autoimpuse*!

Alcoolicii Anonimi obțin rezultate favorabile, deoarece membrii lor s-au implicat cu cealaltă „personalitate"; cu acele entități nevăzute, care sunt reprezentate de puterea gândului; cu forțele minții omenești care nu recunosc nici o realitate drept „imposibilă".

Organizația va supraviețui și se va dezvolta, astfel cum ar trebui să se întâmple cu toate forțele binelui. Ea își va extinde eventual serviciile, incluzând nu doar eradicarea nenorocirii cauzate de alcoolism, dar și a celorlalte probleme cum ar fi teama, sărăcia, boala, ura și egoismul.

În cele din urmă, Alcoolicii Anonimi vor adopta fără îndoială cele 17 principii ale filozofiei și vor face astfel încât să beneficieze fiecare membru al organizației de avantajele acestora, astfel cum câțiva dintre ei deja au acționat în acest sens, cu efecte uimitoare.

Este un lucru bine cunoscut că *un dușman identificat* este pe jumătate învins.

Acest lucru se aplică și dușmanilor care acționează în mintea unui individ, dar și celor externi; se aplică în special sentimentelor negative.

Odată ce și-a identificat dușmanii, individul începe, aproape inconștient, să-și formeze obiceiuri, prin autodisciplină, cu care să treacă la contraatac.

Procesul este valabil și în cazul sentimentelor pozitive, deoarece este adevărat că un beneficiu recunoscut este utilizat pe jumătate.

Emoțiile pozitive sunt benefice, deoarece sunt o parte a forței conducătoare a minții; dar sunt de folos doar când sunt organizate și direcționate către atingerea unui scop definit, către obținerea unor rezultate constructive. Dacă nu sunt controlate în acest mod, pot să fie la fel de periculoase ca și sentimentele negative.

Mediul de control este autodisciplina, aplicată sistematic și voluntar prin obiceiurile gândirii.

Să luăm ca exemplu sentimentul Credinței:

Acest sentiment, cel mai puternic dintre toate, poate să fie de folos doar atunci când este exprimat printr-o acțiune organizată constructiv, bazată pe *definirea scopului*.

Credința fără acțiune este inutilă, deoarece se va descompune în vise de-o zi, ambiții și optimism irosit.

Autodisciplina este mediul prin care un individ poate să stimuleze sentimentul Credinței, printr-o aplicare perseverentă a *definirii scopului*.

Disciplina ar trebui să înceapă prin stabilirea obiceiurilor care stimulează folosirea puterii voinței, pentru că este ego-ul — locul în care este amplasată această putere — în care-și au originea dorințele. Astfel, între sentimentele Dorinței și cele ale Credinței există o legătură.

Oriunde va fi o dorință arzătoare, va exista o capacitate de investire a Credinței, direct proporțională cu intensitatea dorinței. Cele două sunt asociate în permanență. Stimulați una dintre ele și o veți stimula automat și pe cealaltă.

Aceasta este cea mai completă formă de autodisciplină.

Benjamin Disraeli, în opinia unora cel mai bun prim-ministru englez al tuturor timpurilor, a obținut această poziție înaltă prin puterea absolută a voinței sale, direcționată de *definirea scopului*.

Și-a început cariera în calitate de scriitor, dar nu a avut un succes răsunător în acest domeniu.

A publicat peste o duzină de cărți, dar nici una dintre ele nu a produs publicului o impresie deosebită. Eșuând în acest domeniu, a privit înfrângerea ca pe o provocare la un efort și mai asiduu într-o altă sferă de activitate — nimic mai mult.

A intrat apoi în politică, cu mintea concentrată asupra funcției de prim-ministru al marelui Imperiu Britanic.

În 1837 a devenit membru al Parlamentului de la Maidstone, dar primul său discurs a fost universal privit ca un eșec total.

Și-a privit din nou înfrângerea ca pe o provocare de a mai încerca o dată. Luptându-se în continuare, fără să aibă nici un gând de renunțare, a devenit lider al Camerei Comunelor în 1858 și mai târziu cancelar al ministe-

rului de finanțe. În 1868, și-a atins Scopul Major Definit, devenind prim-ministru.

În această poziție, a avut de înfruntat o opoziție teribilă (aceasta era „perioada sa de testare"), care a avut ca rezultat demisia sa; fără să accepte această înfrângere temporară ca pe un eșec, el a pregătit o revenire și a fost ales a doua oară prim-ministru, devenind după aceea un mare clăditor al imperiului, extinzându-și influența în multe direcții diferite.

Cea mai mare realizare a sa a fost achiziționarea Canalului Suez — o acțiune care a adus Imperiului Britanic avantaje economice fără precedent.

Nota dominantă a întregii sale cariere a fost *autodisciplina*!

Rezumându-și realizările într-o scurtă propoziție, el a spus: „Secretul succesului este fidelitatea față de scopul ales!"

Când drumul său luase o turnură dificilă, puterea voinței lui Disraeli a atins nivelul său extrem. L-a ajutat să treacă peste problemele legate de înfrângerea temporară și i-a adus victoria.

În acest punct se află cel mai mare pericol pentru majoritatea oamenilor!

Oamenii renunță și abandonează, atunci când au de-a face cu evenimente neplăcute; de multe ori, ar mai fi avut de făcut doar *un singur pas*, care i-ar fi purtat triumfător spre victorie.

Puterea voinței este necesară mai ales atunci când problemele vieții sunt împovărătoare. Iar autodisciplina va fi cea care va furniza această putere, pentru depășirea oricărui eveniment neprevăzut, indiferent de intensitatea sa.

Regretatul Theodore Roosevelt poate să fie considerat un alt exemplu a ceea ce i se poate întâmpla unui om

motivat de voința de a învinge, în ciuda unor mari dezavantaje.

În prima parte a tinereții sale a avut probleme de sănătate grave, respiratorii și de vedere, suferind de astm cronic. Prietenii săi nu sperau să-și mai refacă vreodată sănătatea, dar el nu le împărtășea părerea, datorită faptului că identificase puterea autodisciplinei.

A pornit spre Vest, însoțind un grup de muncitori care plecaseră în căutarea norocului, și s-a supus unui program de autodisciplină, cu ajutorul căruia și-a construit un trup viguros și o minte hotărâtă. Unii medici au spus că nu are șanse de reușită, dar el a refuzat să le accepte verdictul.

În bătălia sa de a-și regăsi sănătatea, a dobândit o disciplină perfectă, astfel încât, atunci când s-a întors în Est, a intrat în politică și a continuat să avanseze, până când a reușit să ajungă președinte al Statelor Unite.

Cei care i-au fost aproape au spus că cea mai remarcabilă calitate a sa era o voință care refuza să privească înfrângerea ca pe un eșec, considerând-o nimic mai mult decât un imbold spre un efort și mai susținut. Dincolo de această voință, abilitatea, educația și experiența sa nu erau în nici un fel superioare oamenilor din jurul său, despre care nu s-a auzit niciodată nimic.

În timp ce era președinte, unii oficiali din armată s-au plâns în legătură cu ordinul său de a se menține apți din punct de vedere fizic. Pentru a le arăta că știa ce vorbește, a călărit 160 km, pe drumurile dure ale Virginiei, în timp ce oficialii din armată erau mult în urma sa, încercând cu greu să țină pasul.

Dincolo de toate aceste activități fizice se afla o minte activă, hotărâtă să nu se lase afectată de slăbiciunea sa fizică, iar acea activitate mintală s-a reflectat pe parcursul administrației sale la Casa Albă.

O expediție franceză a eșuat în încercarea de a construi Canalul Panama.

Theodore Roosevelt a spus: „canalul va fi construit" și a mers acolo să muncească, pentru a-și exprima credința, în termenii acțiunii. Canalul a fost construit!

Puterea personală este ascunsă în voința de a reuși!

Dar poate să fie eliberată doar prin acțiunea autodisciplinei și nu prin alte mijloace.

Robert Louis Stevenson a fost un tânăr delicat încă din ziua nașterii sale. Sănătatea l-a împiedicat să depună o muncă susținută în studiul său, până la vârsta de 17 ani. La 23 de ani, starea sa de sănătate era atât de proastă, încât medicii l-au trimis departe de Anglia.

A întâlnit apoi femeia vieții sale și s-a îndrăgostit.

Dragostea pentru ea era atât de mare, încât i-a dat o nouă speranță în viață, un motiv nou de a acționa, astfel că a început să scrie, deși corpul său fizic abia era apt să se deplaseze. A continuat să scrie, îmbogățind lumea cu cărțile sale, acum acceptate universal drept capodopere.

Același motiv, dragostea, le-a redat aripile gândirii și altor oameni care, asemeni lui Robert Louis Stevenson, au făcut această lume mai bogată și mai bună. Fără mobilul dragostei, cu siguranță că Stevenson ar fi murit fără să lase ceva omenirii. A transformat dragostea pentru femeia aleasă în opere literare, adoptând obiceiurile autodisciplinei, care a preluat controlul asupra celor șase departamente ale minții sale.

Într-o manieră similară, Charles Dickens a transformat o iubire tragică în opere literare care au îmbogățit lumea. În loc să se afunde în durerea disperării după prima sa mare iubire, și-a înecat supărarea în intensitatea cu care a început să scrie. În această manieră, a închis ușa după o experiență pe care alții ar fi folosit-o ca

pe o scuză pentru a nu-și îndeplini misiunea — un alibi pentru eșec.

Prin autodisciplină, și-a convertit supărarea enormă într-un lucru deosebit, care i-a dezvăluit prezența „celeilalte personalități" ale sale, reprezentată de puterea geniului reflectat în operele sale literare.

Există o regulă imbatabilă atunci când supărările și dezamăgirile vă împresoară, și anume — transformarea acestor frustrări emoționale prin muncă planificată susținută.

Este o regulă fără egal.

Iar secretul puterii ei constă în autodisciplină.

Eliberarea corpului și a minții, independența și siguranța economică sunt rezultate ale inițiativei personale, exprimate prin autodisciplină.

Aceste dorințe universale nu pot să fie asigurate prin nici un alt mijloc.

Trebuie să parcurgeți singuri ceea ce a rămas. Dacă ați urmat instrucțiunile pe care vi le-am dat, cu atitudinea mintală potrivită, sunteți acum în posesia Secretului Bogățiilor.

Vă voi dezvălui acum un mare adevăr de importanță majoră: Secretul Bogățiilor este reprezentat în întregime de cea mai mare putere cunoscută omului: puterea gândirii!

Puteți să intrați în posesia Secretului Bogățiilor, stăpânindu-vă propria minte, prin cea mai strictă autodisciplină.

Prin autodisciplină vă puteți plasa *în centrul* sau *în afara* evenimentelor vieții!

Autodisciplina vă va ajuta să vă controlați atitudinea mintală. Atitudinea mintală vă va ajuta să stăpâniți întâmplările vieții și să convertiți orice nenorocire, înfrângere sau eșec într-un avantaj echivalent ca amploare.

Iată de ce o Atitudine Mintală Pozitivă ocupă primul loc pe lista celor Douăsprezece Bogății ale vieții.

Prin urmare, ar trebui să fie evident pentru dumneavoastră că minunatul Secret al Bogățiilor nu este nici mai mult, nici mai puțin decât autodisciplina necesară pentru a vă ajuta să intrați în întregime în posesia propriei dumneavoastră minți! Începeți chiar din locul în care vă aflați și veți deveni propriul dumneavoastră stăpân. Începeți acum! Terminați pentru totdeauna cu vechiul dumneavoastră fel de-a fi, care v-a ținut în suferință și în lipsuri. Recunoașteți și adoptați „cealaltă personalitate", care vă va aduce tot ceea ce își dorește inima dumneavoastră.

Amintiți-vă că este deosebit de important faptul că singurul lucru asupra căruia dețineți controlul total este propria dumneavoastră atitudine mintală!

Pentru că acesta este Secretul Bogățiilor!

CUPRINS

Cuvânt înainte 5

1. Cele Douăsprezece Bogății ale vieții 9

2. Cei Opt Prinți 23

3. Definirea scopului 32

4. Obiceiul de a face un efort în plus 63

5. Dragostea, adevăratul eliberator al omenirii ... 74

6. Mintea Călăuzitoare 100

7. Analiza principiului Minții Călăuzitoare 107

8. Practicarea Credinței 133

9. Legea Forței Cosmice a Obișnuinței 168

10. Autodisciplina 208

O carte de neînlocuit, în sfaturi şi aplicare!

Secretul bogăţiilor, bazată pe formula de reuşită a lui Andrew Carnegie, descrie, pas cu pas, cea mai importantă filozofie de succes a zilelor noastre. Această filozofie incredibilă, culeasă din experienţele de succes a sute dintre cei mai puternici şi mai bogaţi oameni ai planetei, vă va arăta cum să reuşiţi pe orice drum al vieţii.

Napoleon Hill a devenit unul dintre cei mai distinşi autori ai lumii. A trecut de la jurnalistică la Drept, a lucrat pentru Andrew Carnegie şi a devenit rapid un excelent confident şi consilier pentru oameni de afaceri şi preşedinţi. Printre numeroşii săi asociaţi se numără Franklin D. Roosevelt, Mahatma Gandhi, Thomas Edison, Henry Ford şi sute de alţi lideri mondiali.

colecţia
cărţi cheie

97

Dale Carnegie spunea că *există patru căi, şi numai patru, prin care putem avea contact cu lumea. Suntem evaluaţi şi clasificaţi în funcţie de ce facem, cum arătăm, ce spunem şi cum o spunem.*

Colecţia Cărţi Cheie a fost concepută întocmai pentru a vă ajuta să parcurgeţi aceste patru căi, dezvăluind secretele de succes ale celor mai avizaţi autori în materie. Un ghid esenţial pentru cei ce îşi doresc să îşi atingă scopurile propuse şi să aibă o viaţă fericită şi echilibrată.

începi să afli
www.curteaveche.ro

5 948486 001669